

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Guds Huusegne/
De Helliges Medborgere/

Bestreffue

Uff

Den XV Davids Psalme v. 1. 2.

Hvilcke Ord

Udi en Erlig oc Velb. Mandts

Nu S. hos Gud/

Christopher Ulfeld

Til Allesloff/

Saavel som hans Unge S. Daatters/

Erlig oc Velb. Jomfrues/

Jomf. Anne = Helene

Ulfeld/

Deres Adellige Ellgs Sorgellige oc Christellige

Deiengelse / bleffue udi St. Nicolai Kircke i Kjøben-

haffn / 1670. den 9. Februar. Udi en Forneimne / Adelige oc

Folketrig Forsamling fremsatte oc Fortklarede

Uff

Michael Henrichson

Sognepræst Samestedts.

Prentet i Kjøbenhaffn / af Christian Wering Acad. B.

Mar 1670

APPROBATIO.

QUæ ex jure & statutis Civium DEI, in humatione duorum nobilestimo-
rum funerum, depromserat floren-
tissimus Orator, Mag: MICHAEL HEN-
RICI, & nunc publicæ luci ac desiderio
legentium committit, ea ita sunt compa-
rata, ut singularem eloquentiam & eru-
ditam pietatem ubiq; referant.

testor
MATTHIAS FOSS.

Erlig oc Velb. Frue/
Frue Sophia Amalia

Kragh/
 S. Velb.

Christopher Tsfelds

Til Allesloff /

Udster Jeg aff Fredens Gud oc Mandernes Fa-
 der Fred oc Glæde i den Hellig Mand.

Unstige oc Velb. Frue / Fru **Sophia**
Amalia Kragh / Stedg. Vrede Vel-
 yndere. Det er ickun saa Aar siden / Jeg
 dyppede min Pen / oc blødte mit Pappir i
 hendes Velb. oc hendes Edle Families
 Laare offver hendes Velbaarne / oc om
 Riget Velsfortiente Elskelige S. Faders
 Død. Siden Gud haaffde samlet denne deres Graad
 i sin Flaske / oc leedt hende fra Eigtuen til Brudekam-
 meret / fra Grade-til Glæde-Huusset / (hvor Jeg stelff U-
 værdig ved Guds Ord oc haands paaleggelse indsignede hendes
 Kierlige Ectebaand) haaffde jeg vel tænckt oc ynstet mange
 Aars Soelstin for disse Mærcke Styer / oc Langvarig Lø-
 Vær

DEDICATIO.

Beyr oc skaansel for dette Salte oc heede Dynneband. Men
 see Herrens Bud eller Engel kom atter fra Gilgal til
 Bochim, Jud. 2. v 1. De det behagede Gud paa ny ad obne
 denne Graads Kilde/oc det som meest Smerter / ad lade
den flyde aff tvende Saar oc Aarer paa een-
gang / Thi hand lagde **Sorrig paa Sorrig** ved
 hendes Elskelige oc Velb. S. Husbonds / oc hendes Eeniste
 Daatters Dødelig Afgang. Hun maatte paa eentid Sor-
 ge offver hendes Ungdoms Herre / hendes halffve
Hjerte oc Hoffvedes Krone / der bleff hende berøff-
 vet / oc offver hendes eeniste **Onst** 2Sam. 14. v. 7. Der
 strax i sit første Lius bleff **Udslyckt.** Inden saa kort en Tid
 betog Gud hende de to Kierligste **Naffne /** baade en
Hustrues oc en Moders / oc gaff hende saa tilig ad
 sinage oc prøffve den Børste Staaale / I det eenehvad det var
 ad være **Hoffvetløs oc en Encke /** I det andet / hvad
 det var / ad være **Barnløs / oc En Eenlig Encke.**
 Saadan er vor tilstand i denne Grædedal. Vi staae hvert
 Dyeblight **under vor Skaberes haand /** oc vide icke /
 enten hand om en liden stund vil kalde vore **Benner**
fra os / eller **os fra vore Benner.** Det maa vel
 gaa os nær til Hjertet / ad naar Guds Israel aff **Sorrig**
 haffver **ophængt deres Harper /** Guds Fiender aff
 Glæde vil haffve dem **Stemmet /** oc Siungen en **Sang**
aff

Job. 32. v. 22

Psal. 137. v

2.3.

DEDICATIO.

aff Zion; De derimod/ naar David staar med Har-
pen/ ad Saul staar med spludet / I vor Glæde oc
Harpetklang staar Døden til reede/ ad giffve os et Vane-
saar. Ja meere/ Vor svie har neppe begynt ved eet Saar/
den formeeres jo ved et andet. Saa var hendes Velb. Staale
oc Stebne. Det haffde været hende en Glædelig gang/ ad
holde Kirckegang effter en Daatter / Men hun
maatte tillige holde **Lig. begiengelse oc Jordesærd**
effter en Husbond oc en Daatter. I densame
Tine jeg skulle betræde den hellige Stæd til denne Christelige
oc Sorgelige forretning/ tilsløges os oc det heele Rige oc-
saa en Almindelig Sorrigjudi vor Høysalige Herres oc Kon-
ges (Glorværdigste Amindelse) hans Død/der vor **Soel**
nedgick ont Middagen. Sielden kommer Sorri-
gen eene/ ad den jo gaar paret med en anden. Ja den kom-
mer ofte i Hær oc Hoobetal / Som Lea sagde om Silpæ
hendes Tieneste. qvindes første Son/ **Her kommer**
en Hær / oc hun kaldede hans Naffn Gad. Saa saldt
den ind paa Job, **Der vare skifter oc Strid imod**
ham/ ey alleene **Strid /** Men **skifter i Striden/**
hvor den eene Nød affværlæde oc afflosde den anden.

To ting maa være et Guds Barns ophold i saa-
dan tilfald/

I **Himmeriges Glæde/** Gud vil giffve til de
Døendes i deres Skilsmisset

1SAM. 18. 2
10. 11.

Amos. 2. 9

Gen. 30. 11

Job. 1. 17

DEDICATIO.

II Aandsens Glæde / hand vil gifve til de
Efterleeffendes i deres Sorrig.

I Himmertiges Glæde vil Gud stænke
de Doendes i deres Skilsmisse. I visse henseende baade til
Creaturene oc Naadens brug / kand Salomon slute / Ad
en Dødelig er bedre end en Død / thi hand niu-
der endnu det Timelige / oc har Tid ad Arbejde paa det
Evige. For alle dem som Leffve er der Haab /
hvilket er ude for de Døde. De døde vide intet / oc
de haffve ingen Løn meere. Derfor alt det / som
kommer for dine Hænder ad giøre / det giør
med din styrcke / thi der er hverken Sierning / eller
Fornuftighed / eller Forstand / eller Blisdom i
Gravven / hvor du farer hen. Guds Sierning
skal giøres / Saa længe det er Dag / der kommer Nat /
naar ingen kand Arbejde. Men i henseende til den Evige
Glædes begyndelse / oc den Timelige Sorrigs ende i Døden /
stifter Same Herre sit Mundheld / oc sluter / ad en Død
er bedre end en dødelig / oc i det stycke er hand en
vits Dag, vællere / naar hand holder Dødsens
Dag bedre end Fødselens Dag / thi de døde i
Herren / Leffve hos Herren. Vi Fødes til
Døden / Vi doe til Liffvet. Ingen skulle vælle
Liffvet / om hand viste hvad det var / sørend det bleff gif-
vet

Gal 6v.19.
Eccles.9v.4
Job.14v.7.
seq 6v.19.
Eccles.9v.5.

v.10.

Job.9.v.4.

Eccles.4v.2.

Eccles.7v.1

Apoc.14v.

13.

Marth.22.

v.32.

DEDICATIO.

vet/ Saa su'd aff Møye oc Uroo / oc ad enden derpaa var
 Døden. Ingen skulle frygte Døden / om hand betænkt-
 te hvad den er for Guds Børn / effter ad den er offverstri-
 det / Saa su'd aff Glæde oc den søde roo / oc ad enden der-
 paa er det Evige Liff. Den er et **Maal** / der ender
 alt vor Dnde / oc et **Maal** der begynder alt vort go-
 de. Hvorfor som vi i vor begyndelse maa tæncke paa
 vort **Liffes Ende** / Saa kand vi i vor Ende Trøste os
 ved et b. dre **Liffes Begyndelse**. Haffve vi een-
 sang **Bunden** i vor Kamp med Døden / vi tabe aldrig
 meere. Vore Fiender skal legges til en **Fodstammel**
 under vore Fodder / Saa oc **Døden den sidste Fiend**
de. Oc vi vide / ad Fodstammelen er ey alleene til ad træde
 paa / Men oc tit ad stige oppaa. Ved Døden opsti-
 ge vi offver all Dødeligheds Cirkel oc fare. Døden staar
 imellem os oc Kronen / Som Jordan imellem Drecken oc
 Canaan for Israel Gud stelff maa ledsage os til **Døden** /
 ad vi komme ick dertil Ubereedte / **Igtennem Døden** /
 ad vi komme ick deri Ubemandede / **offver Døden** /
 ad vi komme derfra Ubestædigede. Den som vnder
 Fal ick bliffve skadt aff den anden Død.
 Det er en dobbelt plage for de Ugudelige / ad de her hvercken
 villig Døe / eller hisser villig Liffve ; Thi deres Død
 bliffver dem en indgang til et Evigt Jammerfuld Liff / oc

deres

Rom 16. v.
20.

1 Cor. 15. v.
26. 27.

Apoc. 11 v 12

Psal. 48 v 15

Apoc. 2 v 11.

DEDICATIO.

deres Liff / Som de der Leffoe / tilstæder dem ingen ende
oc udgang fra en Ewigvarendes Død. Men Guds Børn
Leffoe saa / ad de hvercken ved Døden fodres aflegemet,
eller effter Opstandelsen fra de Døde holdes i Legemet,
oc i Liffve / imod deres Villie.

II **Aandsens Glæde** er for de Efterleffven-
des i deres Sorrig. Imod det **Salte Vand** af vo-
re **Graads Kilder** / giffver hand os det søde **Vand**
aff **Israels Kilder**. Udgaar der aff stoolen **Ljunct**
oc **Jorden** oc **Ljud** / der **Brande** oc **sin Blus** med
Jld for **Stoolen** / Som ere de **sin Guds**
Aander. Gud ved sin Aand oc hans mangfoldige gaff,
ver opliffver / tænder oc Trøster de ved hans Ljunct oc **Jor-**
den nedslagne Hierte. **Haabens Gud** opfylder os
med all **Glæde** oc **Fred** / i det vi Troe / ad vi
kunde være offverflodige i **Haabet** udi den hel-
lig **Aands Krafft**. Verdens Børns Glæde er som
Solen paa **Vandet** / eller **Glaret** sammenfrøffet
aff **Vandet** / der skinner i deres Døne / oc gjør dem **Haab**
oin noget **Ypperligt** / oc er dog intet. Men de **Helliges**
Glæde rinder fra det **Kristal klare Vand** for **Guds**
Stoel oc **Lammets**. De som **Stjernerne** paa **Him-**
melen kand sees i **Vand** paa **Jorden** / Saa lader Gud
sin **Morgensterne** oc **Glæde** aff **Himmelen** **Stinne**
endoc i vore **Taare** oc **Døne Vand**. **Moderen** er
Kierligst

Rom. 14. v.
17.

Apoc. 4. vs.

Rom. 15 v 13

2 Reg. 3. v.
22. 23.

Apoc. 4 v 6.

Apoc. 22 v 1.

DEDICATIO.

Kærligst imod det Sluge Barn / det Skjodes oc
 Noctes meest af hende. Den Sunemittiste lagde hendes Siu-
 ge Son i sit Skjod 2Reg. 4 Der tabes icke et gran af Guds
 Kierlighed til os ved vor Sienvordighed. Den gode Hys
 de samler de smaa Svage Lam i sine Arme /
 oc bær dem i sit Skjod. Vi høre aff Petro en
 Tredobbelt forneectelse / ad hand icke kiender Chri-
 stum; Vi høre derimod aff Gud en Tredobbelt bes-
 neectelse / ad hand icke vil forlade oc undsalde os. Vi har
 Guds Aand ad tackei Vore Stjerninger / ad Det
 Mindste umgigt er udi vor Huusholding maa Nis-
 hage Gud / thi hand Vircker Retfærdighed i vore Beye-
 z vore Lidelser / ad Alting udi Guds Huusholding
 maa behage os / thi hand Vircker fornylighed oc Taalmo-
 dighed i Guds Villie oc Beye. Kand vi icke som vi ville /
 hand stemmer vort Sind / ad vi ville / som vi kand.
 Naar os vederfares det som vi icke ville / da Discipli-
 nerer oc affretter hand saa vort Hierte / ad vi ville Det
 os vederfares / i det hand gjør en underdane aff vor vil-
 lie til Guds villie. Kød oc Blod tyckes vel / ad vi vare
 velsarne / om vi i vor oc vore Benneres Nød oc anliggende bles-
 ve hørte effter vort ynske; Men Guds Aand Exerer os / ad
 det er icke saa got ad hores effter vor / som effter Guds
 Villie. Vi haffve vel iblant saa stoor Narfag / ad vare
 glade ved det hand necer os / som ved det / hand un-
 der

2Reg. 4. v.
 19. 20.
 Heb. 12 vs.
 seq.

Esā. 40 vii
 Matth. 26.
 7. 69.
 ἢ μή σε α-
 γῶ, ἢ δ' ἢ
 μή σε ἰγ-
 καλᾶλι-
 τω.
 Heb. 13 vs.

170h. 5214

DEDICATIO.

psil. 78. u.
29. seq.

Matth. 8 u.
31. 32.

Apoc. 12 u.
10.

Apoc. 2073
10.
u. l. 10.

2 Cor. 1279

Matth. 26
u. 39 seq.

Der os vore begieringer. Gud lod Israels saa det som
de haaffde **Yhi** til / Men de haaffde icke endnu
sinret deres **Ynsi** / forend Guds Brede opkom
offver dem. Diefflene stieff ere undertiden bleffne horde
effter deres **Billie**. De bade **Matth. 8**, oc singe det de
bade / Næmlich forloff ad fare i **Somene**. Effter **Unmod-**
ning siet **Sathaa** maect aff Gud offver **Job Cap. 1. oc 2**
til ad **P. age** ham / Men hvad haaffver hand **Bunden** derpaa
ad hand **Anklager** de fromme / **sordræffver** oc **for-**
søret de **Onde** / uden ad hand derved **Smidder** sin **Læ-**
cke tyckere / **græffver** sit **Fængsel** oc **Uffgrundens Brønd** dybe-
re / oc gjør den **Jld-oc Svofflstrøm** heedere for sig? **Ihi** ri
maa nock **Gudelige** slute / ad jo **store Duds**tab hand offver /
Jo **store Straff** skal hand lide. Men derimed lod hand
Paulum bede / oc naar hand har bedet tre gange / Saa saar
hand dog icke alt det hand har bedet / Den **Tern** oc **Val** i
kibdet tages icke bort / Men hand forsickres om det som er be-
dre / Næmlich om Guds **Naade** / **Min Naade** er dig
nock. Ja Gud lod sin egen **Søn** bede tre gange / ad den
Kalck maatte gaa fra ham / om det var mueligt / oc den gick
icke fra ham / forend den var uddrucken. Hand var dog Guds
Elstelige Søn. Vor **Herre** kand nock haaffve os **Kier** /
omstiont hand sætter sin **Kalck** for os / oc giffver os icke **stræ-**
det os er **kier**. Saae hand det / ad vare vort **gæsn** /
oc sin **ære** / hand gaff os det.

Med saadanne oc dislige **Gudelige Tæncker** / **Gode**
oc **Gunstige Frue** / Frue **Sophia** **Amalia** **Kraagh** /
kunde hendes **Velb.** lætte hendes **Bedrøffvelse** / **Som**
Gud

DEDICATIO.

Gud Istenckte for hende ved hendes Velb. S. Hus-
bonds / och hendes K. Daatters Død. Gud haffde skreff-
vet alle deres Dage paa sin Bog / oc beslutet hvor
mange de skulle være i Verden; Hand haffde skreffvet de-
res Naffne i Livsens Bog / oc beslutet hvor ypperlige
de skulle være i Himmelen. Med Livvet begynte de ad være
Dødelige / med Døden lode de af fra denne Stand / oc be-
gynte ad være U dødelige. Gud er Jorddrot til den
Muld oc Jord / de hør baaret / oc er bleffven henbaaret i deres
Ligfister. Hand er oc Luustvært til deres Siæle / den
Edle Giest / der har boet i disse Jordklimpe oc Leer-Hytter.
De sreffve i en Glæde / Som de skulle icke bytte bort for
all Verden / oc dens herlighed. Acter Moses Christi fors-
sinædelse for større Rikdom / end de Liggendesæl-
som være i Egypten, hvad maa da icke Christi Nægt
oc hønhed være for dem? Hendes Velb. oc de talis nu ved
med Bæk oc Bressve skreffne aff Guds Ord om de
Udvaldes Glæde / Men hun haffver det Haab eengang ad
komme til dem / ad talis Mundtligen / Som Johan-
nes / der hand var fraværendes / skriffvet til den Udvalde
Frue. Her Samter Gud icke Veñer oc Ecte-Kierlige Hier-
ter med andre Vilkaar / end ad hand eengang vil stille dem;
Hand E. Kiler dem icke heller med andre Vilkaar / end ad
hand eengang vil samle dem. Hand Borttager det hand
har giffvet / oc hand Iagengiffver det hand har taget. Vi
maa

Psal. 139 v.
16.

Apoc. 20.
v. 12.

Heb. 12. v.
26.

2 Job. 7. 12.

DEDICATIO.

maa være fornøiede / Naar hand taget **Sitt** / Som hand
 har taant os en tidlang til ad være **Vores**. Paa Guds hel-
 lige Bierg skal holdes det Høytidelige moode imellem os oc
 vore Kieriste Venner / Vi har sendt i Beyen for os.

Herom handles i den Liig-Sermon holden offver disse
 Velb. S. Guds Børn / Som jeg hendes Velb. med denne
 Eenfoldige tilskrift offverhændiger / med Ynste / ad Gud
 vil giffoe hende / der har saa tiligen maatte paatage den sorte
 oc hvide Sørgedragt / det gode hand sielff ioffver hos Pro-
 pheten / **Prøydelse for Afske / glædes Dlic for Sorrig /**
Skionne Klæder for en Sorrigfuld Aand /
 oc effter et Velmættet Liff aff Dage / ad sive Guds An-
 siet i **Ketsferdighed** / oc ad bliffve **Mæt** / Naar der
opvogner hans Billede. Oc derhos forleene os alle sin
 Naade / Saa ad staa paa vor Bartegti Christelige Vereedskab /
 ad naar **JEsus** vil come / **vort Liffves hellig Aften**
 maa bliffve os **det Folge Liffves Dagstær oc**
Morgentøde. Hvormed Jeg ender forblifvendes

Esa. 617. 3.

*Psal. 17. v.
ult.*

Hendes Velb.
 Tienstwilligste i Herren/
Michael Henrichson.

De

De Hellige Guds Ord /
 Som udi
 Erlig oc Velbyrdig Mands /
 Nu Sallig hos Gud /

Christopher Ulfeld

Lii Afsøff

Saa vel som udi hans Unge S. Daatters /
 Erlig oc Velb. Tomfrues /

M. Anne Helene Ulfeld /

Deris Adelige Ligs Sørgelige Be-
 giengelse ere effter begiering bleffue opløste / oc
 ved Guds bistand Forklarede / haffver os Destreff-
 uet den Kongl. Psalmista David udi den XV.

Psalme / oc Liude aff det 1. oc 2.

Vers / som efftersølger.

Herre / Hvo skal
 være til Herberg

A

i dit

i dit Baulun / Hvo
skal hoo paa dit hel-
lige Bierg?

Den som Dan-
dret fuldkommen /
oc gjør Retferdig-
hed / oc taler Sand-
hed i sit Hierte.

Ind-

Indgangen.

Sødselen offverlefferer os til
 Verden / Raaden til Kircken /
 Døden til Himmelen. Alle-
 ting ere Guds / ad de maa
 tiene ham til vilke Psal. 119. v. 91. Alleting
 ere vores / ad de maa tiene os til beste
 1 Cor. 3. v. 22. Saa er en alleene Liffvet /
 vi meest elste / Men oc Døden oc Dømen /
 vi meest frygte. Thi naar den Himmellærde
 Apostel haffver talt om Christi komme til den
 ynderste Døm / om de dødes opstandelse / oc de
 offverleffvendis henryckelse oc møde for han-
 nem i Skyerne / saa efterlader hand os den
 ne Trosterige slutning i Thes. 4. v. 17. 18.

Viskulle saa altid bliffve med Her-
 ren. Saa Troster hver andre med
 disse Ord. Her antegnes

A i j

Vor

1 Thes 4 v.
17. 18.

**Vor Himmel-stand i hin Verden/
oc den deraff syndendes Himmel-trost
all os i denne Verden.**

**Først vor Himmel-stand i hin Ver-
den / oc den er Ypperlig**

**I Aff vor Bliffve-stæd / Vi skulle
bliffve med HERren /**

**II Aff vor Bliffve-maade / Vi
skulle Saa bliffve /**

**III Aff vor Bliffve-tid / Vi skulle
Altid bliffve.**

**Belangendis I Vor Bliffve-stæd /
da forsikres vi / ad vi skal bliffve med
HERren. Det er en kold trost ad være /
oc icke ad bliffve / thi det er et mercke
paa ubestændighed; Vangtmeere / ad bliffve /
oc icke ad bliffve med HERren / thi det er
et mercke paa den største oc Evige Ulyck-salighed.**

Glet

Slet er det Ord / ad være / oc icke
 ad bliffve / i henseende til vor Lycke. I
 den er intet bestandigere / endsom Ubestandig-
 hed / Thi ingen kand siges / ad den skal bliffve /
 efftersom den er et Hiul / der altid er i om-
 leb. Mange vente den / oc den komer
 icke / hoor langeligen de oc see effter den /
 som Siseræ Moder effter hendes Son /
 Hvi tøffver hans Vogn adkomme?
 Hvi bliffver hans Vogn-hiul saa
 tilbage? Oc det er saa lidet i deris mact /
 ad saa den affspæd paa Jorden / som ad frem-
 føre Arcturum eller Kalsvognen paa Him-
 melen / Kand du fremføre Arcturum
 med sine Børn? siger HErren til Job.
 Hos andre er den kommen oc den bliffver icke.
 Viskand bede Vognen holde Act 8. Men icke
 Endens Hiul. Hvor ofte gior den sig
 Orne. Vinger oc flyer bort? Bliffver
 den

Jud. 5 v 28

Job. 9. v. 9.

Job. 38. v 32

Act. 8 v 38.

Prov. 23 v 5

Den icke sletude/ saa bliffver den dog sig sielf
 lig/ det er/ Ustædig/ Enten har den været/
 eller den er / eller den skal komme.
 De den kommer aldrig med saadan forord oc
 forsikring/ ad den vil forpligte sig til os/ icke
 nogensinde igien ad tage forloff oc affsteed fra
 os. Den ligner Diuret /der var/ oc er icke/
 De som Johannes sammesteds melder om
 de siu Konger / de fem ere faldne / den ene
 er / den anden er icke endnu kommen /
 oc naar hand komer/ bør det hamnem ad bliffve
 en stæcket tid. See vi icke den Qvinde/der
 har været en Naomi, ad bliffve en
 Mara, oc den der soor fuld bort / ad kom-
 me tom tilbage/ ligesom de siu Feede Kør
 oc fulde Ar affverles med siu magre oc
 slunckne Kør / oc siu tynde oc sued-
 ne Ar? See vi icke ad den der hæffver væ-
 ret en Morgen-stjerne paa Guds
 Himmel

*Apoç. 17v11
 v'10.*

*Ruth. 1.v.
 20. 21.
 Gen. 41v4
 seq.*

*Ela. 14v12.
 seq.*

Himmel / En Salvæt Cherub paa
 Guds Bierg / betact med allehaande dyreba-
 re oe glimrende Edelsteene / ad bliffve som
 Afte paa Jorden / oe en Drim i Stoffvet.
 Det er regnet iblant vore Ulycksfalligheder ad
 haaffve været Ulycksfallig / oe ad lade aff ad være.
 Det Spil oe Spent staar os so Daglig for
 Dyne / ad Guldet i Billedets Hoffvet
 bliffvet saa vel knuset oe adspredt som Jer-
 net oc Leeret i Billedets Fodder ?
 Den omværling skeede med Israel. Hvorledes
 maatte Guld bliffve dumt / det gode
 skionne Guld omskiftet? De Edel-
 stons Born aittede lige ved purt Guld /
 hvorledes lignes de nu ved Leerflaster?
 De som vare opfodde i Skarlaget / Saff-
 nede skarnet. Dens Nasirzer / som vare
 reenerer end Snee / klarere end Melck /
 hvis legemer varer Ødere end Carbunkelsteen /
 flette

Ezech. 28 v
 13. 14. 18. 19

Dan. 2 v 34.
 35.

Thren. 4 v
 13.

v. 5.
 v. 6. 7.

Thren. ixl.
Thren. zvl.

flette som en Saphir / deres skickelse er bleff
 ven Mordere end suerte. Den Stad / der var
 en Förstinde iblant Landflaberne / bleff
 skatkyldig / Israels herlighed bleff
 kast fra Himmelen til Jorden. I saadan oc
 deslige tilstand maamangen fore Jobs Mund
 held / Vad jeg var så i de forrige dage!

Job. 29.

Slut er det Ord ad være / oc icke ad
 bliffve / i henseende til vort Liff. Hvad
 er vort Liff? Det er en Damp som
 siunes en liden tid / Men derefter
 forsuinder. Nu Belædes vor Stæd
 aff os / Men om en liden Stund kender den

Jak. 4v14.

Job. 7v10.

os icke meere / oc den skal benecte sin
 Ehermand oc sige / Jeg saae hannem
 icke. En Mand Dyer oc sveckes / oc et
 Menneske forsmæctes / oc hvor er hand
 meere? Nu ere vi her / Men vi skal i længe

Job. 14v10

den

den icke bliffve/ Thi Døden / efter
 Apostolens Ord/ formeener os ad blif-
 ve ved. Den Døde maa af Graffen tale
 til den Leffvendes oc sige/ Hvad du nu
 er/ haffver jeg været til forne/ Hvad jeg nu
 er/ skal du være herefter. Gud kand svære
 ved sit Liff/ som den der er/ oc blif-
 ver altid densame/ Saa sandt som
 jeg Leffver / Men ville vi benægte noget/
 da kand vi sige det ved vor Død / 2 Sam. 14
 Vi Døe visselig/ Thi det er obenbare ad
 vi har her icke en bliffuendes stad.
 Er der nogen iden tancke/ ad hans Huus
 kand bliffve Evindeligen / oc hans
 Boliger fra Slect til anden / David
 Læret ham langt anderledes / Et Menniske
 kand icke længe bliffue i saadan
 værd / hand skal legges i Grafuen /
 B hand

Heb. 7. 23.

Pfal. 102. v.
 27. seq:
 Ezech. 33.
 7. 11.

2 Sam. 14. v.
 14.

Heb. 13. v.
 14.

Pfal. 49. v. 12

v. 13.

v. 15.

u. 20.

Luc. 20v36

hand skal komme til sine Fædre.
 I det andet Liff er først en bliffendes stad oc
 stand for os / Vi kunde da icke Døe /
 thi vi ere bleffue Englene lige.

Psal. 49v21.

Eccles. 12v7

Slet er det Ord ad være oc icke
 ad bliffue i henseende til vort Væsen.
 Det gør forskiel imellem Mennisket oc andre
 Dødelige Creature. Disse ere / Men de
 bliffue icke / thi naar de affgaa ved Dø-
 den / da forgaa de med Siæl oc Legeme. Paa
 den maade bliffue Bæster udryddede.
 Men som Mennisket i den fornufftige Siæl
 haffver faat meere end alle sine Jordiske med-
 Creature / saa er hand en alleene bleffvet til
 med dem / Men hand bliffver ved ef-
 ter dem / Thi naar hand affalder ved Dø-
 den / da kommer Støffvet eller Legemet til
 Jorden / som det var for / oc Siælen til
 Gud / som gaff den. Det bliffver icke derved /
 Men

Men de to adskilde Venner skal iglen i sin tid
 samlls. Thi hverken vil Gud saa affle-
geme Siælen / ad den aldrig skal kom-
 me til sin Vollig oc Legeme iglen/ Eller saa
affsiæle Legemet / ad det aldrig skal
 faa sin Giest oc Siæl iglen. Men haffver der
været en Dag / paa hvulcken Legemet
 bleff opreist aff Jordens Stoff / oc bleff inde
 blæst en Leffvendes Aand / der er en Dag
 i vente / paa hvulcken det iglen skal opreises
 aff sit eget Stoff oc Afte / oc eenes med Siæ-
 len / som da iglen bliffver **offverlegemet** /
 eller indsiælet i sit Legeme. Gud visser jo
 en stor omhuu for vort Legeme / thi det er
 et Kunst-stycke oc Arbejde / som to gan-
 ge gaar iglennem den store Værkme-
 steres Hænder / oc kand med rette prise
 ham aff to stabulinger / Eengang der
 hand dauede oc gaaff det / ad det bleff til
 B ij noget

Gen. 297.

1 Cor. 15. v.
42.

LUC. 20. 35.

noget / Anden gang / naar hand paa nn
 daner oc Igtengiffver det / ad dei bliffver icke
 til intet / oc det sommeere er / ad d. t. offver sin
 forrige stand bliffver Uforkrenckeligt.
 Den høghed tilkommer Menniskene offver
 Diurene (dog Christus i sær tillegger de Ud-
 valde den for deris Eresulde opstandelses
 skyd) ad de bliffve værdige til ad
 faa hin Verden / oc opstandelsen
 fra de Døde. Aff denne betractning maa
 vi bevegēs ad Lefve som Mennisker /
 der bliffve / oc icke som Diur / der
 bliffve til intet. Disse ere bundne til de-
 res Vilkaar / ad de kand icke gaa
 offver dem / Hine til deres Værdig-
 hed / ad de bør icke ad gaa under
 den. Vi maa være Skamsulde derved /
 ad et Beest Bileams Afentinde bleff giffvet
 Men,

Menniskelige Kiød / til at straffe Propheetens Daarlighed / oc at Menniske oc en Herre iblant Menniskene / Nebucadnezar bleff' giffuet et Beestes Hierte til ad Straffe hans Hoffmodighed. **Kiød oc Kiød er lige /** Er Diurene til Menniskens / Menniskene bliffue til Ormenes Epffe. Det maa neddrage vore tancker paa vor ringhed / ad vi icke offver vor Stand ophøye os. **Kiød oc Kiød er ulige /** Iht effter Apostelens Ord er icke alt Kiød detsame Kiød / Men andet er Menniskenes Kiød / oc andet Fæes / De offver alt da haffver vi vunden en stor Prærogativ, ad Ordet blef Kiød af vort Kiød / Det maa opdrage vore tancker paa vor høyhed / ad vi icke under vor Stand fornedre os.

Num. 22.

2 Pet. 2. v. 16.

Gen. 9. v. 3.

Job. 17. v. 4.

1 Cor. 15. v. 39.

Joh. 1. v. 14.

Heb. 2. v. 14.

Willj

Men

Men saa slet fand det Ord icke attes/
 ad være oc icke ad bliffue / ad det er
 jo slettere/ad bliffue / oc icke ad bliffue
 med HErren. Vi haffde lide været her/
 om vi icke der skulle bliffue med ham.
 Bedre var det / ad det Menniske haff-
 de aldrig været Jød / oc seet dette Ver-
 dens Plus / end ad hand effter sin Død icke
 skulle Leffue oc lide bedre / oc aldrig see Guds
 Ansietes Plus. Alle skal bliffue / Men
 icke alle med HErren. Det haffver
 David sagt os Psal. 1. De Ugudelige skul-
 le icke bestaa i Dommen / en heller
 Syndere i de Retferdiges Mee-
 nighed. Vi ere icke aff den Missforstand/
 (hvortil nogle i disse Ord haffve taget anled-
 ning aff de 70. offerættelse) ad de skulle icke
 opstaa i Dommen / Thi vi vide ad de skal
 opstaa / Men icke bestaa / derfor glor
 Christus

Matth. 26v

24.

Psal. 1 v. 3.

8x αινα5η
σολαι

Christus forskiel imellem dennem / som paa
 hans Kofudgaa af Graffen til Liffens /
 oe dennem som udgaa, til Dommens
 opstandelse. Hine bliffve som en Herres
 Brud Born oe Brodre i hans Huus oe
 Pallaß / disse som hans Fanger oe forræ-
 dere i hans Fængsel oe forvaring.
 Døden lader dem icke bliffve i det værd / de
 haffve hafft i denne / Dommen lader dem
 icke bliffve i det værd / de Udvalde skal haffve
 i hin Verden. De kand icke bliffve med Her-
 ren / thi de haffve det verste bliffvendes
 offver sig / Guds Brede bliffuer off-
 uer dem. De haffve det beste icke bliff-
 vendes i sig / Vi vide / ad saadane haffue
 icke det Evige Liff bliffvendes i sig /
 oe det er icke under / thi dem fattes det der hør
 til Liffvet / I haffve icke Guds Ord
 bliff-

Job. 5. v. 28.
 29.

Pfal. 4. v. 16

Matth. 5. v.
 25.

Pfal. 4. v. 13

Job. 3. v. 36.

1 Job. 3. v. 15.

Job. 5. v. 38.

Lev. 18

Apost. 3 v 16.

Job. 9 v 41.

Apost. 22 v 15

1 Reg. 22 v 4

5. 32.

2 Chron. 20

v. 35.

bliffuendis i eder Vil Landet ofte for
deres Bedersinggeligheder icke Huse dem /
Det udspyer dem / siger Moses / skulle da
Himmelen oc HERren tage imod dem? Jeg
vil udspye dem aff min Mund / siger
CHRISTUS. Det berøer paa en ting / Deres
Synd bliffuer / derfor kand de icke blif-
ve med HERren. Derude ere hundene.

Men intet Herte kand begribe / oc in-
gen Tunge kand nocksom prise den Salighed /
ad de Udvalde skal bliffue med HERren.

Det er bekendt / ad meget ont lides
for en Ond / oc meget got niudes for
en god Naboe. En Troende har været
med en Bantroo / oc hand haffver betalt det
Selskab dyre. Den fromme Josaphat lider
for hans allianz med Achab, for hans Skibs-
fart oc mascopi med Ahasia, Hand har Ban-
lycke paa begge steder. En Bantroo haff-

ver

ver været med en Troende / oc hand haffver
 niudt det got ad. Den Vantroo Mand
 er helliget for Hustruen / oc den
 Vantroo Hustru er helliget for
 Manden. Den Ægyptiske Potiphar er
 Velsignet for Josephs Skyld. Gud gaff
 Paulo alle dem / som seylede med
 ham / ad de bleff beholdne ved Liffvet.
 Hvad har da icke Helgene ad formode aff de-
 res Himmel-Salige oc Ewig-lange Samqvem
 oc Selskab med Herren? Vi ere med
 ham her / oc vi skal blifve med ham hiffet. Det
 første er en bereedelse oc indgang til det andet.
 I ere de (Stger Christus til Disciplene)
 som ere bleffne Varactige hos mig
 i mine Fristelser. Hvad følger herpaa?
 De skal blifve deelactige med ham i hans her-
 lighed. Jeg beskicker Eder Riget / li-
 gesom min Fader beskickedede mig /

E
ad

1 Cor. 7 v 14

Gen. 39. v 5

Act. 27 v 24

Luc. 22 v 28.
seq.

ad i skulle **E**de oc **D**ricke offvermit
Bord i mit **R**ige / oc sidde paa **S**toole /
 oc **D**ømme de tolf **I**sraels **E**lecter.

Her ere vi med **H**Erren

I **J**union oc foreening. **R**unde

vi **D**odelige **C**reature vel vente os større ære /
 end den **C**hristus anmelder Joh. 6, ad hand
 vil tage os til **B**lester oc **R**ostigtengere paa sit
 eget **K**iød oc **B**lod / oc derved saa nær foreene
 sig med os / at det skal heede / **H**vo som **E**
 der mit **K**iød oc **D**ricke mit **B**lod /
 hand blifver i mig / oc jeg i hannem?
Gud vil haffve saadan distanz oc **S**tillsmiss
 imellem os oc vore **S**nyder / som der er imellem
Osten oc **B**esten. **H**and vil haffve saa-
 dan **U**nion imellem sig oc **S**nydere / som der er
 imellem **H**offvedet oc **L**emmerne /
 ad de gløre **E**et **L**egeme / **I**mellem **L**egeme
 met oc **S**telen / ad de gløre **E**et **M**enni-

Joh. 6. vs 6.

Psal. 103. v.
 12.

ste

ste/ Imellem Sielen oc Sielens faculteter, ad de glore en Stel/ thi vi maa bliffve Een Land med Herren. Derhen høre Johannis Ord/ Der som det bliffver i Eder / som i hør de aff Begyndelsen / da skulle oc bliffve i Sønnen oc i Faderen. Men begge deele forspildes aff de Ugudelige ved deres Vanro oc Ubodsfærdighed. Der gøres icke Skilsmisse imellem dem oc deres Synder/ Saa glore deres Synder saadan Skilsmisse imellem dem oc deres Gud / ad der bliffver en evig distanz oc befestet suelg imellem dem oc Abrahams Skid. Her gøres icke foreening imellem dem oc deres Gud/ saa er den oc hiffet icke at formode. De haffve været langt fra Gud oc hans Lov med deres Herte / Gud vil være langt

Eij

fra

1 Cor. 6. 9. 7

1 Joh. 2. 24

Esa. 59. 2. 2.

Luc. 16. 26.

Esa. 29. 13.

Psal. 119. 7.

150. 155.

Joh. 15. 26.

Act. 17. 25.

Matth. 25:
41.

1 Joh. 27. 28.

fra dem med sin Salighed. Om nogen
 icke bliffver i mig / hand bliffver ud-
 fast som en Green / oc bliffver vif-
 sen / Hvor hen? Den kastes i Ilden
 oc Brendes. De Vantroo gaa med Ju-
 da til deres egen sted / oc den er icke
 med HErren / Thi Christus vil forvise
 dem fra sit Ansigt / Gaar bort fra mig
 i forbandede i den Evig Ild / som
 er bereedt Diefflene oc hans Engle.
 En anden bestaffenhed haffver det med Guds
 Børn / som her haffve Leffvet i forening med
 HErren / de haffve haab oc fortroisting / ad
 forflyttes fra denne til en herligere oc nær-
 mere / Børnlille bliffver i hannem /
 ad naar hand bliffver aabenbaret /
 vi da kunde haffve dristighed / oc
 icke bliffve Beskæmmede for han-
 nem

nem i hans tilkommelse
 Her ere vi med Herren

2 Vandring oc omgtengelse.

Det ene følger oc flyder aff det andet / thi
 hvor der er en Union oc Eening / der maa oc
 bliffve en Communion oc gemeenskab med
 Herren / Vor Samfund skal være
 med Faderen / oc med hans Søn
 Christo Jesu. Aff det same Fundament /
 der spørges Amos. 3. Monne to kunde
 gaa tilsammen / om de ere icke eens
 med hver andre? Maa der oc slutes /
 Monne to (Gud oc den Troendes) icke
 skulle gaa tilsammen / som er saa
 nær eenede med hinanden? Desire
 Diurs Fodder Ezech. 1. vare som Een
 Food / de fire Hiul vare som eet Hiul.
 Huad under / naar Eet gick / ad de

1 Joh. 1. v. 3.

Amos. 3. v. 3.

Ezech. 1. v. 7.

v. 15.

v. 19.

G i i

ginge

Leu. 26.
v. 23 24.

Gen. 5v. 21.
Exod. 33 v
14.

Rom. 15 v 7

Col. 2. v 6.

ginge alle? Jeg hører ad de Ulydige Vand-
dre imod HERren/ oc HERren Vand-
drer imod dem/ det glør deres Indbyr-
des splid oc skilactighed. Jeg hører ad de ly-
dige Vandre med HERren/ oc HER-
ren Vandrer med dem! Saa siger
Moses om Enoch/ Hand Vandrede
med Gud/ Saa siger HERren til Mose/
Mit Ansigt skal gaa med/ oc skaffe
dig hvile. Det glør deres Indbyrdes fore-
ening oc deelactighed. Skrifften Lærer baa-
de ad Christus Annammer os/ oc ad vi An-
namme Christum/ Christus har An-
nammet os til Guds ære/ Det er en
uforskyldt Naade af Gud/ Vi har Annam-
met Christum til Guds Liff/ Det er
en velforskyldt plicet af os. Ligesom i haffve
annammet Christum Jesum HER-
ren

ren / saa omgaaes i hannem. Det
 er icke en forgleffs oc Dreckslos forening / thi
 af den riser oc oprinder vor Fructbarhed i
 det gode / vi skal gløre / Bliffver i
 mig oc jeg i Eder / Ligesom Gree-
 nen kand icke bære Fruct af sig sielf/
 uden den bliffver i Vintcræet / Saa
 i icke heller / uden i bliffve i mig.
 Zeger Vintcræet / i ere Greenene /
 Hvo som bliffuer i mig / oc jeg i han-
 nem / hand bærer megen Fruct.
 Aff den riser vor affky oc afhold fra
 det onde / Vi skal lade. Hver den som
 bliffver i hannem / Synder icke.
 Hver en stæd vi ere paa / er os som en Kircke oc
 Altære / saa hellig oc høytidelig / Var det oc
 den vor telt staar / oc vor Plou gaar paa /
 Paa den same Alger Jacob haffde sit Pau-
 lun / Der haffde hand oc sit Altære.

*Joh. 15. v. 4.
 seq.*

1 Joh. 3. v. 6.

*Gen. 33. v. 19
 20.*

Vi

Vi ere her med Herren

3 **Z**ængsel oc attraa. Christi
 regel kand icke fende / Hvor Eders Lig-
 gendefæ er / der skal oc Eders Hier-
 te være. Den Gudelstendes Siel spørger
 alt effter / hvor Jesus er ad finde / Hvor
 hand Føder. Lad andre tage deres tilfluct
 under Ægypti Skygge / den Be-
 gierer ad være under hans Skygge.
 Er hand bleffen borte for hende / hendes
 Siel gaar ud effter ham / Har hun
 funden ham / hun vil icke slippe ham /
 førend hand gaar ind med hende. Salomon
 ligner Menniskene ved Staal imod hin-
 anden / Staalkåd hvæsses ved Staal /
 oc en Mand kand hvæsse sin Næstes
 Ansigt. Jeremias ligner skilactige Menni-
 sker ved Jern imod hinanden / Rand oc
 Jern

Luc. 12. v 34

Cant. 1. v 7.

Esa. 30. v 2:

Cant. 2. v 3.

Cant. 5 v 6.

Cant. 3 v 4.

Prov. 27 v.
17

Jern bryde Jern aff Norden?
 Men Gud oc den troendes er som Magneten oc Staalet / der drages ved Magneten / Der fand ingen komme til mig / uden Faderen saar draget hannem. Drag mig (siger Bruden) effter dig ville vi løbe / Vi høre hans soar derpaa
 Joh. 12. Jeg vil drage alle til mig sielf. Saa drog hand David / ad hand med ganske Sind oc Hertelau hengte ved hannem / Jeg var stedse hos dig. De Uansæet vor Søffu er en stillstand paa vore Sandheter oc samqvem med Menneskene / Saa er den dog icke paa hans attraa til Gud / Psal. 139. Opvaagnede jeg / saa er jeg endnu hos dig. Saa snart høres icke det løfftes Ord aff Christo / Ja jeg kommer snart / Amen / der legges so dette Lengsels Ord til aff Kircken / ja kom Her
D
re

Jer. 15. v. 2.

Joh. 6. v. 44.

Cant. 1. v. 4.

Joh. 12. v. 31.

Psal. 73. v. 23.

Psal. 139. v. 18.

Cant. 5. v. 2.

Apoc. 22. v.

20.

re Jesu. Dette er indført til en fornøden erindring imod deres affven / der vil gaa den falske gienven til Himmelen / da først ad være med Herren / Naar de icke lengre kand være med Verden. Monne de kunde finde maalet paa den Bey / de har aldrig gaaet / oc enden paa den foreening forlystning oc forlængsel / de har aldrig begynt.

Men i allt dette ere vi med Herren / som fremmede oc Udenlands-Folk / Meden vi boe i Legemet / da ere vi fremmede fra Herren / Oc Christus er med os (Saa vit hans Stunlig Nærværelse angaar) som en fremmed oc Udenlands-herre / En Velbaarne Mand drog langt bort til et Land / ad indtage sig sielff et Rige / oc ad komē igien. Hand anstiller sig i mange tider oc tilfald / som hand var os ganstefremmed til. For de

2 Cor. 5. v. 6.

Luc. 19. v. 12.

Jer. 14. v. 8.

to Discipler Marc. 16. obenbaredes hand
 i en anden skickelse. Syndere har tilkiendt
 sig det de icke haffde / Er icke HErren i
 blant os? Helgene har icke kiendt det de
 haffde / Sandeligen HErren er paa
 denne sted / oc jeg vidste det icke.
 Davids Gesandter haffve deres tid ad bliffve
 fra Jerusalem / Mændene vare saarskamm-
 skænde / oc Kongen lod dem sige / Blifver
 i Jericho / indtil Eders Skæg voxer /
 oc kommer da igien. Vi haffve effter
 Guds forsiun vor tid ad bliffve fra Him-
 len / det Jerusalem her offven til /
 oc ad holde ud i dette Jericho / om hvilcket der-
 som vi end kunde sige med Propheternes
 Børn / Her er got at bo / saa haffve vi
 dog tit aarsag ad klage / Her er ont Vand.
 Denne bliffve:tid er icke saa meget anseet der-
 paa / ad vor Skæg skal voxer / oc ad vi skal
 Di kom

Marc. 16:12

Mich. 3.
v. 11.

Gen. 28.
v. 16.
2SAM. 10:7

Gal. 4:
v. 26.

2Reg. 2:
v. 19.

Sap. 4.7.7.
seq.

fomme til mange Aar oc en lang Alder i Verden/ Thi dersom en Retferdig end døer for tilig/ (effter vort tnye) skal hand dog være i hvile/ En høderlig Alderdom er icke regnet om den som haffde lang tid/ ey heller aff Aars tall: Men Klogskab er Graahaar for Mennisken / oc et ubesmített Lefnet er Alderdom. Men Gud vil / ad vi skal Bore oc møde til en fuldkommen Mand / oc til Christi fuldkomne Alders maade. Bliffve vi icke her til gamle Mænd / hand gør vel til mod os / ad hand vil regne endoc de Zugst blant os / som hand bortkalder / for fuldkomne Mænd / Hand bleff snart fuldkommen / oc fylte en lang tid / siger Bismanden om den Unge Helgen. Opnaae vi her icke effter Menniskelige regning

Ephes. 4.13

Sap. 4.13.

regning vor fuldkommen Alder / Vi
 haaffve naaet større ting / ad vi gelange til
 Christi fuldkomme Alders maade.
 Det er os nock / ad Gud tager os til fuldkom-
 menhed / omstønt hand tager os bort i Bore
 Ufuldkomme Aar. Kand vi begiere meere / end
 ad Gud lader os aldrig Læffve lengre
 i Verden / endsom vi kand Læffve til
 hans Ære / oc ad hand lader os aldrig
 døe førre aff Verden / end som vi kand
 døe til hans Rige? Naar det er steet/
 saa begynde vi ad bliffve med HÆr-
 ren i fuldkommenhed / oc der staaer
 intet tilbage / uden ad Legemet i sin tid skal
 bliffve meddelectlig i Sielens Glæde / Naar
 det fuldkomme kommer / da skal det
 som er i styckevis / affskaffes / Vi
 skal hiffet bliffve med HÆrren /
 i Zeen værelse oc under et Tag
 D I I med

1 Cor. 13:10

Luc. 11. 7. 7.

Joh. 12. v. 26

Joh. 14. v. 2.
seq.

med ham / Som Manden siger om sine
 Børn Luc: 11. Mine smaa Børn ere
 hos mig i Sengenammeret. Den
 affsteed haffver Christus taget med sine Ven-
 ner oc tienerer / Hvor jeg er / der skal
 oc min tienerer være. Hvilcken Trost
 hand igientager Joh. 14. I min Faders
 Huus ere mange værelser / jeg gaar
 hen ad berede eder stæd / oc naar
 jeg er gaaen bort / oc faar beridt
 eder stæd / da kommer jeg igien / oc jeg
 vil tage eder til mig sielff / ad hvor
 jeg er / skulle oc i være. Det er aff
 Kierlighed / ad en Herre vil haffve sin
 Ven hand troer vel / nær hos sig / ad
 hand kand niude hans samqvem. Det er aff
 forsigtighed / ad hand vil haffve sin forligte
 Uven hand troer ilde / icke langt fra sig /
 ad hand kand sihre oc forekomme hans oprør

oc stimpling. I den meening siunes Salo-
 mon ad haffve budet Elmei (der var aff
 Sauls Huuses Elect/oc boede tilfornei Bahu-
 rim) ad hand skulle boe i Jerusalem/ oc ved Lifs
 strafte ad gaa ofver Redrös bæck/paa det hand
 kunde altid haffve et Dye paa ham oc hans
 idrette/ oc i det hand gaff ham saa kort raa-
 derom / ad affstære ham Teyligheden til ad
 komme ud iblant sine oc Sauls Huuses til-
 hængere/ ad anrette ny Uroo/ thi hand var en
 Mand aff stor myndighed oc anhang/ efter-
 som hand kom til David med 1000. Mænd
 aff Benjamin. See der Lefve to i een
 Stad/den eene i tvang aff sin ofvermand/
 den anden i mistancke til sin Ringremand/
 To holde til eet Huus/ i eet Kammer/ i
 een Seng/ oc deres Værelse maa med rette
 kaldes som to aff Isaacs Brønde / Esack oc
 Sitna/ Kiff oc had / thi Kiffvevand
 Num. 20. v. 13. er det beste de skencke hin-
 anden. Ja to huses i eet Liff / som Esau
 oc

2Sam.1675

2Sam.19v.

16.

1Reg.2736.

37.

2Sam.19v.

16.

1Reg.3217.

seq.

Luc.12752.

33.

Prov.21v9.

Gen. 26.v.

20.21

Gen. 25 v. 22

1 Pet. 2 v. 11.

oc Jacob/ oc de land icke uden Strid oc fiad
 boe tillsammen. Men i vor Himmel:værelse
 hos HErren registerer idel Kierlighed/ Hand skal
 være med os/ som en Naadig HErre /
 oc vi med ham som Elskelige Børn oc
 Venner. Værelsen blifver hvercken besværet
 med Uroo aff sine Huus gesinde /
 eller med Uleyde oc Unaade aff sin
 Huusherre. Begge Leffve i en Evig oc
 fortrolig Correspondentz med hinanden. Hvor
 got vi land haffve det/ Medens vi ere
 Udlændige i Verden/ Saa land det
 dog icke suare til det/ Naar vi bliffve ind-
 lændinge i Himmelen/ Der bliffver alt for-
 skiel imellem dem / som ere paa Reisen /
 oc dem som ere hjemkomne. Ad Husfru-
 en har bud oc bressve fra Husbonden aff frem-
 mede Land / derved maa hendes Lengsel
 nogenledis bliffve husvalet/ Men icke opfylt;
 Hun ynster ad haffve hans Ansigt oc Nær-
 værelse

værelse. Gud haffver Gud fra os i vor
 re Bønner/ Gud oc bressve haffve vi
 fra Gud i hans Ord oc ved hans tiener/
 der gaa os ocham imellem. Det er dogen Com-
 munication oc Vandring ved Troen/ oc icke
 ved beskuelsen. Vor Lengsel oc Glæde
 bliffver da først fuldkommet / Naar vi see
 ham Ansiet til Ansiet. Ere vi end ved
 Naaden hjemkaldede aff vor Uandelige ud-
 lændighed / ad vi ere icke mere Gæster oc
 fremmede fra Kircken / vi ere dog
 icke hjemkomne fra vor Udlændighed i Verden/
 da vi icke længre skal være Gæster oc frem-
 mede fra Himmelen. I denne tilstand
 leffve vi som Absolon/ der hentes fra Gesur
 til Jerusalem/ Hand er i Staden/ hand
 hoer i sit Huus/ Men kommer icke til
 Hoffve/at see Kongens Ansiet. Om
 en Herre bleff saa vit formildet paa sin Sten-
 E de

2 Cor. 5 v. 7

1 Cor. 13 v. 12

Ephes. 2 v. 19

2 Sam. 14 v.

23. 24.

de oc Forrædere / ad hand lod ham Lefve / oc
 gaff ham ophold paa en langt affliggendes Aerd
 i sit Kongerige / med forbud / ad hand maatte
 icke komme derfra / det var Naade; Men ad
 berige oc ophøye ham / ad tage ham til Hoff-
 ve i sin Daglig omgængelse / oc ad regne ham
 iblant sine Favoriter, det var en meget Uge-
 meen Naade. Haffver icke JEsus forhverff-
 vet det for os / som vare fremmede oc Fiender /
 ad vi skal fremledes med Glæde oc
 Fryd / oc komme i Kongens Pallas?
 Ved det Værd hand betalte for os / haffve vi
 vunden Borgerfkap i Himlene.

Vi skal 2 være med Herreen i een
 Glæde oc herlighed / Det har Son-
 nen alt afftalt med Faderen / Fader jeg vil /
 ad de som du haffver giffvit mig /
 skulle oc være hos mig / hvor som
 jeg er; ad de skulle oc see den min
 herlighed an / som du haffver giff-

Rom. 5.10

Col. 1.22.

Pfal. 45.16.

Phil. 3.20.

Joh. 17.24.

vet mig. Meget er det vi ere / Men
 meere er det vi skal bliffve / efter Pauli
 Ord Col. 3. Vort Liff er skult med
 Christo i Gud / Naar Chri-
 stus Vort Liff bliffver obenbaret /
 da skulle vi oc bliffve obenbaredede
 med hannem udi herlighed. Haffve
 vi lignet hans Billede i Kaarset / vi skal
 oc ligue det i Kronen. Icke heller gior hand
 os med andre Vilkaar Retferdige / end ad
 hand vil giøre os herlige. Nu ere vi
 Guds Børn / oc det er icke endnu
 obenbaret / hvad vi skulle være /
 Men vi vide / ad naar hand bliff-
 uer obenbaret / vi da skal worde
 hannem lig / Thi vi skal see ham /
 som hand er. Vi haffde Gud ad tacke /
 om hand forløste os fra Lovers Boltige /

Col. 3. v. 3. 4

Rom. 8. 29

v. 30.

1 Job. 30. 2

Cent. 4. 28.
Ezech. 2. 26.

Eij

oc

oc Parders Bierge / fra en stæd / hvor vi
 boo iblant Torne oc Scorpioner /
 oc haffve Daglig fortræd oc Uroo; Men nu
 ere vi hannem dobbelt tack plietige / ad hand
 derfra forflytter os til en Stad / hvor vi skal
 haffve idel Glæde oc herligheds fylde / Sta-
 den haffuer ick behoff Solen eller
 Maanen / ad de skulle sfinne iden /
 thi Guds herlighed haffuer oplust
 den / oc Lammet er dens Lius.
 Moses vil ick ad en Kløff aff all Israels
 Dvæg skal bliffve tilbage i Ægypten; Vi
 lade alting effter os i Verden / Menneſket
 tager intet med sig af alt sit Arbejd /
 Vi finde dog nock oc alting for os i Himme-
 len / thi Gud vil sielff være os alleting. De
 beste opvænnes her med Paulo / baade ad
 Mættes oc ad Hungre / ad haffve
 offuerflødighed oc ad fattes; Men

Apoc. 21 v 23

Exod. 10 v.
26.

Eccles. 5 v 14

1 Cor. 15 v 28

Phil. 4 v 12

de ringeste skulle der icke Hungre eller
 Tørste meere / thi Lammet som er
 mit i Stolen skal føde dem oc led-
 sage dem til de Leffvendes Vands
 Kilder. Kierlighed haffver draget to til Eet
 bliffve-stæd / efter det Ruth siger til Ra-
 omi / Hvor du bliffver / der bliffver
 jeg / den er dog beblandet med skrob- ligheds
 oc Dødeligheds minde / ad de derhos maa
 tæncke paa Eet Leher stæd / thi hun leg-
 ger strax dette dertil / Huor du Døer der
 Døer oc jeg / oc der vil jeg begraves.
 All Encke oc herlighed i Verden endis ved Dø-
 den. Men daer vor Enckesallighed oc herlighed
 i sin høieste Grad Naar Døden skal icke
 meere Være. Det Ord / Med Herren /
 har saameget i sig / Oc det giffver os lod oc ad-
 gang / ad vi skal Være med i det som er
 opperst / Hans Medarffvinger Rom. 8.

Apo. 7. v. 16.

Rut. 1. v. 16.

v. 17.

Psal. 49. v. 18.

Apo. 21. v. 4.

*Matth. 19.
v. 28.*

1 Cor. 6 v. 2. 3

2 Tim. 2 v. 12

Apo. 2 v. 6: 1

Matth. 25 v.

10.

Matth. 3 v. 11

Joh. 17 v. 10.

Luc. 15 v. 31.

37 w

Hans Meddommere Matth. 19. Naar
 Menniskens Søn skal sidde
 paa sin herligheds Stoel / skulet
 ocsaa sidde paa Tolff Stooler / oc
 Dømme de Tolff Israels Slecter.
 Vi skal vare hans Medregentere / 2 Tim 2
 Der som vi taale / da skal vi oc med-
 regnere. Vi bliffve hans Medgæster
 til Bryllupet Matth. 25. De som vare re-
 de ginge henind med hannem til
 Bryllup. Oc hvo land opregne alle det /
 hvorudi vi skal vare / Medeyere. Vi har
 Erøst nock / ad Sønnen land sige til Fæde-
 ren / Det som dit er / det er mit / oc ad
 Faderen vil sige til os / som til den 2 Eldre Søn /
 Luc. 15. Alt det som mit er / det er dit.
 Vor Himmels stand vinder 2 Ere oc ypperlighed
 II Aff vor Bliffue maade /
 Vi

Vi skulle **Saa** bliffve. **Saa** kand vel være
 et **Ordens Ord** i Apostelens Trost be-
 merckendes / ad naar vi først ere bleffne hen-
 ryckte imod Herren i Skyerne / oc ere kom-
 ne hannem imod i hans Triumphs; Vogn/
Saa skal vi siden bliffve med hannem; Men
 som **Menniskens Søn** kommer i
 sin herlighed / ledsaget med alle hel-
 lige Engle etc / Hvilket er en begyndelse
 paa de Udvaldes Evige Himmelsland / da maa
 vi vel tage det som et forsicrings Ord
 om vor bliffve maade / ad vi skal **Saa**
 bliffve / i saadan Glantz oc Glæde / i saadan Tri-
 umph oc Mantt / som da er begunst ad obenbares
 for os. Andre maa holde det høyt / ad de haf-
 ve noget i Verden frem for deres Eigemænd /
 oc noget ligt deres Dffvermænd / ad der siges /
Saa skal mand giøre den Mand Kongen vil
 Vere; Det er dog alt Usuldkommen / thi en
 Konge sielf / oc den ypperste iblant Kongerne /
 Calo:

Matth. 25.
 v. 31.

Esth. 6. 9.

Matth. 6v.
29.

Joh. 3v. 16.
1 Joh. 4v. 11.

Luc. 24v. 46

1 Cor. 15v.
42.

Apo. 21v. 11.

Pfal. 49v. 19
Pfal. 84v. 11.

Salomon var icke **Saa** i all sin herlighed/ ad hand lignet med en Ellie paa Marken kunde roose sig/ ad hand var **Ligesaa**/ Hand var icke **Saa** flædt/ som een aff dem. Men til tre ting maa der siges/ **Saa**/ som i den ganste Naturs Kreds oc Cirkel haffver intet **Ligesaa**/ Til Guds Kiærlighed/ **Saa** elste Gud Verden/ Til Christi Lidelse oc Lydighed/ **Saa** burde det Christum ad lide/ Til de Udoaldes 2 Ere oc herlighed/ **Saa** er de Dødes opstandelse. Vi skal bliffve med Herren paa en maade/ der offvergaar all maade/ I **Saa**/ ad ingen herlighed i Verden kan opnaa den/ thi Staden haffver Guds herlighed/ oc dens Ljus er ligesom de allerædelste Steen. Een herlighed hos os anseet imod en anden er som intet/ En Mands Huses/ Imod Guds Huses herlighed/ Det eene

eene Guds Huuses Herlighed
 imod det andet / Hvo er offverbleffvet iblant
 eder / som saa dette Huus i sin første
 herlighed? De hvortledes ansee i det nu?
 Er det icke mod det som intet for eders
 Øyne? Men begge imod Guds Him-
 mels herlighedere mindre end intet.

Hag. 2. 24.

2 Saa / ad ingen trengsel oc drøff-
 velse i Verden kand opvæden. Vor treng-
 sel / som er stacket oc læt / gjør os of-
 ver all maade en Ewig vittig herlig-
 hed. Er det icke saa / ad de ting vi li-
 de nu i denne tid / er icke den herlig-
 hed værd / som skal obenbares paa
 os? Den Timelige Trengsel oc den Ewige
 Trost kand icke ligge i Venskaale imod hin-
 anden.

2 Cor. 4. 17.

Rom. 8. 18.

3 Saa / ad ingen Fiende oc sa-
 re kand forspilde / Ingen tid oc tilfald enten
 for

1 Pet. 1. v. 4.

forkomme eller formindste den/ thi det er en
uforkrenckelige oc uforvisnelige Arf-
vedeel/ som os er bevaret i Himlene.

1 Cor. 2 v. 9.

4 Saa / ad imet Hierte kand fatte oc
begribe den / De ting ere icke opkomne i
noget Menniskes Hierte / som Gud
har bereedt dem / som hannem elske.

D en Sallig maade ad bliffve Saa / ad der
vides ingen maade Ligefaa. Det er vel et
lidet Død / Men det skal være os en Skold
imod de Pile / der udskjudes imod os. Kom-
mer Pilen fra vor egen Modgang / oc slætte
Vilkaar / ad vort Hierte vil misnøse os oc
tencke / Saa trang er Beyen / du har ad
gaa; Saa mange ere Lidelserne du har ad
udstaa / Saa bitter er Døden dig forestaar /
Saa fecl er Graffen oc forraadnelsen / du
skalt være undergiffven. Sig igien / Saa
romer Himmelen; Saa megen er Bløden;
Saa

Saa sød er Gud/ oc det Folge Liff; Saa
 herlig er Værelsen / jeg haffver ad vente. Kom-
 mer den fra de Ugudeliges medgang/ ad vort
 Hierte vil mislede os oc slute / Saa vel oc
 Lyckeligen gaar alting dem til hænde / Lyck-
 saligt er det Folk/ som det Saa gaar! Sæt
 det imod disse tancker/ Saa vel vil Gud
 gøre imod min Siel/ ad jeg ville icke bytte
 med all Verden/ oc hendes Eyndige forlyst-
 ninger. Kommer den fra Verdens forargell-
 ge Exempler/ ad vi maa høre/ Saa gøre
 andre/ gjør du ligesaa/ som Achabs bud sagde
 til Michæam. Lad dette være dit glemmele /
 Saa vil jeg icke gøre for Guds fryctes skyld/
 mig er befalet / oc for Guds Riges skyld/
 mig er tilsagt. Jeg har icke Saa lært Hri-
 stum. Saa bør jeg ad lade mit Lius sinne
 for Menniskene / ad de maa etc. For Saa
 ad bliffve/ maa vi icke begre os Saa ad
 løbe paa Banen / ad vi kand saa fat paa
 Si j Klens

Psal. 73.

*Psal. 144v.
15.*

*Psal. 116v7.
Math 16v
26.*

1 Reg. 22v13

Neh. 5. v15.

Eph. 4v20.

*Math. 5v.
16.*

*1 Cor. 9v24
26.*

2 Sam. 23 v 5

Klenodiet / oc det skal herde / Enddog mit
Huus er icke Saa med Gud / Saa haff-
ver hand dog sat mig en Ewig part / hand
skal være al min Salighed.

Vor Himmelstand Beskrives

III Aff vor Bliffvetid / Vi skal

Luc. 15 v. 31.

1 Joh. 2 v 17.

Jer. 3. v. 8.

altid bliffve med HErren. Altid i Lyst /
thi vi skal aldrig begiere / ad komme tilbage
iglen aff dette Fæderne Land i dennelid. xndig-
hed: Altid i Person / Min Son du est
altid hos mig. Den som glør Guds villie /
bliffver til Ewig tid. Vor Ewighed efter
opstandelsen skal icke meere haffve ende /
endsom Guds Ewighed for skabningen haffde
begyndelse. Haffde vi Mathusalems Nar /
oc hver minut i dem mangfoldiggjort til Mil-
lioner aff Nar / Saa kunde dog aldrig derved
Udregnes oc Forklares / hvad det er / altid ad
bliffve med HErren / Uden Skilsmisse enten
ved Synden / Jer. 3. Eller ved Dodelighed
Exod.

Exod- 33. Eller ved Kristfelse Cant. 3. Vi skal
 da ikke meere haffve behoff ad spørge / **Haf-**
ver i seet den min Siel Elsker?
 Men disse tre stilleroms Begge / som her staa
 imellem Gud oc os / skal da ganske være bort-
 tagen. Venner der samles i Guds Rige / ere oc
 komme offver alle Bethers oc Skilsmisse Bierge.
Manden skal da ikke meere forlade Fader
 oc Moder for Hustruens Skyld Gen. 2. **Hu-**
struen ikke for Mandens Skyld Gen- 24. oc
 begge ikke hinanden for Dødens Skyld /
 2Reg. 4. v. 1. **En kort nærværelse** er be-
 gteret til ad formilde et langt Skilsmisse. Effter-
 ad Rebeckæ Venner haffve gifvet deres Jaord
 fra sig / bade de Eleazar / ad Pigen (der
 kom nu saa langt oc længe fra dem / ad de her
 maa see saa hende aldrig meere) maatte blif-
 ve en Dag eller Ti hos dem. Der skal
 et kort Skilsmisse erstattes oc husvales
 med en Ewig nærværelse / Jeg vil med Da-
 vid

Exod. 33v.
20.

Cant. 3v3.

Cant: 5v 6.

Cant. 2v17

Gen. 2v24.

Gen. 24v58
seq.

Psal. 45.

Jud. 19v45.
seq.

Gen. 24v55

Pſvl. 84.

2 Pet. 3

Exod. 24v.
18.

Deut. 34.

Pſal. 23. v6

Pſal. 27 v4

Pſal. 90.

Dan. 7.

Apoç. 6v. 12
ſeq.

vid acce Een Dag i Guds foregaard
bedre end ellers Tusinde / Men jeg vil
med Petro acce Tusinde Aar som Een
Dag i Guds Rige / oc Een Dag som
Tusinde Aar. Lad Moses haffve været
40. Dage paa Bierget i omgængelse med
Hæren / hand maa dog siden gaa op paa et
andet Bierg oc Døe. David kand forsi-
ckre sig / ad hand skal bliffue i Hærens
Huus mange Dage / oc lad det stræck-
sig til alle hans Lifues Dage / Det er
dog ic kun Dage / der har deres viffe Tal oc
ende. Hvad er da 70. Aars Dage imod E-
vigheds Dage / hoor vi skal bliffue alle
Guds Lifues Dage / de er den gam-
le aff Dage? Vi skal reengang see Skil-
nisse imellem Naturen oc hendes Elementer,
Formen oc Materien, Soelen oc hendes skil-
Eternerne oc deres Himmel (de skal kastes
som

som Umode Sigen til Jorden) Imellem Her-
 rer oc deres Riger. Vi skal see **En ende**
paa Troen / thi intet skal da Troes / uden
 det vi kiende / **En Ende paa Haabet** /
 thi intet skal nykses / uden det vi eye / **En En-**
de paa Prophetier / Tungemaal oc
 kundskab / de skal affskaffes / thi hvoad behoff-
 ve vi Spenlet / Naar vi haffve Ansictet
 ja vi skal see **En Ende paa en stoor**
deel aff Christi Embede / Hand skal
 like lengre ved Ordet samle sig en Kircke / eller
 eære Talsmand oc Forbedere / thi vi niude da
 fructen aff det hand haffver været / **Naar**
Enden kommer / offverantvorder
 hand Gud oc Faderen Riget. Men
 aldri skal vi see nogen Ende paa vor
 Kierlighed til Gud / oc Guds Kier-
 lighed til os / De Ketferdige skal gaa i
 det Ewige Liff. Vi bliffve altid med

HER

1 Cor. 15 v.

24.

1 Cor. 13. 78

v. 12.

1 Cor. 15 v.

24.

Cor. 3. v. 8.

Matth. 25. v

46.

Ioh. 8. v. 44.

HERRen. O Væ de faldne Engle / ad de eens-
gang vare med HERRen / Men bleffue icke
altid / thi de forlode deres egen bolig!

O vel os faldne Mennister / ad vi / der haft-
ve icke været med HERRen / Naar vi engang
har begynt ad bliffve / skal da bliffue altid!

De vare Engle / som kunde icke Døe /
oc see de land effter deres fald icke Lef-
ue med Gud; Vort Legeme / som effter vort fald
land icke andet end Døe / Skal Lef-

Esa. 64. v. 5.

ve med Gud / saa lenge Gud Lefver. Paa
dine Vene / O Gud / er Evighed / der-
for bliffve vi Frelste. Men hvad grund
haffver vi til denne Lyckfalgige Evighed / oc
Evige Lyckfalgighed / ad vi skal altid bliffve
med HERRen?

Pfal. 102. v.
26. 24. 29

I Gud bliffver altid. Skabnin-
gen kand omstiftes oc forgaa / Men icke
Skaberen. Jorden oc Himmelen ere dine
Hænders Bierning / de skulle forgaa / Men
du

du bliffver densame / oc dine Nar
 faa ingen Ende; Frelseren Døde
 eengang / men hand bliffver oc Leffver al-
 tid for os / Heb. 13. **JESUS** Christus
 er i Gaar oc i Dag densame oc til
 Ewig tid. Om Trøsteren den hellig Aand
 har vi lige forsikring Joh. 14. **FADEREN**
 skal giffve Eder en anden Talsmand / oc
 hand skal blifve hos Eder Ewindeli-
 gen. Oc som Gud er altid densame i Væsen /
 Saa er hand oc altid i villie oc effne / Hans
 Kierlighed er uomstiftelig / Hans Raades gaf-
 ver ere ufortrydelige / Hans Rige er urørlig /
 derfor skal vor Glæde være uophørlig oc al-
 tid / **En deel / der skal icke tages fra**
os. Vil mand spørge / Monne en Krone
kunde vare stedse oc altid? Det spørs-
maal haffver Et ney i sig; Men om Liffens

Hebr. 7. v. 3
 v. 25.

Heb. 13. v. 8.

Joh. 8. v. 35.

Jak. 1. v. 17.

Rom. 11. v.
 29.

Heb. 12. v. 28
 Luc. 10. v. 41.

Prov. 27. 24.

G

Krone

1 Cor. 9. 25

Krone haffve vi Bogstaff for os / ad den er
Uforkrenckeltg.

1 Cor. 15. 73

2 Vi sielff bliffve altid 1 Cor. 15.
Det bør dette forkrenckelige ad sø-
res i Uforkrenckelighed / oc dette Dø-
delige ad føres i Udødelighed / De
naar vi saa cengang er bleffue forandrede /
saa bliffve vi Uforanderlige.

Heb. 9. 7. 12

3 Vor Forløsning bliffver
altid. Christus gick cengang ind i de helli-
ge ting / oc fandt en Ewig forløsning /
thi vi skal nuude den got ad i Ewighed. Hand
er bleffven os en Aarsag til Ewig Sa-
liggiørelse.

Heb. 5. 99

Juda. 2. 3.

Heraff / For det andet / slyder en Him-
mel trost til os / Saa trøster hver an-
dre med disse Ord. Christine / der haffve
felles Saliggjørelse / skal haffve felles
Trost / derfor siger Apostelen / Saa trø-
ster

ster hverandre / den felles Trost skal øses
 aff den felles Kilde / Ordet / oc i sær
 imod Dødsens Fryt tages aff det støcke i
 Ordet / som dertil henrettet / derfor siacr
 hand / Saa Troster hver andre med disse
 Ord.

Vi der Leffve i Christo / Leffvet i sam-
 fund oc fellished paa Gorrig oc trost
 med hverandre. Gorrig er et dybt oc
 farligt suelg / i hylket en Etæl snart kand
 opsluges / om den icke ved Trost betimelligen
 drages op aff denne dybhed / Som Paulus
 Skrifver om den Bedrøffede Synhere i
 Corintho, ad de skal husvare hannem /
 paa det hand skal icke opsluges i alt
 for stoor Gorrig. Her bør den ene ad
 være en Trostendes oc talendes Engel
 til den anden / der efter Brudens begiering skal
 staa med Cordial for den trosvage / Beders
 G 1 1 græge

2 cor. 2. v. 7.

Matth. 27

Job 33. v. 23

*Cant. 2 vs.**Esa. 66 vii.
seq.**2 Cor 1 v 4.**Rom. 16 v.
16.**1 Thef 5 v 26**1 Cant. 1 v 1**Eph. 4 v 46*

qvæge ham aff Glasferne / rede oc
 ryste Sengen op under ham. De som
 Moderen legger det Sluge Barn til hendes
 Bryste / Saa skal den Sluge Stel legges
 til Jerusalems trostes Bryste. Den
 Medicin, som os sielff er forekrefvoet aff den
 forfaren Læge / oc vi haffve befunden os vel
 efter / pleue vi gierne ad raade vore Venner
 til i lige tilfald. Det er den rette brug aff Guds
 Trost til os 2 Cor. 1, Hand troster os i al
 vor Trengsel / ad vi kunde Troste
 dem / som ere i allehaande Trengsel /
 med den Trost / vi bliffve sielf tro-
 stede med aff Gud. Vi høre Apostelens
 befaling / Hilser hver andre med et hel-
 ligt Kys. Jesus hilser oc Kysser os
 med sin Munds Kys / Men tit gifver
 hand os den ved sine Helgenes Læber.
 Vi ere Knyttede tilsamen i et Legeme / oc ere
 hverandres Lemmer / Er en Torn i Foden / Kn-
 cken

cken bøyer sig did/ Dønnene see tit i skaden /
 Hænderne gøre deres beste / ad tage Dinens
 Aarsag bort. Enten en Lem lider / da
 lide alle Lemmerne med / Eller En
 Lem bliffver holden i Tre / da glæ
 de alle Lemmer sig med. Det er U
 rimeligt / ad de skulle være Eversindede imod
 hin anden / eller imod deres Hoffvet / hvorudi
 Sindet oc Sandken har sit Sæde. Christus
 er vort Hoffvet / oc det er Apostelens re
 gel / ad vi skal være ved Christi Sind.
 Hvordant? Hand regner den forfølgelse
 Kircken lider for sin egen Act. 9- Saul/ Saul/
 hviforfølger du mig? Ved det Sind
 var Paulus / Huo er skrøbelig oc jeg
 bliffver icke skrøbelig? Christus regner
 oc den tieniste Kircken bevises for sin egen / thi
 den der tiener sin Næste til opbyggelse / siges
 at tiene Christo i disse ting. Saa
 Gllj glad

Heb. 10.

v. 33.

Heb. 13 v. 3.

Cor. 12 v. 27

Phil. 2 v. 5.

2 Cor. 11 v. 29

Rom. 24.

v. 18

1 Cor. 20. 3.

glad skal mand være ved en andens Glæde/
 som det var vor egen / Jeg forseer mita det til
Eder alle / at min glæde er alles Eders.
 Vi kand oc intet tabe derved / thi der har end;
 nu aldrig nogen taget skade derpaa / ad hand
 var Communicativ, oc upaaholdent Andes
 lige ting. Hvo taber sin Kundskab / ad hand
 Meddeeler den til den Bankundige? Hvo li-
 der nogen affbreck paa sin Nidkerhed for Gud /
 ad hand optender den hos en Kold oc lundem?
 Saa lidet som Gylset mister aff sit Skin / ad der
 optender et andet. Hvo forliser sin trost / ad
 hand har den tilfelles for sin Næste? Men
 vi vinde meere derved / thi trosten vender
 tilbage paa vore egne Stæle; Finder den
 sted / vi maa Glæde os / ad den er bleffen saa
Velstædt / finder den icke / vi maa Glæde
 os / ad den haffver været saa **Velmeent.**

Matth. 10.
 v. 13

Jer. 15. 19.

Trosten skal ofes aff Ordet den sel-
 les Kilde / den flyder icke sødere igiennem no-
 gen Canal / end som aff deres Pen oc Læber /
 der

der actes som Guds Mund / derfor si-
 ger Paulus / ad de skal Trøste sig med
 Ordene. Hente vi Trøsten andensteds fra/
 da maa Gud vel møde os med denne snibbe/
 Nonne flydende Vand skulle off-
 vergiffes for fremmede Kaalde
 Vand? Kænd mand icke sige / din trøst/
 O Gud / Blæde min Siel / Alt det ans
 det kommer saa fremmed / oc salder som det
 jistkaalde Vand paa den forfrossen / uden all
 Varme oc Vederqvælgelse. Haffde icke din
 Lob været min stoore Lyst / da haf-
 de jeg omkommet i min Elendighed.
 Hvo tager icke imod en Recept, der kænd hols
 de ham i Liffve? Denne er min Trøst
 i min Elendighed / Dit Ord har
 holt mig i Liffve. Skulle Patienten fore-
 skriffes raad aff Lægen / oc hand skulle icke
 bruge det? Det er icke for intet / ad Gud har
 ladet

Jer. 13. 7. 14

Psal. 94. 19

*Psal. 119. v.
52*

v. 92.]

Rom. 15. v. 4

ladet saa meget opskriffve for os i sit Ord /
 Vi skulle hafve haabet formedelst taal
 modigheden / oc Skriffternes Trost.

Sap. 32. v. 4.

Men i sær skal Trosten imod vor
 Frygt oc gluse for Døden oc Dommen tages
 aff de stæder i Ordet / som Guds
 Aand dertil haffoer Laffvet oc passet / derfor
 siger Apostelen / Saa troster hver andre med
 disse Ord. Det Folge Lifvs Haab er de
 Christnes Hoffvet-Pude / Som de
 kand legge under hverandre / oc derpaa Søde-
 ligen bortsoffve. Deres Haab er fylt
 med Udødelighed. Med sone Trost kand
 de tillucke deres Dyrne / som soffve hen uden
 dette Haab / Jeg vil icke dulle for Eder Brødre
 om dem / som ere hensoffvede /
 paa det i skulle icke Sørge som de
 andre / der haffve intet Haab.
 Ingen haffde da større Aarsag . ad Sørge

1 Thes. v. 4.

13.

1 Cor. 15. v. 19

v. 18.

end

end Christine/ hvois Liff haade ved Kaarset oc
 deres egen fornectelse er en Daglig Død /
 Haabe vi alleeniste paa Christum i
 dette Liff / da ere vi de Elendigste /
 iblant alle Mennisker. Vi maa alt be-
 holde det forskiel imellem de hensoffuede /
 oc dem som ere hensoffuede i Christo /
 eht de skulle Vaage op med Fryd oc ære.
 oc da skal der ingen Modgang være ad bes-
 svære dem / ingen Dæffl at friste dem / ingen
 Enst ad forlocke dem / ingen Loui deres Lem-
 mer ad stride imod dem / De skal skue Guds
 Ansigt i Retferdighed. O den Salige
 Dag / paa hvilkenden Sünde oc Sorrhfulde
 skal høre / **D**ag skal du være med mig
 i Paradis! Disse Ord om det Evige Lifs
 Haab oc Glæde / om de Dødes Værfulde op-
 standelse / oc Salige Bærelse hos Herren / er
 den stærckeste Staff / Gud haffver giffvet
 os i Haanden / hvorpaa vi kand stoye os i
 h
 hvort

Esa. 26 v 19

Dan. 12 v 2

Psal. 17 v 15.

Luce. 23 v 43

*Math. 22.
v. 31. 32.*

Pfal. 2704
Jer. 46.

2 Sam. 42.
v. 23.

hvert et trin udi Dødsens Skygges Dale / oc
paa vor hjemreise til Himmelen; de ere
det sødeste Husvælses beggere i vore
Benners affsted / **De komme icke til os /**
Men vi komme til dem.

Saa vel ad haffve været i Verden /
(enten det er kort eller lenge) ad naar den for-
lades / mand altid kand være med **Her-**
ren / er den Ustelligste slutning paa vort
Liffves Regnskab. Denne Velbaarne
S. Mand haffver icke opnaat hos os en
lang tid oc Værelse / til ad være i Liffvet oc Le-
genet / til ad være i Etteskab med sin **Edle** Hus-
frue / til ad være i Samqvem oc omgængelse
med sine hulde Benner. Hand endie sit Lob oc
naaede sit maal / der hand effter Mars oc Al-
ders tid var ferdigst endnu lenge ad fremdrage
det. Hans **Edle** oc Unge **S.** Daatter var
neppe kommen paa Banen / førend hun bleff
afffodret igien. Vi har / **D Gud** / icke ad træ-

te med din forsiun for de Døde / thi voretider
 ere i din haand; Men ad Troste de iglen-
 leffvendes Hønbetroffede offver de Dødes
 henkaldelse. Deres korte Værelse i Verden er
 oprettet og erstattet ved en Evig i Himmelen.
 Her haffve de været med Christo / Som
 Huusegnet hans Familie, Lemmer i hans Lege-
 me / Privilegerede i hans Naade og fortløst /
 Nu skal de altid være med hannem /
 Som Arffvinger til hans Rige / som lodseje-
 re til hans herlighed / som hans Ansietes besku-
 ere / Som hans Trones besiddere / Troster
 hverandre med disse Ord.

Psalmisten udi oplæste Ord bemercker
 denne Hiertetrost for alle Guds elskelige Børn /
 ad de skal altid være med Herren.
 Den stand de her haffve begyndt ved Troen i
 den stridendes / Skal de hiffet fuldkomme ved
 bestuelsen i den Triumpherendes Kircke. De
 skal være til Herberg i hans Pau-
 lun

lun / de skal boe paa hans hellige
 Bierg / Det er saadan Naade / ad vi atter
 maa legge Apostelens Mundheld dertil /
 Saa Troster hverandre med disse
 Ord. Men herhos opsætter David en lectie
 for os ad Lære / eller udmercker deres Egen-
 skaber / som skal være Participanter og Eyer-
 mænd i denne Himmelskøst / Den er til beste for
 den / Som Vandrer fuldkommen etc.

Af hvilcke tvende puneter ogsaa Ordene
 bestaa / Nemlig

Forst / Aff et Spørsmaal om
 Helligdomens Borgere og Boosatte / Her-
 re hvo skal være til Herberg i dit
 Paulun / hvo skal boe paa dit hel-
 lige Bierg?

For det andet / Aff et svar og gien-
 mæle til Spørsmaalet / Den Naade og
 ære skal times den

i Som

I Som Vandrer fuldkommen/
 II Som gjør Ketsferdighed/
 Oc III Som taler sandhed afhierdet.

Naar vi tilforne efter Christelige Stid
 oc brug haffver hørt om den Erlig oc Velb.
 Mandis nu S. Hos Gud/ Velb. Chr-
 stopher Ulfeld til Allesleff/ oc hans Unge
 Salige Daatter Velb. Jomfru. Anne
 Helelene Uldfeld deres Adelig Affkom oc
 oprindelse/ Christelige Liffs oc Leffnets frem-
 dragelse/ oc deres Salige Affkeed oc frastille-
 se/ Skal disse syende syncker ved Guds Bistand
 bliffve forhandlede. Hvildet vores for-
 set Gud aff det høye Belsigne!

AMEN.

Gii

Be.

Belangende
 Erlig oc Velbyrdig nu Salig
 Hos Gud/
Christopher Blfeld
 Til Allesleff/ hans Adelige Byrd oc
 Herkomst / Christelige oc Berømmelige Liff oc
 Leffnes fremdragelse/ saa och hans sagte oc Salig
 Affsteed fra denne Verden /

Der hand fød paa sin **Modernes**
Gaard i Inlland Østergaard/ Aar
1643. Fredagen den 22. April. Af
 Erlige oc Velbyrdige Forældre.

Hans Fader var Erlig oc Velb. Mand/
 Her Knud Blfeld til Euenstrup Ridder/
 Kongl. Mansf. Befalningsmand paa Lands
 Krone Slot.

Hans Moder var Erlig oc Velb. Frue/
 Fru Vibecke Podebust til Østergaard.

Hans

genæl.

3

U. p. 80

Hans Farsfader var Erlig oc Velb. Mand Her Christopher Bldfeld til Svenstrup / Ridder / Danmarckis Riges Raad / oc Kongl. Maest. Befallingsmand paa Helsingborgs Slot.

Hans Farmoder var Erlig oc Velb. Fru / Fru Maren Drup til Drup.

Hans Faders Farsfader var Erlig oc Velb. Mand Knud Bldfeld til Svenstrup / som var Erlig oc Velb. Mand Ebbe Bldfeld til Svenstrup Kongl. Maest. Befallingsmand paa Lyckse oc offvoer Bleging / oc Erlig oc Velb. Fru Lehne Bldfiand af Skabersøe deres Son.

Hans Faders Farmoder var Erlig oc Velb. Fru Beate Hviltfeld til Møllersøed / som var Hønløstlig Jhusommelse Dronning Anne Cathrine Hoffmesterinde til Hoffve / oc var Erlig oc Velb. Mand Christopher Hviltfeld til Bieres Gaard Danmarckis Riges Raad oc Kongl. Maest. Befallingsmand paa Gulland / oc Erlig oc Velb. Fru Allegaard Trolle af Lilløe deres Daatter.

Haus

Hans Faders Morfader var Erlig og Velb. Mand / Ove Brup til Østveholm / som var Erlig og Velb. Mand Østve Brup til Brurup / og Erlig og Velb. Frue Karen Skougaard deres Son.

Hans Faders Mormoder var Erlig og Velb. Frue Kirsten Raas / som var Erlig og Velb. Mand Børn Raas til Bierholm / Danmarks Rigts Raad / og Kongl. Majst. Befalingsmand paa Malmøe Hus / og Erlig og Velb. Frue Christenke Rosfeld af Bradskou deres Daatter.

Hans Morfader var Erlig og Velb. Mand / Claus Pødebust til Krapperrup.

Hans Mormoder var Erlig og Velb. Frue / Fru Sophie Blisstand til Barssebeck.

Hans Moders Farfader var Erlig og Velb. Mand / Mauritz Pødebust til Risrupgaard / som var Erlig og Velb. Mand Claus Pødebust af Vassborg / og Erlig og Velb. Frue Anne Krogenus af Voller deres Son.

Hans Moders Farmoder / var Erlig og Velb. Frue / Fru Malene Seefeld / som var Erlig.

Erlig oc Velb. Mand Claus Seest af Span-
dergaard/ oc Erlig oc Velb. Fru Lisebet Juul
af Dstrup deres Datter.

Hans Moders Morfader var Erlig oc
Velb. Mand Niels Trudson Bldstand af Gar-
sebeck/ som var Erlig oc Velb. Mand Herr
Trude Bldstand af Torup /oc Erlig oc Velb.
Fru Else Bilde aff Egede deres Son.

Hans Moders Mormoder var Erlig
oc Velb. Fru Magrette Skaffve / som var Er-
lig oc Velb. Mand Herlof Skaffve af Estild-
strup/ oc Erlig oc Velb. Fru Anne Brahe aff
Lofstrup deres Daatter.

Disse ere den Sl. Mandis paa Fæderne
oc Moderne Linie 16. Anker oc Adelig Ex-
traction, hvilcke om mand endstont til hans
egen/ oc hans Fornemme Forældris oc Forfæ-
dris Høypriselige Amindelse til større Vitløf-
tighed kunde udføre / dog alligevel effterdi det
en hver som en Naadelig kundskab om disse
Rigers Adelige Slecter haffver / Noeksom er
bevist / at den Sl. Mand var fød oc Baa-
ren aff de Fornemmeste Vhr- gamle Nassu-
kundige

kundige / oc aff disse Riger Høymeriterede
 Electer / baade paa Fæderne oc Moderne / Er-
 attis V. fornøden her om videre at formelde.

Effter at Gud Allermæctigstid disse Velb.
 Forældre med denne deres Unge Søn haffde
 Velsignet / haffver de hannem strax igien ved
 det Hellige Daabens Sacramente den Leffven-
 dis Gud Døffret / oc Indplanted i den Chri-
 sten Meenigheds Samfund. De paa det hand
 so strax af Barns. Been baade til Guds Fryet /
 oc andre hans Adellig Stand sommeltige Vi-
 denstaber oc Under Betimeligen oc Flite-
 ligen maatte opfostris / Haffver de hannem forst
 htemme i deres Huus / under deres egen fliti ze
 opsiet / til Guds Fryet / oc alle gode Under /
 med tilbørlige Varetegt omhyggeligen ladet
 opdrage / indtil Anno 1644. Gud fra ham
 bortkallede hans El. Moder / den Erlig oc
 Velb. Frue / Fru Dvickke Pødebusk / hand
 strax i sine Kleinlige Aar oc Alder maatte væ-
 re den Verdens steffne undergiffven / som al-
 mindelig medfølger dem / som i Ungdommen mi-
 ste deres Forældre / Indtil Anno 1646. Hans
 Velb.

Velb. Sl. Fader efter Guds Allermægtigstis
 Synderlige forsiun / sampt Høy-Adellige Elect
 oc Bennis Raad / atter inderæde i den Hellige
 Ecclesiæ Stand / med den Erlig oc Velb.
 Fru / Fru Edle Rosenkrantz til Lottrup /
 hvilcken med saa stor Kierlighed oc omhyggelig-
 hed tog sig hannem oc hans opfødel an / som
 hun maatte haffve været hans egen Kiødelige
 Moder. Och haffve same hans Kiære Forældre
 stedse siden Forordnet til hannem sticketige oc
 Nyttige Privatos Præceptores, oc foruden de-
 res stitige Privat information hos sig sels paa
 Lands Crone Slot / til holt hannem at fre-
 quentere Publicam Scholam der neden udi
 Byen / hvor hand formedelsi Synderlig goed
 Nemme / som hand aff Gud var med begaff-
 ve / oc ved bemelte Moderatorum stitige oc om-
 hyggelige Institution langt offvergiick dem / som
 vare i same Skole baade i Lectie oc aaflige Aar
 oc Alder med ham.

Anno 1657. Der hans Sl. Fader som
 var General offver det Skaanske Landsolck /

ved den med vore Naboer sidste hostilitet efter
 adskillige andre imod Rigens Fiender Ridder-
 lige og Generøses actioner Endelig paa det
 sidste ved et Ulykkelig Skud fuldendte sit Liv-
 ves Lob for sin Fiende / Er hand efter hans
 Hønhadelige Benners Raad forsticket til det
 Kongl. Academie Sorøe / hvor hand sine
 Studeringer og Adelige Exercitier med største
 flid og Synnderlig dexteritet Continuerede,
 indtil Anno 1660. hand med sin tilforordnede
 Hoffmester Monsieur Dorfler der fra blef for-
 sticket i fremmede Land / og gjorde same Aar
 en vitløffelig Reyse omkringi Luneborig Brun-
 svig og Saxen, til de fornemmeste Forstellige
 Hoff samesteds / opholdt sig en tidlang paa
 de berømte Academier Helmbsted og Leipzig
 til Anno 1661. Hand begaf sig fra Dresen ind
 ad Bemen, og effterat hand fliteligen haffde
 besøgt / hvad til Prag og de andre fornemmeste
 Steder der i Riget var at acte / Forsøede hand
 sig derfra ind ad Øster Rige / og opholdt sig
 nogen stund ved det Kerserlige Hoff til Vien,
 besøgte siden Nurenberg / Regensburg og
 andre

andre fornemme Rigs-Steder idet Rømerste Rige/ deres Anordninger oc Constitutioner at erfare / oc huad hver Sted Remarquable var at see oc vide. God sig omsider ned til Heidelberg/der videre at Continuere sine Adeltige oc Ridderlige Exercitia tillige med sine Studiis, samt hvis som efter hans Høieste attraa oc begjering/til at følge hans fornemme Forældres oc Forsædres Fodspor i fremtiden kunde Geræade til hans Kongl: Majst. oc sit Fæderne Lands Nytte oc Tjeniste.

Anno 1662- Begaff hand sig derfra ind ad Hessen / oc efter at hand ved det Casselsche Hoff / De Vitberømte Academie Giessen nogentid haffde Anlagt / Reysede hand igien nem Brunsvig oc Luneborg / atter ind i sit Fæderne Land igien / oc efter hand sig her da en kort tid haffde opholdet / Resolverede hand Anno 1663. at forsøye sig i fremmede Lande igien / oc tog saa sin Reyse iglennem Bremen / ind ad Holland / besaa paa Benen de Fornem-
meste Steder / oc By. r / oc Imidlertid offvede sig fornemmelig in Studiis Artium & Linguarum

oc Equestribus Exercitiis, paa de fornemme Academier, Leiden / Francker / Utrecht / Groningen / oc allermest opholde sig ved Hofset til den Hag.

Samme Aar in Augusto, begaff hand sig ind ad Brabant oc Flandern, besaa der de fornemmeste Steder oc Byer / oc tog siden sin Kense in Octobri fra Bruxel, ind ad Franckerige / hvor hand Ilgemaade foretog en Vitløffelig Kense til de fornemmeste Steder der i Riget / oc for at Perfectionere sig videre i sine sprock oc Adeltge Exercitier, opholde sig entid lang til Orleans, Bloijs, Angiers, dog allermest for Hofset skuld til Pariis, indtil 1665 Da hand efter sine Kiere Benneres Raad oc begjering atter begaf sig hjem til sit Fæderne Land igien.

Anno 1666. Er hand af Guds Syndderlig forsiun sampt Elect oc Benneres Raad / oc allermest af den Erlig oc Velb. Zomfru / Zomfru Sophia Amalia Kraggs egne medføde Adeltge Qualiteter beveget / at tiltale Erlig oc Velb. Mand Ditho Kragh til Voldberg
Hans

Hans Kongl. Mayst. til Danmark oc Norge Høyhetrede Rigs-Raad / oc Erlig oc Velb. Frue Fru Anne Rosenkrantz til Skoldemose / om sam: deres Kiere Daatter / som oc hancem blef tilsagt af hendis Kiere Forældre; Mens efter som bemelte hendes El. Fader allene sit en kort tid derefter offverlevede / lod hand samme sit foregaaende Løfte oc tilsagn ved sin sidste villie / for denne El. Mand paa sit Dødsbede baade skriffelig oc Munnelig Confirmere oc Stadfeste / med største Lycke oc Velsignelsis Ønske / oc med Hønest Contestation om den forsikring hand hadde / at dersom allerede af Gud saaledes var forsiunet / skulle fremdelis ved et Kierrigt oc Glædeligt Ecteskab Lyckes oc fuldendis Gud til Ære / oc dem self til Tidelige oc Ewig Glæde oc Velsærd.

Anno 1667. den 12. May. Giorde Erlig oc Velb. Frue / Fru Anne Rosenkrantz El. Døthe Kraghs til Boldberig deris Bryllup her paa Compagniet i Kløbenhaffn / udi Høy Adelig oc Anseentlige Forsamling / oc hafve de Løvet tilsammen i Ecteskab 2. Aar oc 8. Maa-
neder

neder / Hvilket deres Ectestab / som det efter Guds Brandsagelige Raad oc villie har ic kun varet en kort oc stæket tid / saa har deres Indbyrdis Dagelige omgængelse Imidlertid været meget Onskelig Vndelig oc Kierlig / Hvilket hans efterlatte Kiereste Frues Bedrøffvelse saa meget dismeere forsøger / Gud hende Naadeligen Trøste Husvale!

Udi same deres korte oc Kierlige Ectestab haffde Gud Belsignet dennem med tvende Døttre Zomf. Bivicke Sophi Bidsfeld / oc Zomf. Anne Helene Bidsfeld / af hvilke Zomf. Bivicke Sophie Varet tilforn aff Gud er for Faderen henkaldet / den anden Zomfru Anne Helene Bidsfeld / som nu her tillinge med sin El. Fader bliffver stæd til Jorden.

Anno 1669. Haffver den El. Mand af Affection til sit Kiere Fæderneland / oc hans Kongl. Majst. vores Allernaadiste Herre oc Konge at tiene / efter flittig Ansøgning hos den Svenske Regering Erholdet / at den 2de hand deroffver tilforn gjort haffde / blef relaxerit, hvorpaa hand hos vores Allernaadiste Her-

re oc Konge aflagde sin 2Ed igten her / som den
 der inted Høyre beglerede / end at hand med
 saa Underdanig flid oc Trofast sin Herre
 oc Konge sampt sit Kiere Fæderne Landmaatte
 bitten / som hans Forsædre for hannem De
 Sl. Herr Fader / Der saadant med Liff oc
 Blods forlits nock sommelig haffde Contesterit,
 udi hvilcke sine Honadelige Forsædres berøm-
 melige Fodspor at træde hand stædte sig: flit-
 rede. Haffde ocl alle sine forretninger Gud for
 Dnen / Elskede ret oc Retfærdighed / Hadede
 aff Hiertet ald Falskhed / Hueleri Uoprietig-
 hed oc Debauche, elskede oc tiendte sine Ven-
 ner af it oprietig Trofast oc Redelig Gemnt.
 Beflittede sig stedte at maatte være sin Kiere
 Moder / den Erlig oc Velb. Frue / Fru Anne
 Rosenkrands Sl. Otthe Krags til Voldberig
 i hendis Bedrøffvelige Encke hand / til 2Ere /
 Trost oc tieniste / med Raad oc Daad i ald
 huldhed oc hørsommelighed / som en lydig Søn
 at hielp oc befodre / hvor hun hans Raad oc
 Sønlike tieniste behøffede. Var imod alle
 Høye oc Lave lald sin Comportement en

R

Rai-

Raisable Civil oc offver alle maade Diseret Cavallier, hvileket alle de som hannem kender med ald Sandferdighed / maa bekræfte / oc derfor hans efterlatte gode Naffn oc Ryctelse uden Hønest og Billigste Aarsage aff en hver med Berømmelige Efftersagen oc Umyndelse til det beste efftertenckis oc Jhukommis. Saa at Vren haffver fuldt den El. Mand til hans Graff / oc Stælen hviller hos Gud Evindelig.

Belangende den El. Mandes Svag-
hed / saa oc sagte oc Salig Endelig fra denne Verden; Da haffver hand en Rum tid befunden sig Svag in Hypochondriis, hvor til hand stedke haffver brugt de fornemmeste Medicorum deres Raad / saavel inden Lands som uden Lands / Fornemmelig hans Excell: Burrij som hannem med allerstørste flid oc Benskab / saa tit hand det begierde / gierne bettende; Men forleden Hellig Tre Konger Dag effter hand var kommen af Kircken / besandt hand sig noget verre end som tilforn af Hoffved Berck / oc med nogen der hos følgende Tynghelt Krop-
pen

pen / holt sig dog den Dag oc Fredagen ofver
fra Sengen / Mens som hand Loffverdagen
derneft effter / som var den 8. Januarij, maatte
ved Stugdomens Merckelige Forogelse begif-
ve sig til Sengs / oc hans Velb. Frue / saavel
som hendis Kiere Moder Erlig oc Velb. Frue
Anne Rosenkrantz El. Otthe Krags til Bold-
bretg / som hannem i sin Stugommed ald No-
derlige Huldhed oc omhuc paa det flittigste be-
tiendte / det fornam / bleffve de Znderlige Be-
droffvede / oc sende strax bud effter hans Kiere
Evojer den Erlig oc Velb. Mand Niels Juel
til Cæbnggaard etc. De hans Kiere Eoster /
Erlig oc Velb. Frue / Fru Margrete Bldfeld /
som alle stedse siden Dag oc Nat bleff hos
ham / Mens der mand om Mandagen / som var
den 10. Januarij Formerckte / at hans Stug-
dom lod sig ansee til Smaa Kopper / De de-
res Sorig oc store bekymring formedelst hans
store Svaghed Znderlig at forogis / stord hand
op af Sengen oc gick ind til sin Velb. Kiere
Frue / at besøge oc Troste hende / Efftersom
hun formedelst den hende for saa Dage til-
Kij
forne

forne i hendis Barffel Nød tilfaldne af meettig-
 hed icke haaffde naaed de Krcæfter at kunde gaa
 indtil ham. Mens som hand strax maatte
 igten begiffve sig til Sengs / bleff sendt bud oc
 begieret af Hans Excell. Burri, at hand ham i
 hans Svaghed ved goede Raad oc Middeler
 ville betlene / som sig oc dertill strax loed finde be-
 redvilig / oc med største flid oc omhyggelighed
 brugte alle imod same Stugdow tlenlige Me-
 dicamenter, Oc forblef hos hannem den heele
 Nat. Men som Naturen allerede var saa svag /
 at Medicamenterne intet vidre kunde hielpe
 imod Dødsens bestemte tiid oc time / som Gud
 hafde besticket at fodre hannem fra den Ber-
 dens Jammerdall / saa at Afmæctigheden so
 lenger oc meere tiltog / Fornam den El. Mand
 nock selff at hans Stugdow loed sig ansee til
 Døden / hvoroffver hand strax beglerede / at
 der maatte gøres Bøn for hannem af Præ-
 dicke Stolen / oc sticckis bud effter Præsten /
 Saa at jeg strax ankom / Mens effterdi den
 El. Mand nylig for 4. Uger tilforn tillige med
 sin Hønbedrøffvede effterlatte Frue / var blef-
 ven

ven Deelactig i vor Herres Jesu Christi Le-
 gens oc Blods Samfund / foreholdt jeg han-
 nem den store Naade oc Barmhertighed Gud
 i same Hellige Sacramente hannem haffde
 omforsickret / Læste oc for hannem en Bøn
 om en Salig forberedelse til Døden / hvortil den
 El. Mand datog sin Hue aff / tackede Gud
 oc Glæde sig meget ved same Bøn / sigendes / O
 det var en meget smuck Bøn. Der hand bleff
 videre Formanet at indfille alting udi Guds
 Gudommelig villie / hvad heller det skulle væ-
 re til Liffvet eller Døden / svarede hand stedke
 hand haffde alt indfullet sin villie under Guds
 villie / var tilfreds med alt som Gud vilde /
 Raabte oc inderlig / Gud ville være hannem
 Naadig oc Forbarmesig offver hannem. Laa
 saa alt stille hen / oc Bekymrede sig meget mee-
 re for sin efterlatte Bedrøffvede Kiære Frue /
 at hand hende ickē / som kort tilforn var gaa-
 en i Barselseng / skulde forarsage nogen Uroe /
 end for sig self / spurde nogle gange / hvor det
 var med hende / om hun Soff / oc bad de om-
 kringstaaende / de villi fare sagt for hendis skyld /

oc icke turbere hendis Kollighed / efter som den
 Sl. Mand icke viste / at hun for stor Hiertens
 Bekymring oc Svaghed var ført i en anden
 Stue / sagde oc / Jeg Bekymrer mig intet
 for mig self / jeg har en goed Samvittighed / at
 jeg icke med villie oc forsæt har nogen stort
 Uret / oc har en fast Tro til Guds Barmhjer-
 tighed / at hand skal være alle min Synder
 Naadig / oc Bekymrer mig derfor intet
 om mig self / men icke for min gode Hustru
 oc lidet Barn. Der jeg hafde taget Afsted fra
 hannem / sale hand om Formiddagen i en slum /
 men der hand igjen Spaagnede / begynte
 Mælet at falde / saa mand vel fornam hand
 Arbejdede paa et andet Liff / hvorpaa han-
 nem bleff foreholdet / at hand so nu vilde hol-
 de fast ved den Belsignede Jesum Christum.
 De paa hans Almættige Naade sætte ald sin
 Tillid / fatte det Evige Liff i en stadig Tro / oc
 ladefaa derpaa den Herres Christt egne sidste
 Ord paa Kaarsit / Herre i din Haand besæ-
 ler jeg min Aand / være i sit Herte sine sidste
 Ord / oc ville derpaa gifve noget Tegn hand

Det

det forstod / hvorpaa hand opluete sine Dren-
 jom hand allerede tilforn haaffde tilluett / oc saae
 med bevegelse paa same Person som hannem
 dette foreholdt. Derpaa fulde alle paa Kne
 som tilfiede vare oc gjorde Bøn for hannem /
 oc effterat Jeg atter var ankommen / oc luust
 Herrens Betsignelse offver hannem / er hand
 sødeligen oc sagtellighen hensofvet den 12. Januarij
 sidst forleden / om Middagen Klocken imel-
 lem 11. oc 12. effter at hand haaffde Leffvet i den-
 ne Verden 26. Aar / oc 8. Maaneder / 2. Uger
 oc 4. Dage / Hans Kiere Moder Velb.
 Fru Anne Rosenkrands Sl. Otthe Krags
 til Boldberig / oc hans Kiere Svogers Erlig
 oc Velb. Mand Niels Juell til Sæbygaard /
 Kongl. Maest. Admiral, Erlig oc Velb.
 Mand Jens Rothsteen illigemaade Kongl.
 Maest. Admiral, oc hans Kiere Søster Velb.
 Fru Margrete Bldfeld / saa velsom hans Excell.

Burrij, oc min nærværelse / som hannem
 i Værende sin Svagthed offte oc flutte-
 gen besøgte oc bettente.

Belan

Belangende

Denne Uнге St. Jomfru / Jomfru

Anne Helene Zildfeld /**Som effter Guds Guddommelige**

Forsium en kort tid / efter at hun siel Verdens Ljus
 at see / af Gud igjen fra denne Verden er hentkallet /
 oc nu her medfølger hendis St. Fader til sin Evige
 Høe oc hvilested; Da blef hun Føed her i Kjøbenhavn
 den 29. Decemb. sidst forleden / oc som hendis Fæ-
 derne Extraction nu allerede er opregnet oc kundgiort /
 saa var hun paa sin Moderne Side Føed oc Baa-
 ren af de Høy-Adelige Wbr. Samle oc Fors-
 nemme Byrd oc Stamme.

Hendis Moder er den Erilig oc
 Velb. Fru / Fru Sophia Amalia
 Kragh til Volberig.

Hendis Mor. Fader var Er-
 lig oc Velb. Mand Otthe Krag
 til Volberig / Kongl. Mayest. til Danmark
 Riges Raad / Fordum Befalings-Mand paa
 Nyborig.

Hendis Mormoder var Erilig oc Velb.
 Fru / Fru Anne Rosenkrands til Skoldemose.

Hendis

Hendes Morsfaders Fader/ var Erlig
 oc Velb. Mand Niels Kragh til Trudtzholm/
 Danmarks Rigts Raad oc Befalingsmand
 paa Haffverballegaard / som var Erlig oc
 Velb. Mand Mogens Krag til Agger Krog/
 oc Erlig oc Velb. Fru. Sophia Juell aff Aabe-
 rtig deres Son.

Hendis Morsfaders Moder var Erlig
 oc Velb. Fru / Fru Jytte Høg til Kaas.

Hendis Mormoders Fader var Erlig
 oc Velb. Mand Holger Rosenkrantz til
 Glumminge Kongl. Maest. Befalingsmand
 paa Boringholm / som var Erlig oc Velb.
 Axel Rosenkrantz til Glumminge oc Fru Mette
 Grubbe til Hønested deres Son.

Hendis Mormoders Moder var Erlig
 oc Velb. Fru Lehne Gyldenstjern til Biers-
 gaard/ som var Erlig oc Velb. Mand Mogens
 Gyldenstjern til Biersgaard/ oc Fru Hille
 Bifeld deres Daatter.

De haffver denne Velb. Unge Jomfru
 fra sin første Fødtzels Tid været Besværet
 med nogen Høeste oc Floed paa Brystet / hvor

udoffver særdeles der mand formercke/at hendis **Sl.** Faders Slugdøm bestoed i Borne-
 Kopper / blef begieret baade af den **Sl.** Mand
 hendis Fader self / saa velsom hendes Moder/
 af Fryet for same Slugdøm/ den Erlig oc Velb.
 Frue / Fru Edel Vifeld deres Kiere Fæster /
 hun villetage det Unge Barn til sig i sit Haus/
 hølcken deres begiering den Velb. Frue icke
 alleeniste med stor Civilitet oc Erbødighed ef-
 terkom / men endoc siden den tid haafft den
 Dinhygellige omsorrig for hende / som hun
 maatte være hendes egen Klødelige Moder /
 Med største Uro oc Besværing / baade Vark
 oc Silde / til at hielpe oc til veye bringe alle de
 Multige Milddele / som effter Menniskelige
 Fornufft kunde optenckis / til det **Sl.** Barns
 Restitution oc helbrede. Imidlertid som Svag-
 heden Løffverdagen sidst forleden merckelig til-
 tog / haaffver den Velb. Frue strax / med stoer
 Bekymring derom ladet advare det Velb.
 Barns neste Slect oc Venner / som ved Nat oc
 Dag haaffver ladet sig finde hos det oc baade
 med Raad oc Gierning ladet paa Kiende deres
 store

store stid oc omhue for hende / indill hun forle-
 den i mellem Søndag oc Mandag Nat der Klo-
 cken var 12. af Gud sagt oc Saltgen blef hen-
 kaldet / i Velb. Fru Edel Bsfeld / oc bemelte
 de andre hendis Eleet oc Benneris Nærræ-
 relse. Det saa maade effterat hun paa Ette
 Uge fra den tid hun bleff fød til Verden / oc
 hendis Fader allcentste paa fierde Uge haffde
 offverleffved / haffig efftersulde ham til Guds
 Ritge. Den Færmhiertige Gud / som haffver
 fristid denne Velb. Fru med saa stor Hierte-
 Sorrig / oc paa saa kort en tid borttaget hen-
 dis Kieriste Hofbonde / oc Centste Barn /
 hand giffve hende Vand oc Naade / til at
 bære sit Kaars med Faalmodighed.

L i f

T e r =

Textens Forklaring.

En Siel / Der haffver været Huusvant hos Gud i Liffvet / kand icke bliffve Huusvild fra Gud i Døden. Der Udreffves meget til ad sætte Boo / oc ad bliffve Vel-sat; Men meere ad mand hos Gud maa bliffve Boo-sat / Naade-sat / oc Evindeltigen Tre-sat. Det forsiød David vel / baade hvor got det er / ad Boo hos Gud / oc hvor god den bør ad være / der acter sig lod oc Bærelse i denne Boltg. Om begge syncker høre vi hans Underviisning aff Ordene / Om det ene i hans Spørmaal / om det andet i hans Giensvar.

Hans Spørmaal er dobbelt / dog fast aff een Mæenting /

Det

Det første / HErre hvo skal være
til Herberg i dit Paulun? David
lader paaktende / ad hand er

Først / aff en god Sands / i det
hand kreffver og sætter HErren sielff til Dom-
mere og Skedingsmand i denne sag / thi hand
vender sig med sit Spørsmal indtil hannem
og siger / HErre /

For det andet / aff et got Sinder
lau / ad hand spørger om saa vicktig en sag /
Hvo der skal være til Herberg i
hans Paulun.

Hand er / Først / af en god Sands /
thi hand antager Gud sielff til Dommere / ad
skielne og skioñe paa hans anliggende / Herre /
hvo skal være til Herberg i det Paulun? Sa-
gen kunde aldrig gøres anhängtig hos en be-
dre mand / end som HErren / og ingensteds
fra kunde formodes en vissere grandskning og
opløsning / Ordeel og Conclufum herpaa /
Liii end som

1Pet. 2 v23.

1Reg 3v24
seq.
v.28.

Apoc. 1v16

Heb. 4v12

end som fra hannem / der Dømmer retteligen. Salomon ved det Sværd i Haanden skielner imellem den Falske oc Sandkyldige Moder / Oc all Israael hørde Dømmen / oc fræctede for Kongen / thi de saa ad Guds Visdom var i hannem til ad holde dom; Christus ved det Sværd i Munden / (thi Johannes saa / ad der gieff et Skarpt Tveegget Sværd aff hans Mund) skielner imellem Hæklere oc hinc Sande Guds dyrckere. Det Guds Ord er Leffvendes oc Krafftigt / oc skarper end noget Tveegget Sværd / oc det trenger igiennem / indtil det adskiller Siæl oc Aand / baade Ledemod oc Marfve / oc Dømmer offver Hiertens Tancker oc Sind. Den der er Uforviffet om Guds villie oc Vidnisbyrd / er i sin Sallig:
het

hed Uforvaret / oc hvad er det andet end ad
 slaa sin lid til ulld / Naarmand løber som
 paa det ubisse? En Stæl uden vished
 er som Haffsens Bølge / der røres oc
 driffves hid oc did aff Beyret / hver den der
 haffver noget vist ad holde om / er som
 Skibet paa Bølgen / der vendes oc styr-
 res til Haffnen ved Koret. Guds Kald i det
 Timelige skal følges / oc vi maa gaa / omstønt
 vi ofte med Abraham icke vide / hvort vi kom-
 me hen; Men angaaende det Aandelige oc
 Evige maa vi saa stadfeste vor Kald oc
 Udvoellelse / ad vi tilfulde vide / hvort vi
 gaa / oc hvorhen vi komme / paa det vi icke
 skal gaa uden om / Naar vi acte os ad
 gaa ind i Guds Rige / Som hine Dynes
 blendede Syrier føres ind i Samariam, Naar
 de ere i meening ad gaa til Dothan. Men
 hvorledes gelanger vor Stæl til saadan Fod-
 feste paa den visse grund? Ved vor sags paa-
 kjendelse af Guds egen Mund / ad vi til-
 spørge

1 Cor. 9 v16
 Jac. 1. v. 6.

Jac. 3. v. 4.

Heb. 11. v. 8.

2 Petr. 1. v. 10

Matth. 7. v
 22. 23.

Luc. 13 v 25
 28.

2 Reg. 6 v.
 18. seq.

spørge Herren. Med hvad Kalff kand
vi ellers Pløye til ad opløse denne Mørcketal?
Thi vi kand icke forlade os

Enten 1 Paa Menniskens eller
Verdens /

Eller 2 Paa vore egen dom /

I Icke paa Verdens dom / Den
haffver offte friftendt den / som Gud
underkiender / oc underkiendt den / som
Gud friftender. Den Dømmer Siæle
til Døden / som icke skulle Døe / den
Dømmer Siæle til Liffvet / som icke
skulle Liffve. Har den icke offte Regnet dem /
Gud er om offer / som offer sin Dye-
steen / for Skarn oc Skovist? Den-
ne var den / (maa de Ugudelige stelff be-
klende) som vi haffde før for spot / oc
for et haanligt Tidunder. Vi Daa-
rer hulde hans lefnet for galenskab /

oc

Ezech. 13
v. 49.

19
1 Cor. 4 v. 36

Sap. 5. v. 3.
4. 5.

oc hans Endeligt ad være Skam-
meligt / Hvorledes er hand nu reg-
net iblant Guds Børn / oc hans
Arff iblant de Hellige? Den har jo
sagt Fred / Fred / hvor der var Ufred /
De siige flux til den som foracte mig /
HERren haffver talet / i skulle haf-
ve Fred / der skal ingen Ulycke kom-
me offver Eder. De derimod har den
helliget en Krig / hvor der var Fred. Det
er intet nyt / ad giøre sig forundring
paa Personer for nyttes skyld / oc ad
haffve vor HERres Jesu Christi
Gres Trooudi Personers anseelse /
oc saa bliffver mand Dømere effter onde
tancker / Det er / af Ulycke / ad dømme den best/
der lider best / af Vanlycke ad dømme den
verst / der lider verst. Hvor offver det
steer / ad den sættes ved vor Godskæmel /

De

Com

Jer. 23 v
17

Mich. 3 v 5.

Juda. v 16.

Jac. 2 v 1.
v. 4.

Som eengang skal siðde paa Christi Trone/
 oc den sættes hønest paa Stoolen/ Som
 eengang skal ligge til en fodstammel under
 Christi Fodder. Mange sendes i Menniskens
 dom til Himmelen/ Som aldrig blifve
 Værdige ad komme der; Andre sendes til
 Helffoede / Som aldrig blifve saa Usel-
 salige/ ad de skulle komme der. Vi kand icke
 Troe den / der taler det gode om os /
 huorudi vi har ingen lod / thi den kand oc vel
 tale det onde om os / huorudi vi har ingen
 Skyld. Derfor siger Apostelen/ Jeg acter
 det for det mindste/ ad jeg dømmes
 af Eder/ eller af en Mænskkelig dag.

1 Cor 4. 13.

Vi kand icke heller forlade os 2 paavor
 egen dom / thi vi kand bedrages i vor
 meening. Det see vi ey alleene hos slette Folk/
 Men oc hos Guds Propheter oc Bønner/ (som
 Blismanden sætter sammen Sap. 7. v. 27.)
 Nathan i Davids forsæt ad Bygge Herren
 et Huus / er alt for snar ad samtycke / i det hand
 tenckte

Sap. 7. 27.

2 Sam. 7. 1.

2. 3. se 4.

tenckte det var en Lofflig gerning / Gack
 hen (siger hand) gjør alt det du haf-
 ver i dit Hierte / thi HErren er med
 dig. Men densame Nat skeede Her-
 rens Ord til Nathan sigendes / Gack
 oc sig til min Tienere David / Saa
 sagde HErren / skulle du Bygge mig
 et Huus / ad jeg skulle boo udi? Sa-
 muel i Davids Salvelse er alt for snar ad
 vaille / i det hand tenckte om Eliab den Eldste
 aff Isai Sonner / der var en anseelig Person!
 Vist er hand den Salvede for Herrer;
 Men HErren sagde / See icke til hans
 skickelse / oc icke heller til hans Per-
 sons Hønhed / thi jeg haffver for-
 skut hannem. Her ere to aspene / Enten
 vil vort Hierte falskeligen ~~Til~~ / ad
 vi signe oc Retfærdig glore os selv / Men Chri-
 stus siger / I ere de som Retfærdig
 Mij glore

1SAM.1676

Deut.2979

LUC.10729

Luc. 16 v 15.

giøre eder self for Meniskene / Men
Gud kiender eders Hjerter; Eller det
vill falskeltigen misstrøste os / ligesom Guds

Psal. 77 v 9.

Miskundhed var aldeles ude / oc
hans tilsagn haffde en Ende / Men

1 Jc. b. 3 v 20

Johannes Lærer / om vort Hierte vil
fordømme os / ad Gud er større
end vort Hierte. Derfor maa vi med
David sætte sagen indtil Gud sielf / ad hand
skal gifve Lou med os / Som den

Psal. 7 v 10.

Der er i En Hierte-prøffvere.

Sap. I. v. 6.

Den dommer best om Hiertet / der kand prøf-
ve Hiertet / oc være et vidne om vore
Nyrrer / oc haffver sand indseende

Job. 16 v 9.

offver dem begge. Job studer sig ind til
hannem / Mit Vidne er i Himmelen /
oc den høret kiender i det høye.

Psal. 139 v 2

Vi kende det saa vel Ansicter / Som
Gud kiender Hjerter / oc vi høre icke saa
gramt

grant Ord / som hand horer tancker / Du
 forstoodst min tancke langt fra. Der
 var et Glar-haff for Tronen Apoc. 4.
 Saa er den ganste Verden med alle Mennt-
 sters Hjerter oc idrette for Gud. For os er det
 et Haff / oc vi kand icke dycke ned i bunden
 oc grunden aff det / Hiertet er ilde for-
 derffvet / Hvo kand kiende det ?
 Men for Gud er det et Glar-haff /
 igiennemskinnendes som et Glar / ad hand seer
 det mindste Grandbort. Hand er den Riettg-
 ste Pilot i disse dybheder oc Affgrunder / thi
 Menntskens Børns Hjerter ere som
 Vandbæcke / hand har i sin egen
 haand Prov. 21. Jeg er HErren / som
 begrunder Hiertet. Hand kand sige os
 alt det der er i vort Hjerter / langt bedre end
 vi sielff kand ud sige det for andre / som Dron-
 ningen aff Saba talte med Salomon alt det
 som var i hendis Hjerter. Den der
 smelter

Apoc. 4. v. 6.

Jer. 17. v. 9.

Prov. 21. v. 1.

Jer. 17. v. 10.

1 Reg. 10. v. 2. 3.

Mal. 3v23.

Jer. 15. v19.

Psal. 139.

Rom. 2v15.

Rom. 8v17.

Rom. 9v. 3.

Prov. 20 v
27.

smelter Levi Børn som Guldsmedens
 Gld/veed tilfulde ad uddrage det
 Dyrebare fra det ringe. Huorfor v:
 billigen indfille os under hans præffor. Kand:
 sage mig Gud / oc kiend mit Hierte.
 Proff mig oc kiend mine Tancker/
 Oc see om der er en Corrigfuld
 Bey i mig / oc leed mig paa en E:
 vig Bey. Vi maa haffve en Hierte:
 Dommere i vor Samvittighed oc dens
 Vidnisbyrd; Men adden skal icke høye retten
 for os/ Da maa vi haffve en Himmel:
 Dommere i Anden oc hans Vidnisbyrd;
 Hand er vort Herttes oc Samvittigheds Off:
 verdommere/ Min Samvittighed vid:
 ner med mig i den Hellig Aand/
 Rom. 9. Vor Aand er en Herrens
 Lycte / der Kandsager alt det der er
 i vort Liff / thi hvillet Mænnske veed det ting
 som

omere i Mennisket / uden Menniskens
 Aand som er i hannem? Guds Aand
 der Randsager Gudommens / Randsager oc
 viisset vore dybheder.

Gud maa vi spørge 2 som en Lougifs-
 vere oc Lærere / Den der haffver gif-
 vet os Loven til en Regel ad Lefve
 effter / kand eendeel best giffve os Forstand
 paa Lovens meening / hvad Puneter
 oc Artickler den fodrer aff dem / som ville væ-
 re Borgere oc Boosiddendes Mænd i hans
 Helligdom. I vor Twiffraadighed søge oc fin-
 de vi den grundeliggst oplusning for hans Urim
 oc Thumim, ad vi har icke behoff / enten ad
 tendende vort Plus ved nogen andens Bild; Id /
 eller ad Vandre ved vor egne Gnistre. Thi
 Gud er icke saadan Vanstelig Herre / ad hand
 vil haffve sin villie giort / oc lader den dog lig-
 ge skult oc fordølt for os i sit Herte oc Him-
 mel; eller ad vi tør gjøre udenlands Reise off-
 ver Søe oc salt Vand dereffter. Hans bud
 er

1 Cor. 2 VII.
 1 Cor. 2 VII O.

Exod. 28.

Esa 50.

Psal. 119. v.
 19.

Deut. 30. v

11. 12. 13. 14.

er icke skiult for dig / det er icke hel-
 ler forlangt borte. Det er icke i Him-
 melen / ad du ville sige / Hvo vil
 fare os op i Himmelen oc hente os
 det? Det er en heller offver Haff-
 vet / ad du tørst sige / Hvo vil fare os
 hen offver Haffvet oc hente os det /
 oc lade os høre det / ad vi maa giø-
 re det? Thi det Ord er ganske nær
 hos dig / i din Mund / oc i dit Hjer-
 te / ad du skalt giøre det. Endeel kand
 hand best gifve os nemme oc Hierte
 til Lovens lydighed. Elibu spørger Job 36.
 Hvo er en Lærere som Gud? Ingensom
 hand / der gifver Loven / oc kand derhos
 gifve oc indskrifve den i vore Hjerter.
 Vi ere ham dobbelt forbunden / ad hand Læ-
 rer os sin villie / Derhen sliter Davids

Job. 36 v 22

Heb. 8 v. 10.

Psal. 119 v.
68.

Bøn /

Von/ Lær mig din ffick; Derneft ad
hand Lære (leder oc laver) vor villie/ ad
gøre derefter/ Derhen ftiles Davids Suck/
Lær mig ad gjøre din behagelighed.

Pfal. 143 v. 10

Begge ere af hannem. Hand bøyer fig til
os/ Naar hand giffver os fit Ord/ Hand
bøyer os til fig/ Naar hand giffver os
lydighed til Ordet/ Bøn mit Hierte til
dine Vidnisbyrd. I vor Sottig er

Job. 3 v. 13.

Hiertet som Vox/ der smeltes/ I
Guds Vreckning er det som Vox/ der bøn-
es/ det vendes oc varmes i hans egne Hæn-
der. Hans Aand spender oc ftrecker hver en
Scene los til hans Velbehag. Uden ham blif-
ver vor villie som Israels Nacke/ en
Jernscene.

*Pfal. 119. v.
112. & c.
36.*

Pfal. 22 v. 15

Phil. 3. v. 14.

2/a. 48 v. 4.

3 Gud maaspørges i dette anliggende som
en Belønnere. David spurde en efter an-
den aff Folcket/ Hvad mand ville giø-

N

re

re den Mand / som slog Philisteren.

1 Sam. 17 v.
25. seq.

Vi ville spørge hannem / der har sielf fort löt-
tet i Munden / oc har Lönnent Hænderne / oc
raader fore ad udhente det gode / der spørges
om. Hand er / oc hand blifver deres
Belønnere / som opsøge hannem

Heb. 11 v. 6.
Gen. 48 v.
17. seq.

Vi kand seyle / oc stille Manasse for den
høyre / oc Ephraim for den Venstre

Sap. 3 v. 19.

haand; Hand fenler icke / thi hand har

Mal. 3 v. 18.

sin forskiels Dag / oc skulle den icke da-
ges forre / saa er det Dommens Dag /

Matth. 25
v. 32.

Naar alle Folk uden forskiel skal forsamles for
hannem / Da vil hand skille dem fra
hinanden / ligesom en Hyrde skil-
ler Faarene fra Buckene.

Job. 17 v. 13.

4 Hand maa tilspørges som en Bor-
ge oc Forloffvere om denne Naade. Kice-
re sæt Borgen imellem mig oc dig /
(siger Job) Hvo er den / lad hannem
flaa

Naar i min Haand? Os er sat viffe Bor-
 gen med trosfaste oc oprietig haandtegt om vor
 Salighed. Gud kunde icke tro os / der-
 for har Christus i vor sag oc Synd rackt
 haand til Gud paa vore Begne. Saa for-
 gieldet var en hver aff os / ad hand maatte
 bede med Ezechia, **Vær Borge for mig.**
 Vi kunde icke tro os sielff / derfor har
 Gud i vor sag oc Synds forsoning rackt
 haand til os paa Christi Begne / ad hand har
 betalt for os / oc vi maa være forsikrede / ad
 hand tager ham for fulde / Saa ad alle
 hans forjettelser skal thannem væ-
 re Ja oc Amen. Gud er den / som
 stadfester os med Eder til Christum /
 oc Salvede os Som oc beseglede os /
 oc gaff Aandens festendefæ i vore
 Hjerter. Hans Ord oc Aand bliffver os et
 uruggelig underpant Bress oc Segl paa alt
 det gode / os er forhverffoct oc forjettet i Sønen.

Esa. 38 v 14.

2 Cor. 1 v 20

v. 21.

Eph. 1. & 4

Ni j

David

David er / For det andet / aff et got
 Sindelau / ad hand spørger om saa vittig
 en sag / Hvo skal være til Herberg i dit
 Paulun? Det Spørsmal kand forfattes
 oc affhandles i tre Ord?

I Hvo? II Hvordant? III Hvor?

I Hvo skal være? Dermed viser hand

Eendeel En forlængsel ad være/

Eendeel Et forskiel / ad icke alle ere
 aff deres tal / som ene oc niude den ære / thi
 da haffde hand icke behoff / ad spørge oc bekym-
 re sig / Hvo det skulle være.

Det er et afftryck paa Davids
 forlængsel oc attraa effter værelse i Guds
 Paulun / ad hand er omhyggelig ad vide / Hvo
 der skal Huses oc Herberges. Thi hand er
 hvercken som Fuglen / der bygger sin Næde
 alleene for sig sielff oc sine Unger / oc værter fore
 med Næb oc Vinger / ad andre skal icke komme
 der

der i Icke heller er hand som Bygnings-
 mesterne / derberedde Arken for Noe oc
 hans familie, oc vare ubekymrede sielf ad kome
 deri. Men hand er findet som den gode
 Pilot oc Styrmand i Skibet / der saa
 retter sin Raas / ad baade hand sielf oc alle med-
 farende land blifve beholdne. Hvilcket er Pau-
 li regel fremsat til Timotheum, ad hand
 skal fore sit Embede til ad frelse sig sielf /
 oc de som hore ham / De Pauli Exempel
 fremstillet i hans egen Person / Hand Præ-
 dicker icke saa for andre / ad hand skulle
 blifve sielf forstodt. David spørger icke
 saa for andre / ad hand skulle forglemme sig
 sielf. Ney / Hans huu oc Hertelau er henta-
 set i den tanck oc tillid / Ah ad jeg maatte være
 iblant dem / som du værdiaer denne Naade!
 Min Siel tørster efter Gud / effter
 den Leffvende Gud / Naar skal jeg
 komme der hen / oc sees for Guds
 N i j Ansic

Gen. 6.

1 Tim. 4. 16

1 Cor. 9. 29

Psal. 42. 3.

Ansigt? Heller vil hand tage til tacke med
 tørt Brød oc en Vandsdrick hos vor H. Erre/
 end med stor Kræsenhed hos Verden/
Teg glæder mig i dit Vidnisbyrds
Ben/meere endsom ofver all ofver-
 flødighed. Var det nock for os/ ad mættes
 oc haffve Bugss fylde Psal. 17, Da vare
 Dre oc Asen ved deres Herres Krybbe saa vel-
 farne som vi; Men ad mættes i Gud/ oc ad haf-
 ve Ginds Fred oc fornøhelse/ er bedre end Kon-
 gellige Tractament for Guds Huusfolk. Hun-
 ger er den beste Urte paa Maden/ Men den
 Hungriges Tænder kand icke saa løbe i Vand
 effter Brodet/ Som vore Stæle skal Hungre
 effter dette Manna oc Himmelbrød/ Saltig
 er den som du udvæller oc lader kom-
 me frem/ ad hand maa boe i dine
 forgaarder / vi skulle mættes i dit
 Huuses gode/ oc med din Tem-
 pels hellige Ting. Vi gøre et got Maal-
 tid

Psal. 141 v 4

Psal. 119 v.
14.

Psal. 17 v 14

Esa. 1.

Psal. 65 v 5

Jobh. 4. v 34

id/ om vi lade Guds villie være vor
 Mad/ oc Gud sielff den beste Smag i
 Naden/ Smager oc seer ad HErren
 er god. Derved vil Appetiten forgaa os
 efter Verden/ ad den bliffver for os / som
 det hvide om Eggblommen / i hvilcken
 der er ingen Smag/ oc tæncke Esa. :55, Hvi
 skulle vi tælle Pendinge der / som
 icke er Brød/ oc vores Arbejde der
 Som vi icke kunde bliffve mætte?
 Derved ville vi bliffve meere i Lyfte efter Gud
 oc hans Naade/ En ting begierede jeg
 aff HErren / den vil jeg søge efter/
 ad jeg maa boo i HErrens Huus
 alle mine Liffs Dage / oc skue paa
 HErrens Deylighed / oc at søge i
 hans Tempel. Amalekiterne hulde
 helligt / (ligesom en høntid med Glæde)
 offver alt det stoore roff / de haaffde ta-
 get

Psal. 34. 29

Job. 6. 26.

Esa. 55. 22

Psal. 27. 24

1 Sam. 30. 16.

Get aff Phlisternes oc Juda Land. Klødetlige
 Folkes beste hellige oc Høytids Dage ere
 offver deres Koff / hvad de kand Koff:
 ve oc rissve tilsammen; Men ee Guds Barn
 holder helligt offver en bedre stat / som Gud
 har oplagt i sit Huus for hannem / Plal. 42 v. 5.
 Jeg ville gierne gaa frem med haa:
 ben til Guds Huus / med Frydes oc
 Tacksigelses Røst iblant de mange
 som holde helligt. Falder nogen Verd:
 slig Lyst paa vore Hjerter / den skal være som
 Gnisten falden i Haffvet / der kand icke
 optænde Egen / Men Egen udslucker den.
 Dertilmod skal den Mandelrige Lyst falde os
 paa Hertet / Som den Guds Blød mange
 Bunde kand icke udslucke / oc Strømiene kand
 icke siuncke. De Gud skal opfylde den hellige
 attraa i vore Stele / Jeg begier ad være
 under hans Skygge (siger Bruden)
 Det hun har i begjerting / saar hun i eye / Derfor
 legger

Psal. 42 v. 5

2 Sam. 14.
v. 7.Cant. 8. v.
6. 7.

Cant. 2 v. 3.

legger hun sirox til / Tegn sidder der under /
 oc hans Fruct er sod for min gaane.
 Uige handler Gud med dem / der opholde
 Sandheden i Uretferdighed / oc dem der hol-
 de ved Retferdighed i Sandhed / Hine gif-
 ver hand hen i deres Hierters be-
 gieringer / som ere Skammelige / ad de
 folge dem / Disse giffver hand deres
 hiertes begieringer / som ere Gudel-
 ae / ad de saa dem / Forlyst dig i Her-
 ren / Saa skal hand giffve dig dit
 hiertes begieringer. Lader os med Da-
 vid sporge oc traæ efter Guds Paulun / Der-
 til haaffde hand stor aarsag. Jerusalem
 eller Zion var det ganste Lands Glæde oc ære /
 Templen var Jerusalemis ære (thi den kal-
 des 2Er. ns Trone Jer. 17v12.) Det allerhel-
 ligste var Tempelns ære / Arcken var det
 allerhelligstes ære / Naadestoolen var Ar-
 ckens

Rom. 1v19.

v.24.

Psal. 37v4.

Psal. 48v3.

Rom. 3v.25

dens ære / hvoraf Gud gaff gjenløb / oc hvordom
 med hand hændede til Christum. Hvat
 Paulus kunde hand udvæle for dette? Vi
 haffve i det Ny forbund saar Legemet afdisse.
 Skygger / Hvo fassver icke heller Legemet
 end Skyggen? Hvo tager icke heller imod den
 Person mand elsker end imod hans Billede?
Saa lader os da Frygte / ad icke i
det den forjettelse maa skee forlades
ad indkomme til hans hvile / no-
gen aff Eder skulle siunes ad bliffve
tilbage.

Heb. 4v.1.

Derneft er oc Davids Sporsmaal et
 afftryck paa forskiel iblant Menniskene,
 thi dersom de alle i fleng oc offver Hoffvedet
 kiendes aff Gud for Gands Kirckens Lemmer
 i dette / oc for Himmel-Borgere oc Liffens
 Arvinger i det andet Liff / da var det icke un-
 digt / ad hand ville bruge dette forskiels Ord /
Hvo skal være? Johannes lader os vide

ad

ad der skal intet Almindeligt komme ind i det ny Jerusalem / eller det / som gjør Bederstyngelighed oc Løgn / uden de som ere skreffne i Lammets Liffens Bog. Uden forskiel lucte Gud alle ude i Adam fra det Liffens Træ i det Jordiske / Uden forskiel vil oc Gud icke annamme alle i Christo til det Liffens Træ i det Himmelste Paradis / Men Salige ere de / som gjøre hans Befalinger / paa det deres mact skal vorde offver Liffens Træ / oc de skulle indgaa igiennem Portene til Staden. Ad forbigaa den stoore skare af Vantroo / (heele Folck Nationer oc Riger) Som Leffve uden for Kircken / da er der et stoort antall aff dem / som bekiende sig til Kircken / oc kand dog icke staa proffven for Gud / De necte med Gierningen /

Dij det

Apoc. 21. v
27.

Gen. 3

Apoc. 22. v
14.

Tit. 1. v. 16.

det de bekiende med Munden. De
 ere Verdens Folck mit i Guds Stad /
 Uaandelige under Aandsens Embede /
 Helffoedes Børn i det Rige / Christus
 kalder Himmeriges Rige. Gud sagde fordm
 Ezech. 44. v. 9. Ingen fremmed som
 haffver Forhuud i Hiertet oc For-
 huud i Riødet / skal komme i min
 Helligdom. Her udeluckes en alleene den /
 der haffver Forhuud i Riødet / Den
 fremmede oc uomfkaarne skulle icke 2Ede aff
 Paaskelammet / (Isracl aad det først i Egy-
 pten, Men ligen aff Ægypterne fick en smule
 deraff) Men oc den der hafver Forhuud
 i Hiertet. Mange haffde omfkaersens
 Tegn / Men icke alle omfkaersens kraft
 oc Naade / Ehliche den er en ret Jøde / som
 er obenbarligen en Jøde / icke heller
 den en ret omfkaersel / som er obenbarli-
 gen

Psal. 17 v 14

Matth. 4 v
17.Ezech. 44
9.Exod. 12 v.
43, 44.

gen/ det er i Kiød. Men den som
 er skiul/er en Gode/ oc hiertens om-
 skærelse i Aand/ icke i Bogstafven/
 hvis roos icke er aff Menniskene /
 Men aff Gud. Deter en alleene Skalcke/
 (Judas oc hans medfølgere) der kand til de-
 res Ugjerning hafve eet Tegn oc Løsen;
 Men Troende oc Bantroo udi meentigheden
 kand til deres bekiendelse hafve Een Lov /Eet
 symbolum, Een Bon/ oc desame Sacramen-
 ter, de ere dog for Gud icke i eet Legeme/
 (i Kirckens rette oc Aandelige Samfund)
 Thi icke alle som ere aff Israel/
 disse ere Israel: Icke heller fordi de
 ere Abrahams Sæd/ ere alle Børn.
 Mange 1000. stode skreffne i Israels Talls
 Rasse: oc flecte: bog/ hvis Rassin vare icke
 skreffne oc immatriculerede i Liffens Bog/
 hvorom Johannes melder Apoc. 20. Der
 Ditt som

Rom. 29. 28
29.

Mat. 147.
44.

*σύσση-
μον.
Ephes. 306*

σύσσημα

Rom. 9. v
6.7.

Num. 102.
seq.

Apoc. 20.
v. 15.

som nogen icke blef funden skrefven
i den Liffens Bog / hand bleff fast
i den Jlds: Søe. De maa være af de
skreffne for Menniskene / Men icke
aff de skreffne oc beseglede for Gud.
Aff nogle Hundrede Tusinde / som ginge ud
aff Ægypten, komme icke to / Joseph oc Ca-
leb i Canaan. Vore Fædre (siger Paulus) vare
alle under Sknen / oc ginge alle
igtennem Haffvet. De de ere alle
Døbte effter Mosen i Sknen oc i Haffvet.
De de aade alle densame Aande-
lige Mad / oc Drucke alle densame
Aandelige Driick. Men Gud hafde
icke behagelighed til de fleeste af dem /
Thi de ere nedslagne i Drecken. Det maa siges /
I ere reene / Men icke alle. Solckit
Neh. 11. Raste Laad derom / ad lade frem-
komme Een aff Ti / ad boe i Jerusa-
lem

*Apo. 7. v.
2. 3. seq.*

*1 Cor. 10. v.
1. 2. seq.*

Joh. 13. v. 10.

Neh. 11. v. 1.

lem / den hellige Stad / oc de Ni
 deele i Stæderne. Vor Herres Tall
 Told oc Tiende bliffver gierne den ringeste/
 Tiendes takun een aff Tolff Disciple
 til Diefflen / Haffver jeg icke udvald
 Eder Tolff / oc een aff Eder er en
 Dieffl? Saa Tiendes oc Toldes takun
 een aff Ti Keensede til Christum / En
 Samaritan oc fremmed vendte tilbage oc gaf
 Gud ære / Ere de icke Ti som blesne Keense-
 de / hvor ere de Ni? Menistet er Guds
 Billede / Israel var Guds Spudertlig enen-
 l:dom / Som hand vil haffve for sig sielf /
 Men jeg Troer nock / ad hand siel fast saa me-
 gen Korn / oc Dvæg-tiende i Israel /
 Som Sicke-tiende. Jeg vil annam-
 me Eder / Een aff en Stad / oc to
 aff en Slect / oc jeg vil føre Eder til
 Zion. Naar vi betencke dette / da er det
 vel

Joh. 6 v 70

Luc. 17 v 15
 seq.

Lev. 27. v.
 30.
 seq.

Jer. 3 v. 14

Matth. 7^v
v. 21.

vet Spørsmaal værd/ Hvo skal være till Her-
berg i dit Paulun? Der skal icke hver /
som siger til mig/ Herre / Herre/
Indgaa i Himmeriges Rige/ Men
hvo der gjør min Faders villie/ som
er i Himmelen. O skodesløse Verden
som aldrig haffver dette forstel i mindt
Himmeriges Rige Lignes ved en Baad / der
kastes i Haffvet / oc samler aff allehaande
slag/ Naar det er fuldt/ da drage de det op
paa Haffsbredden/ oc sidde oc sancke de go-
de tilsammen i Kar/ Men de onde
kaste de ud: Saa skal det gaa til i
Verdens Ende/ Englene skal ud-
gaa / oc skille de onde fra de Ret-
ferdige. Dette maa bevege os / ad for-
arbejde vor Salighed med Fryct oc
beffvelse / oc ad legge Jesu erindring paa
Herte

Matth. 13^v
47. seq.

Phil. 2^v 12.

Herte Luc. 13. Dre sagdeen til hannem/Her-
re / Mon de ere faa / Som bliffve
Salige? Da sagde hand til dem / Legger
vind paa med flid / ad indgaa igten-
nem den sneffre Port. Thi mange
(siger jeg Eder) skulle søge ad komme
ind / oc skulle det icke kunde.

Luc. 13. v.
23. 24.

II Hvordant skal de være i Guds
Huus? De skal være til Herberg. Det er
I en Belgierning / ad vi haffve noget til-
hold paa vor Kynse /

Men der er 2 et Gært mercke oc
maade paa Belgierningen / ad det er
et Herberg / oc som David kalder det
Psal. 119 / Et Gieste Herberg / Thi Ordet
i Sproget efter sin oprindelse bemercker en
Stæd / hvor mand gæster ind til en Tid / oc
icke / hvor mand Boer oc Bygger altid.

Psal. 119. v
54.

712

I Et got Herberg paa en ond Ven /

P

oc

oc en besværlig Kense/ i Elud oc Regen/ i Frost
 oc Heede/ er icke et ringe mag for den fremme-
 de oc trætte/ Hungertige oc Torsitige Kysfendes
 Mand/ ad hand enten icke skal Bansmeete/
 eller ligge Huusvold om Natten paa Marken
 under obeti Himmel/ Som Leviten klager for
 den gamle Mand i Gibeā, Jeg Kysste til Beth-
 lehem Juda/ oc Drager nu til Herrens
 Huus/ oc der er ingen/ der annam-
 mer mig til Huuse. Jesus sielff si-
 icke rom i Herberget/ der hand fødtes/
 oc hand annammes siden icke til Herberg
 aff Samaritanerne/ Kæffve hæffve
 graffver/ oc fule under Himmelen
 reder/ Men Menniskens Son hæf-
 ver icke/ hvor hand fand helde sit
 Hofvet til.

Jud. 19. v. 18

Luc. 20. 7.

Luc. 9. v. 12.

Matth. 8 v.
20.

Men vor gode Frelsere/ som Verden
 hæffver saa ilde Huset/ bliffver os en god
 Huusvært. Hand har handlet med os
 Arme

Arme Benfarende oc Syndsaarede Mennesker/
 Som Samaritanen med den saarede oc
 Halvdøde imellem Jerusalem oc Jericho, thi
 hand har ført os til Herberg i sit eget
 Huus / den Christen Kircke oc Samsund / oc
 sagt til os / som den gamle Mand til Leviten /
 Fred være med dig / alt hvad dig
 fattes / skalt du finde hos mig. Esu
 træet oc besværet / hos mig skalt du finde hvil
 le for din Siel / Du maa ligge paa mit eget
 Bryst / oc skule dig i mine egne Saar oc obnet
 Side / Kom min Due i skiul i Klip
 pens riff. Esu Slug oc Saaret / Jeg haf
 ver taget Tornen aff din Food / oc ladte den
 sætte i mit eget Hoffvet / Jeg er den Ret
 ferdigheds Soel / der oprinder med
 Lægedom i sine Vinger / Den Israels
 Læge / der Læger de Saarede med sine egne
 Saar. Du skalt Rottes oc Bendis / Lættes
 oc Løftes ved mine egne Hænder / Min
 Dii Ben

Luc. 10733

Jud. 19720

Matth. 11v
29.

Cant. 2. v.
13. 14.

Matth. 27.
v. 29

Mal. 4. v2.
Exod. 15v.
26.
Esa. 53v. 5.

Cant. 2 v 6

Rom 8 v 26

Psal. 23 v 5

Esa. 55 v 1.

Joh. 4 v 14

Joh. 7 v 38.

Zach. 13 v 1.

Act. 28 v 11.

Venstre Haand skal være under dit
 Hoffvet / oc min høyre Haand skal
 omfaffne dig. Mættet du sielff intet / Min
 Aand skal kome din Skrobelijghed
 til hielp. Esu Hungrig / Jeg breder Dug oc
 Duff fordig / oc bereder dig et Bord i
 mod dine Fiender / aff det Liffens
 Brød / oc Humilamaana. Esu Tørstig / Jeg
 har Viin oc Melck / oc det Liffens
 Vand til dig. Hoo har holt Huus oc Her-
 berg paa den maade / ad Huusvæerten ville
 gifve Gæsten sit eget Legeme oc Blod tilspise
 De naar hand er skiden oc ildvuren / Vand
 oc Blod aff sin egen Side til bad oc tvætte.
 Der skal være en oben Kilde for Da-
 vids Huus / oc dem som Boo i Je-
 rusalem imod Synd oc Ureenhed.
 Herberget pleyer gemeenligen ad haffve sit sær
 mercke. / Som Skibet Act. 28 / der haffde
 Tvillingernes mercke. Huset / hvor
 Christus

Christus vilde holde Paaste / betegnes icke aff
 andet / end aff et Menniske / som skulle
 møde dem / oc bære en Vandkrucke /
 hañem skal de følge efter i Huset / som hand gick
 ind / oc sige til Huusbonden / Mesteren la-
 der dig sige / Hvor er det Herberg /
 der jeg maa Føde Paaste udi
 med mine Disciple? De hand skulle vt-
 se demen Stoor beredt Gall. Kircken
 er et Herberg / hvor Christus vil holde Nad-
 vere med os / De vt skal holde Nadve-
 re med hannem. Der hænger et Tegno-
 Skilt ude / paa den eene Side er os Malet
 for Dnyne / Det Guds Lam / som bær
 Verdens Synd; Eller Manden der
 træder Persekaret alleene / med denne
 inscription oc offverkrift / Kommer hid til
 mig alle i som Arbeyde / etc. Paa

Luc. 22. 7.
 10. seq..

Apoc. 3. v. 20

Gal. 3. v. 1.

Joh. iv. 29.

Esai. 63. v. 3.

Matth. 11.
 v. 28.

Piiij

den

Matth. x6,
v. 24. ~

den anden side er Affskildret Den Velsig-
nede Kaarsdragere **JESUS** / med den-
ne Dffoerskrift / Vil nogen komme efter
mig / hand forsage sig sielff / oc ta-
ge sit Kaars / oc følge mig. Lader
os bruge Ordet / som de Vise brugte Stjernen /
Den var Skiltet for Herberget / hvor Barnet
var ad finde / Stjernen gick for dem /
indtil den kom / oc stood offven off-
ver / som Barnet var / oc de ginge
ind i Huuset / oc funde Barnet.

Matth: 2v.
9. 11.

Tim. 3v15

Guds Meentighed er Guds Huus i Tim. 3.
Der er alting vel tillaffoet for os / Alting er
rede / kommer til Bryllup. Hand
haffver lofvet / icke at forskiude nogen /
som kommer til hannem / Men hand
vil holde oben Herberg for en hver / oc tage
dem til Huuse / Her er icke Jøde eller

Matth. 22.
v. 4.

Joh. 6v37.

Græcke

Græcke / Her er icke Tienere eller
 Fri / Her er icke Mand eller Qvin-
 de / thi i ere alle een i Christo Jesu.

Gal. 3. v28.

Det forstiel skal icke holdes / somt Herbergene /
 hvor undertiden bekiendte / oc icke frem-

mede annammes / de stoore tør mand off-

te icke tage ind for deres høyhed / thi mand
 tæncker / mand haffver det icke got nock for

dem / de Fattige vil mand icke tage ind for

deres ringhid / thi mand tæncker / det er alt for
 durt oc got for dem. Men Kircken er som

Luc. 10. v.

34.

Herberget Luc. 10, der har sit Nassn der-
 aff / ad det tager imod alle. Det læ-

πρωτοχρη

ον

rer Esaias, Dine Porte skulle altid op-
 lades / Dag oc Nat icke tilluckes / ad

Esai. 60. v.

11.

Hedningenes mact skal føres til dig.

En hand side vil vi da vende os? Her staar
 Hellsvede med end udbredt strube /

Esai. 5. v14

ad opsluge os / Her staar Gud med ud-
 bredte

Esai. 65 v2.

2 Cor. 6. v.
17. 18.

Matth. 18.
v. 20.

Exod. 25.
v. 21. 22.

Dan. 2v11

Lev. 26v.
11. 12.

2 Cor. 6v16

bredte Arme / ad annamme os. Jeg vil
annamme Eder / oc vil være Eders
Fader / oc i skulle være mine Søn-
ner oc mine Døttre. O vel dem der
indfinde sig i dette Herberg til denne gode
Huusfader! Alle vegne er vel Gud til stæde /
Men med sin beshynderlige Naade oc Nærvæ-
relse i de helliges Forsamling / Du skal sætte
Naadestoolen offven paa Arcken / oc legge
det Vidnisbyrd i Arcken / som jeg vil gis-
ved dig / oc der vil jeg være tilstæde
hos dig. Lad Spaamændene oc Stierne-
figerne sige til Nebucadnezar, Guderne
hoe icke hos Menniskene / Vi haffve
en anden oc Guds egen Erklæring for os Lev.
26. Jeg vil haffve min Bolig iblant
Eder / oc min Siæl skal icke Væm-
mes ved Eder / oc jeg vil Vandre
iblant Eder / oc jeg vil være Eders
Gud

Gud / oc i skal være mit Folck / oc
 Ezech. 37. v. 26. 27. Jeg vil sætte min
 Helligdom iblant de Evindeligen/
 oc min Tabernackel skal være hos
 dem. Fredeligheds mercke er det / ad den Su-
 nemitiske boer iblant hendes Folck /
 Freds Pacter det / Ad Gud boer iblant sit
 Folck / efter den Rost Johannes hørde aff
 Himmelen / som saade / See Guds Ta-
 bernackel hos Menniskene / oc hand
 skal boe hos dem. Vi vide / ad Jor-
 den er Herrens / Men med forskiel
 imellem Jord oc hellig Jord / for hvil-
 cken mand maa affdrage sin Skoe / oc
 til hots adgang maa skal for vare sin Food.
 Verden er som almindelig / Kircken som
 hellig Jord / Deneene har Dug oc Regn
 aff Himmelen / hvor med Gud besøger den /

Ezech. 37 v
 26. 27.

2 Reg. 4 v 13

Ezech. 37. v.

26.
 Apoc. 21.
 v. 3.

Psal. 24 v 1.

Exod. 3.
 Jo s. 5

Eccles. 4. v.
 17.

Psal. 65 v.
 10.

D.

Den

Den anden har en Himmel aff den Dug
 oc Regn / Gud lader falde paa den / Jeg
 lagde mine Ord i din Mund / til ad
 Plante Himle. Herrens Dyne løbe
 om paa all Jorden / Men de staa oc festes
 besynderligen offver hans sær Eyendom aff
 Jorden. Syndere saae heldst / ad Gud ville
 tekun haffve sit Dyne paa Stierne
 oc Vandre omkring paa Himlen /
 oc saa lade dem uden all Fryet oc affve raade
 sig sielff paa Jorden. De ville gærnet Her-
 berget glore deres Regnskab uden Værten. Hel-
 gene teke saa: Deres trost ligger i den so: siick i na-
 ad Christus holder de siu Stierne
 i sin høyre haand / oc Vandrer iblant
 de Gyldene Luustager. Hvor hi-
 ne afftise Gud oc sige / Big fra os / der be-
 de oc indblude disse ham / oc sige / Kom til
 os / efter Moses Ord / Naar Israel oc Arcken

hvilte

Deut. 32 v 2

Es 4. 55 v 10

Es 4. 51 v 16.

2 Chron. 16

v. 9.

Deut. 11 v 12

1 Reg. 8 v 29

Job. 22. v.

12. 14.

Apoc. 2. v. 1.

Job. 27 v 14

Num. 10 v.

36.

hvil. de paa Kensen / Kom igien / Her-
 re / til Israels Ti tusinde maal /
 Tusinde. Det er en slet Himmel /
 som er uden Gud / Saa er Synderes
 indbildet Paradiis i Verden: Det er en slet
 Gud / som er uden Himmel / oc saa be-
 findis deres Gud / som enten har gjort de-
 res Guld / eller deres Bug / til deres
 Gud. Kirckens Indbyggere vente hvoercken
 en Himmel / der er uden Gud (thi da
 skulle Himmelen sielff icke være en Himmel for
 dem) Eller haabe paa en Gud / som er u-
 den Himmel / (thi da skulle Gud sielff icke være
 en Gud for dem) Ja her beboe de icke engang
 Guds forgaarder paa andre vilkaar / end ad de
 skal haffve Gud hos sig / oc en
 Himmel i sig. Derfor staa de sig sielff i Lii-
 set / Som enten icke ville være Gæster
 i dette Herberg / Eller ere Usticfelige Gæ-
 D. ij ster /

Job 31.24.

Phil. 37.19.

Matt. 2273

Luc. 10711

Cor. 57. 2.
seq.

Tim. 1720

ster / der skaa sig saa ilde / ad mand maa for-
 viise dem Herberget. Uff det første slags vare
 hine Matth. 22. Kongen udsendte sine Tjener
 ad kalde dem / som budne vare til Bryllup /
 Oc de vilde icke komme / De anstillede
 sig som den 2. Eldre Søn Luc. 15. Hand var
 kommen nær til Huuset (Guds Rige har
 været dem nær Luc. 10. v. 11.) Men hand
 ville icke gaa ind. Uff det andet slags var
 den grofve oc forargelige Synderet Corinthe,
 Disligeste Hymenæus oc Alexander, hvoraff
 hin med Uteerlighed i Læffnet / oc disse med
 sielfsraadighed oc Egensindighed i Lærdom
 gjorde sig Uværdige / ad de skulle lides i Guds
 Huus. Det var billigt / ad de der ville forstyrre
 Huusfred / Uforme Værten / oc sidde ham
 paa hofvedet / oc være hans andre Glæstier til
 fortræd oc Vanheld / vilstes ad Dørrer / Oc
 efftersom de sielff forspildte vor Herres sam-
 qvem / bleffve offveransvordede Sa-
 thance. Thi som ingen vil taale / ad den
 Frem-

Fremede komer til Gaarde / oc gjør sig til Bræffve oc Friherre / Saa tilstæder Gud det icke heller i sine forgaade / Menen hver er skyldig ad rette sig effter hans Huuslou / oc Gæsteartikel er.

Men skal vi acte / adder er et sær mercke oc maade paa Belgjerningen / thi David siger os / advor tilhold er et Herberg. Eet er det ad være hieme hos sin faste Bopæl / Et andet ad være til Herberg. Med dette Ord vil da Guds Land errindre os / ad vi i den stridendes Kircke sidde paa flyttende som fremmede oc pillegime fra Herberget / Vi ere her til Huuse / Oc maa eengang bryde op. Vi ere Fremede oc Gæster for dig / ligesom alle vore forfædre / oc vore Dage paa Jorden eresomen skygge / oc her er ingen forventelse. Naade er det / ad Gud Regner os for sine Huusfolck /

Alle

Men

1 Pet. 1. vii.

1 Chron.
29. v. 15.

*1 Pet. 2. vii.**Psal. 39. v. 13.**Apoc. 2. v. 5.**Matth. 8. v. 11. 12.**Matth. 21. v. 43.**Act. 13. v. 46.*

Men det er et Vilkaar i Naaden / ad hand der-
hos acter os endnu for Udlændige. Jeg forma-
ner Eder / som Huussfolk oc Udlændige.
Psalmissen tegner sig sielff af dem begge / Jeg er
en fremmed for dig / en Indbyggere /
som alle mine Fædre. Kircken flytter om i
Verden / oc den skal i sin tid sit flytte ud
aff Verden. Her maa den tit færdes oc flyt-
te / Nu haffver den sit Herberg i Egypten,
Nu i Canaan, Nu i Babylon, oc vi høre aff
Christi egen Mund / ad hand vil flytte
Lusestagen fra sin Stæd. Den bleff
forflyttet fra Jøderne til Hedningene / Guds
Rige skal tages fra Eder / oc gifues
Hedningene / som skulle giøre
Fruet deraff. Denne Christi Trusel fuld-
kommes Act. 13. Paulus oc Barnabas sagde frit
obenbare / Det var fornøden / ad det Guds
Ord skulle først tales for Eder: Men
effter:

effterdi ad i forskiude det / oc acte
 Eder sielff icke Værdige til det Evi-
 ge Liff / See saa vende vi os til
 Hedningene. Tabernackelen var flyttelig
 fra en Stæd til en anden. 340. Aar maatte
 den Vandre omkring i Arcken / oc som I
 frael fra deres udgang af Ægypten til Jordan
 hæfde 42. Leyre/stæder / Saa var
 den fra den første Dag den blef oprættet / same
 Vilkaar undergiffvet. Effter deres indgang i
 Canaan bleff den nogensfund i Gilgal, derfra
 kom den til Silo, fra Silo finde vi den for-
 flyttet til det høye i Gibeon. Arcken
 kom icke heller strax til Bestandig hvile / effterad
 den var indkommen i Landet / Fra Silo hentes
 den i Leyren / derfra bortføres den til
 Philisternes Land / fra Philisternes
 Land til Bethsemes, Fra Bethsemes til
 Kiriaty: Searim i Abinadabs Huus / Fra
 Abina:

Num. 33^{v1}
 seq.

Jos. 5^{v.10.}

Jos. 18. v. 1.

1 Chron. 16
 v. 36.

2 Chron. 1.
 v. 3.

1 Sam. 4.
 v. 3. 11.

1 Sam. 5^{v1}.
 seq.

1Sam. 6. v.

14. seq.

1Sam. 7. vi.

2Sam. 6. v.

10. v. 12. seq

1Reg. 8. v. 6.

Heb. 11. v. 37.

38.

Heb 9. v. 11.

Abinadabs Huus til Obed Edoms den
 Githiters Huus / oc derfra til Da-
 vids Stad paa sin Stæd mit i det Tæber-
 nackel / som David haffde udslaget til den / ind-
 til Salomon lod den indforet i Tempelen udi
 Ghoret oc det allerhelligste. Saadan er oc
 Guds Kirckes Tilstand. Vi ere her i et fremmet
 Land / oc komme icke til hvile / forend vi komē
 hien. Oc som Kircken flytter om i Verden /
 Saa skal den rengang gancke flytte ud aff
 Verden / Som sker hver Dag ved
 hendes Lemmers bortgang aff Liffvet til den
 Triumpherendes Kircke / oc skal med alle fuld-
 kommes paa den stoore Christi oben-
 barelises Dag / Naar hand vil glore / en
 ende paa denne Huusholding. Da gelange vi
 til et større oc fuldkommeligere Tæ-
 bernackel / hvilcket er icke giort med
 Haand / Det er / som icke er aff den-
 ne

ne Bygning eller Skabning. Dette maa
 vel betænckes / ad det er icke vor Boopæl / Men
 et Herberg / Vi har Glæstet ind i / Oc der
 haffoe vi eendeel ingen Bliffvende stæd
 Heb. 13. v. 14. Saa ad der maa siges til os
 som til Folket / Mich. 2. Gjører Ederre-
 de oc gaar / thi denne er icke den
 hvile. Eendeel ic kun en Kort bliffvende /
 thi nogle af Glæsternes maa strax bort tylen / Sō
 Davids Eudages gamle Barn. Herberget
 blifver tit for dem som en Nathytte / i hvil-
 cken de saae icke meere enden Natteleue / de kom
 i Gaar / oc maa gaa alt Riøds gang
 i Dag. Liffvet er ic kun en Sky oc Skygge /
 Damp oc Røg / Græs oc Blomster / der blif-
 ver icke længe ved. Oc om andre aff Glæsternes
 kunde end bliffve i dette Herberg i 70. eller 80.
 Aar / Saa er det dog Lidet imod Fædernes
 Aar for Syndfloden / oc som Intet imod E-
 vigheden. Saa gjorde David sin Regning /

X

der

Mich. 2. v. 10

2 Sam. 12.

Esa. 1.

2 Sam. 15 v
 20.

Jon. 4. v.
 6. 7. 10

Sap. 5 v. 9
 Jac. 4 v. 14
 Esa. 40. v. 6
 Psa. 90. v.
 10.

Gen. 47 v.
 19.

2 Sam. 574
Psal. 3976.

der opnaade 70. Aar / Du hafver sat mit-
ne dage som en haand bred oc mit
Lifstid er sō intet for dig. Endet har vi
en Uviffe bliffvende Stæd / thi det er
os icke sagt paa hvad tid / enten vi i Ungdom el-
ler Alderdom skal til vor sidste Rejse tage Van-
derstaffvent i Naanden / ad vi derefter kunde ret-
te vor sag / oc til en viffe tid oc Termin datere
oc udgiffve vor forpliet paa Poententze. Hvad
ville vi Pilegrime da tage vort Herberg for
vort hjem / oc som nogle Orme der ligge oc
Krastle i Jorden / sætte vort Hjerter til denne
Jordklump? Lader os Dagligen staa i bered-
skab med ombundne Lænder / oc brendendes
Lius / som de Tienere / der vente deres Her-
re fra Bryllup / med tændte os beredte
Lamper / som de Vise Jomfruer / der
vente deres Brudgom til Bryllup. Vaa-
ger / thi i vride icke paa hvad Time
Eders Herre kommer / Været rede flyi
Men

Luc. 1273f.
seq.

Matth. 25.
v. 10.

Matth. 25.
v 42. 44

**Menniskens Son kommer paa den
Time / som i icke acte.**

III Hvor er Herberget? Det er i
Guds Paulun / Herre / hvo skal være til Her-
berg i dit Paulun? Davidlaaner oc dra-
ger en Tignelse fra Tabernacklen eller Forsam-
lingens Paulun til de helliges Samfund / be-
staandes af trolesvende Guds Børn. Vinette
icke / ad hand aff den Lyst / hand haffde til
Guds Huuses Bolig oc hans 2Eres Etæd /
(hvor Herren var Besyndeligen tilstæde i sit
Ord oc Ordinanter / i Arcken oc gienfvar af
Naadestoolen) haffver so vel hafft et Dye til
det Material Paulun / ad hand Jæffnigen der
kunde findes / **S**eg glædde mig ved dem /
som sagde til mig / vi ville gaa i
Herrens Huus; Men den deelactighed
i Guds Meenighed oc det Vandelige Bor-
gerskab er hønden aff hans tancker / ad Gud
oc hand er som Fader oc Barn / ad hand oc de

Psal. 26vs

Psal. 84vi.
seq.

Psal. 122vi.

Xij

hellige

hellige ere samfrender oc Huussolk / boendes
under et Telt oc Tag med hinanden.

Kirkens Egenstab affmales os i et
Paulun / Men det sætter en Krone oc 2 Ere
paa denne Egenstab / ad den affmales os
i Guds Paulun.

Den Lignes ved et Paulun / thi vi vide
i Ad Paulunet kand optages
fra en stæd / oc sættes paa en anden.

Der Abraham uddrog aff Haran / kom
hand først til More-Lund / derefter brød
hand op derfra til et Bierg / som laa V-
sten for Bethel / oc udslog sit Paulun.

Isaac i ligemaade flyttede fra Gerar til
Berseba / der Bygde hand et Altere oc
udslog sit Paulun. Det beqvemer en

allcene Kirkens Particular Lemmer / hvort
Elfer en Pilegrims-ferd oc Udlændig-
hed / Som Apostelen Heb. 11. Vidner om de
beste

Gen. 12. v.
4. 6.
v. 8.

Gen. 26. v
23. 25.

Gen 47 v 9

beste Guds Venner / Abraham var frem-
 med i Forjættelsens Land / lige-
 som udi et fremmed / da hand boe-
 de i Pauluner med Isaac oc Jacob /
 som vare Medarffvinger tilfame
 forjættelse; Men oc Kircken sielf / Ordet
 oc Guds Rige kand forflyttes fra et Folk til
 et andet / Som tilforne er bevilst. Vi der haf-
 ve faat indgang i dette Guds Paulun ere Een-
 deel Fremmede fra Verden / ad vi
 icke elske den / Men folge Apostelens re-
 gel / ad vi saa bruge denne Verden /
 Som de der icke Vanbruge den /
 Endeel ere vi fremmede for Verden /
 ad den icke elsker os / effter Christi Ord
 Joh. 15. Vare i aff Verden / da
 elskte Verden det hendes eget er /
 Men effterdi i ere icke aff Verden /
 Men jeg haffver udvaldt Eder aff
 Kiiij Ver-

Heb. 11. 9.

1 Joh. 2. 15

1 Cor. 7. 31

Joh. 15. 19.

Verden / derfor hader Verden eder.
 Fremmede / der lide ilde uden Lands / længes
 so effter ad komme hlem til deres eget Land /
 hvor de haffve deres Arff oc Ene / deres Slect
 oc Benner / de indfødtes ret oc frithed. I Him-
 melen er Gud vor Fader / Iesus vor Broder /
 Englene vore Medtjenere / de udvalde / (Pa-
 triarcher Propheter oc Martyrer) vore Med-
 brødre / Vore Kieriste Benner / der ere gangen i
 Beyen for os / mødes med os / Der glemmes
 vor Arff / Oc stienckes vor frithed. Kand vian-
 det i dette Paulun end bære forlængsel derefter?
 Abraham i det fremmede Land forventede
 en Stad / Som hafver grundvolle /
 hvis Byggemestere / oc Forarben-
 dere er Gud. Baade hand oc de / som va-
 re aff hans Trøo / bekiendte ad de vare
 Giester oc fremmede paa Jorden /
 oc de der siæ saadane ting / giffve klarligen til
 kiende / ad de opsøge et Fæderneland /
 Icke det / hvoraff de vare udgangne / (thi da
 haffde

Psal. 137.

Heb. 11 v 10

v. 13 I 4 seq.

haffde de hast tid ad vende tilbage igjen) Men
de begiære et bedre / som er et Him-
melske / derfor blues Gud icke ved
dem / ad kaldes deres Gud / thi
hand haffver bereedt dem en Stad.

2 Paulunet er aff slet anseel-
se uidentil / Men kand haffve Dyre-
bare vare oc Klenodier indentil.

De Spedalske kom til de Syriers Pauluner
for Samaria / oc toge derud Sølf oc
Guld oc Klæder.

Saa er oc Guds
Kircke / thi Bruden beskriuffes i hendes udvor-
tes stikelse / ad være Soelbrendt / oc lig

Kedars Pauluner / Men indvortes
igner hun de Kostiellige / oc bordnyrede Salo-
mons Tapeter. Kongens Daatter er
idel ypperlig indvortes. Der glem-

mer hun det Ord / der er som Sølfvoet
smeltet sin gang i Donen / der glimrer hun for
Gud

2Reg. 77.8.

Cant. 125.

Psal. 45. 2.

14.

Psal. 1207.

Gud aff den Troo / der er dyrebarere end
 1Pet. 1. 7. 7. **Guld.** Hun bær et Klædebond / Der
 Luc. 16. 19 offverstinner all Verdens Brast oc Bram /
 Jac. 2. 2. 2. **thi** hun haffver isørt sig vor **HËrre**
 Rom. 13. 14 **JËsum.**

3 Paulunet er deres Baa-
 ning oc Bærelse / som ligger til Mar-
 Jud. 7. 13. 13. **cken** / oc ere i Krigen / **Jud. 7. v. 13.** Her
 er Kircken i Strid / oc under Banere /
 Can. 6. 10 **i Harniss** oc **Rustning** / paa tog
 Eph. 6. 11, **oc vact** / Indtil det behager Gud omsider
 Es. 32. 18 **ad indførendt Freds Boltiger** / til Pal-
 mer oc Triumph / til Krantz oc Krone. **Et**
 den vort Hoffvet **JËsus** oc hans **Sande**
 Lemmer haffve icke kunde gaat Verden igien-
 nem uden Fende oc Stender / uden Kaars oc
 Kamp / da maa vi lassve os til detsame / Som
 2Sam. 11. 11. **Uria** sagde til **David** / **Arcken** oc **JËsrael**
 oc **Juda** bliffve i **Telter** / oc **Joab**
min

min Herre oc Herres Zienereligg
paa Marken / skulle jeg da gaa i
mit Huus ad Ede oc Dricke?

Kirken lignes en alleene ved et Paulun/
Men den anses for Guds Paulun / Hvo
skal være til Herberg i dit Paulun?
Hvordant stodd der til? Der var hans Ild
oc Arnstæd / hans Bolig oc Trones
stæd / hans Lius oc Lampe / Israels hel
ligheds oc herligheds Huus. Hvod
bemærcker det andet / end det David siger Psal. 82
ad Gud staar i Guds Meenighed /
med sit Sande Lius oc Kundskab til en reen
oc retsindig dyrkelse? Der fattes intet i dette
Paulun for Guds Familie, som hør til et got
oc mageligt Herberg. Alleting bevlise / ad hand
er en god Vært. Den Sunemittiske oc hendes
Mand lode indlucke Elifæo et Kammer /
oc satte derudi en Seng / et Bord / en

Ej. 31. 29.

1 Sam. 3. 23

Esa. 64. 11.

Psal. 82. 1.

S

Stoel

2 Reg. 4. 10.
10.

Stool / oc en Liusfestage. Det saffin
 vi icke heller i Guds Paulun. Bruden taler jo
 om en Seng / Der redes under hände /
 Paulus om et Bord / der bredes for os /
 oc det er Herrens Bord / Jeremias om
 en Stoel / Gud har sat for sig /
 de skulle kalde Jerusalem Herrens Sto-
 el / oc det er en Kres Stoel / Messeren
 til de Hebræer om en Stoel / Gud har
 sat for os / oc det er en Naades stoel /
 Zacharias om en Liusfestage ganske aff
 Guld med mange Gyldene Lamper oc Piber.
 Stood der et Løvekar eller Båndfad
 i indgangen til Paulinet / vi har et Bånd-
 bad til vor indgang i Guds Meentighed.
 Bar der et Altere / Apostelen fortrøster os / ad
 vi haffve oc et Altere. Ere vi icke Blin-
 de oc Utacknemmelige / om vi icke skønne vor
 Naade / oc ære vor Gud / ad vi har saat lod

Cant. 20. 5

1 Cor. 10. 2.

21.

Jer. 32. 17.

Heb. 4. 16.

Rom. 3. 16.

Zach. 4. 2.

Exod. 30.

18.

Eph. 5. 26.

Tit. 2. 3. 5.

Heb. 13. 17.

Sap. 3. 15.

i Herrens Tempel / etromthans
 Huus oc inden hans Muure? Der
 var entid/ vi vare uden fore uden Christo/
 uden Haab / uden Gud i Verden;
 Men vi ere komne nær til i Christi
 Blod / oc haffve erlanget Huusly un-
 der Guds Tag / Som dog vare uvær-
 dige / ad hand skulle gaa under vort / oc vi
 under hans / Det kalder Apostelen lod
 med de hellige. Tienstegvinden oc hen-
 des Søn udsødes / Men Iaac bliffver i Huu-
 set / oc beboer siden sin Moders Saræ Bollig.
 Tienereen bliffver icke i Huuset E-
 vindeligen / (udi denæst foregaaende Ord
 har Christus talt om Syndsens Tienere)
 Sønneen bliffver Evindeligen. Hand
 kom til Verden / oc blef der entid lang for vor
 skyld / vi komme til Gud / oc bliffve der E-

Esa. 5675.

Eph. 2.12.
13.

Matth 8.18
Act. 20.32.
Att. 26.18.
Eph. 2.19.

Gen. 21.6.
24.

Joh. 8.23.
6.34

Gij

vin-

Matt. 22.
v. 13.

Gen. 9v17.

Prov. 1v10

2Pet. 2. 14.

Hos. 7v11.

Esa. 60v8.

vindeligen for hans skyld. Naar de Van-
troo oc Uoærdige kastes ud fra Bryllu-
pet / da skal de Troendes / som Lammets
Hustrue føres til Lammets Bryllup.
Zandrettsfald maa en Mand sige / Jeg er
intet Locke-Barn / Men i dette er det
hans ære / ad hand er en Zaphet / der lader
sig Locke oc offvertale / ad komme i
Sems Boliger. Med stiel er det ilde op-
skreffvet / ad mand enten er en Drag-ducke oc
Lockedue / som til det onde forlocker andre
(2Pet. 2. De locke til sig dellstadige Sice-
le) Eller ad mand er en forlocket Due /
som har ladet sig forlocke aff andre. Vi skal sin-
de os vel derved / om vi forlade vor vilde flugt
i Verden / oc lade os Locke til det Dueslag
Propheten ommelder / Hvoer de der flue
som Skyerne / oc som Duer til de-
res Dueslag? Der komme vore Stale i
deres

deres rette behold / oc da skal Davids begie-
ring opfyldes paa os / Ad Gud vil icke
giffve vilde Duur sin Turtel Dues
Eiel.

Psal. 74. v.
19.

Den ære oc Naade har oc Gud vær-
diget denne Velb. El. Mand / ad hand haff-
ver været til Herberg i Guds Paulun / ind-
lemmet oc indliffvet i Christo / ochans Meentig-
hed / oc deraff draget Kærelse Liff oc Leffven-
hed til en sindig oc Edel omgængelse i hans
Bene / til en Trofast Kierlighed med hans Ed-
le Hustru i hans Ecteskab / til taaloc Trost un-
der Kaarset oc hans Jeffnlige Svagheder / til
styrcke oc ophold i Døden. Hans Unge Sa-
lige Daatter haffver oc Gud indtaget i sit
Paulun ved den hellige Daab / oc gjort hen-
de til sin Arffving oc Christi Medarffving.
Men hans adskæed fra Verden i hans sepriste
oc Blomstrende Aar / oc hendes i den første Bact
aff hendes Liff efter hendes Indgang i Verden /
Bidne / ad de her haffvelckun været som Glæ-
ster til Herberg / o paa enuden Lands Kænse fra

H^Erren / hvorfra de nu ved en Salig Død
ere hjemfallede i deres rette Fæderneland til de-
res visse oc faste Boopæl i Guds Himmelske
Rige.

Vi haffve hørt Davids første Spør-
maal / Nu følger det andet / Hvo skal hoo
paa dit hellige Bierg / eller af Sproget /
paa dit helligheds Bierg? Gud holt
Huus oc Herberg paa Bierget / paa Moria
Bierg / hvor Templen bleff Bygt / paa Zi-
ons Bierg i Davids Stad / hvor Arcken
bleff Huuset / indtil Templen Bygtes. Derudi
haffde Guds Folck frem for andre Folck et
stoort fortrin oc fordeel / ad de vare i Babelau /
oc ret i Dørrer hos vor H^Erre / oc kunde
Dagliggen besøge hans Bierg oc Bollig.
H^Erren er stoort oc saare Prtise-
lig i vor Guds Stad paa hans
hellige Bierg / Zions Bierg ligger
smuctt / oc er det ganske Lands
Glæde

Glæde / En stoor Konges Stad.
 Gud er i dens Pallæser. Herved
 affbildte Gud baade Sin Kircke-Himmel
 i denne / oc Sin Himmel-Kircke i den til-
 kommende Verden. Vel indrettede hand
 Sin Kircke-Himmel / i det hand indsatte
 sin Søn til Konge paa sit hellige
 Bierg Zion / oc satte en alleene Jøderne
 Men oc Hedningerne til hans undersaat-
 tere / thi hand gaff hannem Hednin-
 gerne til Arff / oc Verdens ender
 til Eyedom. Vel haffver hand indrettet
 Sin Himmel-Kircke / thi Johannes saae
 et Lam staaendes paa Zions Bierg
 oc med bedhundrede oc syretive oc
 fire Tusinde / som haffde detsames
 Faders Naavn skrefven i deres Pan-
 der. Oc / efftersom Davld tilforne haffver talet
 om Guds Herberg oc Paulun / hvorudi hand
 holder

*Psal. 2.v.
6.8.*

Apoc. 14.vi

holder Huus med os paa Jorden/ Da er det
 Troligt / ad hand i sine Tænkens opgang
 til en Bolig paa Guds hellige Bierg/
 opgaar til denne vor Himmelstand/
 oc beskriber den

I Aff et Bierg/

II Aff Guds Bierg/

III Aff Guds hellige Bierg/

De IV Aff vor Boo oc Bolig paa
 dette Bierg.

I Aff et Bierg. Verden er en

Dall/ oc kunde vi staae paa et Bierg/ oc of-
 versee den i alle sine Elendigheds Spectackler /
 hvorledes et Folk oc Rige knuses oc slides paa
 det andet/ da maatte vi med rette kalde den
 Mordens Dall Jer. 7/ De naar vi see
 somme Fattige/ andre Fangne/ Nogle Sluge/
 Mange Sorrigfulde/ oc ligne Grædehusene
 imod Blædskabs Huuse/ da fortliener den vel
 det Naffn/ ad det er en Græde oc Jam-
 mer

2 Chron. 15

v. 6.

Jer. 7 v 32.

Eccles. 7 v 2

seq.

mer Dall / i hollcken / naar vi længst haaff
 ve Vandret / saar Enden derpaa Dødsens
 Skygges Dall. Hellsvede er en hule /
 Zach. 9. Lør oc Vandløs / thi der er
 Ingen tilgang med nogen Frost for dens
 fanger / om det var ic kun paa en draabe Vand
 ad gløre / Vid oc Mætteløs / thi der er
 en læt Indgang i dette graadlige søelg /
 der udbreder sin Stæl imod alle Hab. 2. Dyb
 oc grundløs / thi der er icke nogen ud-
 gang aff dette Fængsel. Men Himmelen er
 et Bierg / hvortil vi stige op aff Da-
 len / oc da bliffve vi satte offver all Verdens
 Væsen baade Synd oc Sorrh / hvorfravi oc
 aldrig skal stige ned i hulen / thi vi ere da
 satte offver all Hellsvedes Fryct oc fare. I
 blant Bierge ere de Raffnkundigst / Som er
 høhest i Landet / Rigest i stat / sikkerst
 i tilfluct. Det høheste Bierg / som der er
 I
 infet

Psal. 23. 7. 4

Zach. 9. 11

*Luc. 16. 24
 seq.
 Esa. 30. 33.*

Hab. 2. 5.

*Matth. 5.
 u. 25. 26.*

Apoc. 11. 18

intet fald fra/ Det Rigeste/ som der er
intet tilfald hos/ Det sikkerste/ Som
der er intet indfald paa/ er Himlens merck.

Det er i Det høveste / som der
er intet fald fra. Guds Stad her i Ver-
den er en Stad paa Bierget / oc
Guds Huuscs Bierg er bereedt offven
paa Biergene / oc ophøyet offver
høyene. Den er dog icke endnu kommen til
sin fuldkommen Hønde oc herlighed. Vel er
vort Ried oc Blod i Christo sat offver den
Stand Adam var i / oc ofver den Stand
Englene ere i / thi Gud sætte hañem
hos sin høyre haand i Himmelen /
langt offver alle Førstendomme
oc velde oc Mægt oc Herredomme /
oc alt Ræffn / som Ræffnes / icke
alleene i denne Verden / Men oc saa

Matth. 17.

14.

Es. 2. 22.

1 Pet. 37. 22.

Ephes. 1. 20.

20. 21.

i den tilkommende / Hvorfor Apostelen
 lærer Heb. 1/ ad alle Guds Engle til-
 bede hannem. Saa høyt hæfver hand/
 der er vort Hoffuet/effterad hand hæfde Dru-
 cket aff Bæcken paa Benen/ opløstet Hof-
 vedet. Men hans Lemmer ere endnu ilba-
 ge / oc de flaa her aldrig saa høyt paa Bierget/
 ad de kand jo forfærdes med David/
 oc de maa Døe med Mose. Endoc paa
 Bierget findes en Dødsens Dall for dem.
 Tiden kommer / ad de med Christo skal opta-
 ges til Gud oc hans Trone offver all Elendig-
 heds oc Dødeligheds Vilkaar. Kom jeg
 vil vise dig Bruden/ som er Lam-
 mets Hustru / (siger Engelen til Johan-
 nem) oc hand förde mig bort i een
 Aand paa et stort oc høyt Bierg/
 oc viste mig den stoore Stad etc.
 Som hæfde Guds herlighed. Fra

Heb. 1. v. 6.

Pfal: 100 v 7

Pfal. 30 v 8

Deut. 34.
 v. 1. seq.

Apoc. 12 v 5

Apoc. 21 v 9
 10. 11.

Esā. 14. v.
12. seq.

dette Bierg er intet fald. Hos os heeder
det/ Zo høyre Bierg/ Zo høyre fa-
re/ Zo høyre Kald/ Zo høyre fald/
oc so høyre fald/ Zo verre. Vi see nogle fald-
ne fra deres Verdslig herlighed/ Ba-
bylons Fyrste er falden af Himmelen/
den Morgenstjerne oc Morgenrø-
des Søn er ned huggen til Jorden/
der tænckte i sit Herte/ Jeg vil opstige i
Himmelen/ Jeg vil ophøye min
Stoel offver Guds Stierne/
Jeg vil sidde paa Forsamlingens
Bierg/ Jeg vil fare offver de høye
Skyer. Vi see andre faldne fra deres
Uandelig Værdighed. Den Tredie
Part aff Stierne paa Himmelen findes ved
Dragens Stert ad være faste paa Jor-
den. Capernaum, Der var ophøyet til
Himmelen skal nedstødes hen under i
Helffvede

Apoc. 12 v 4

Matt. 11. v-
23.

Helffvede / Kom ihu / hvorfra du est
 falden / lader Christus skriffve til Engelen i
 Epheso. Paulus taler om fald fra Naad-
 den Gal. 5. Petrus om fald fra vor
 egen Stadighed / oc det som er meere
 forundring værd / vi haffve i de affældige
 Engle seet fald i Himmelen / oc fald
 fra Himmelen. Intet aff alle saadant skal
 Guds Børn være undergiffne paa dette Blerg /
 De ere saa betræffede i deres helligheds
 Stand / ad de vide aff intet Sage- oc
 Synde-fald / De ere saa fast satte oc be-
 styrkede i deres Ære oc Herligheds
 Stand / ad de vide aff intet Sorrigs-
 oc Ulyckes-fald. De besidde en Tro-
 ne / Som aldrig enten Affklædes eller om-
 stodis. De bære en Krone / der visner oc af-
 falder aldrig / ad de nogenfinde skulle haffve

*Apoc. 2vs.
 Gal. 5v. 4.
 2Pet. 3v. 17.*

2Pet. 2v. 4.

Thren. 5.
v. 16.

Varfag / ad føre dette Sørgelige Mundheld /
Vort Hofvedes Krone er affalden /
Væe os nu!

Job. 28 v. 9

Dette Blerg 2 er det Rigeste /
Som der er intet tilfald hos. Icke
en ringe skat haffver Gud oc Naturen nedlagt
i Bierge / hine kostelige Sølf / oc Guldaarer /
Som Jordens beste Blod Malm oc Marff /
Der har Sølfvet sin udgæg / oc Gul-
det sin stæd Job. 28. Er det icke en herlig

Esa. 60 v. 17

Alchemi oc forandring / Naar Gud giffver os
Guld for Raaberet / oc Sølf for
Jernet? Det land dog icke svare til den
Skat / naar Gud giffver os sig sielf for

Job. 22 v. 25

Guldet oc Sølfvet / Som Eliphaz
melder Job. 22. Den Almæchtigste skal
være dig det skionne Guld oc Sølf
dig til styrcke. Och hvor skal det skeet Herli-

Apost. 21 v. 12
18. seq.

gere maade / end som i den Stad / hvis Væ-
tere

tere ere Engle / hvis Grundvolle ere
 Edelsteene / hvis Porte ere Perler / hvis
 Gader er Puurt Guld / hvis Tempel
 er Gud oc Lammet? O et Uvunderligt Liggendefæ /
 for hvillet ad ene Konger sielf skal
 nedlegge deres Kroner! O en Uliguelig
 Arffvedeel for hvillet ad forhverve Iesus
 sielf/Kongers Konge udlagde sit Blod /
 oc nedlagde sit Liff! Den er intet til-
 fald underlagt / icke Tiden / ihiden er
 Uforkrenckelig / icke Synden / ihiden er
 Ubesmittelig / icke Naturens om-
 Verling / ihiden er Uforvisnelig / icke
 Møll oc Ruff / ihiden intet kand skade
 den / icke Tyffve oc Voldsmaend / ihiden
 ingen kand tage den / efter Christi Ord /
 Samler Eder Liggendefæ i Him-
 melen / hvor hvercken Møll oc en
 Ruff forderffver dem / oc hvor Tyf-
 ve

1Pet. iij.4.

Math. 6.2
 19.20.

ve icke igiennembryde / en heller
 Stiele. Derfor hvar alt andet Stemples
 med Forsængeligheds Mood oc Mærke / da
 kaldes denne Arff den Sande / oc naar
 hit regnes for fremmet / da siger Chri-
 stus om denne / ad den er vores. Den
 Guldstad kand holde op / Men icke Guds
 Stad. Bierge-Værel med sine Guldmi-
 ner kand salde i hoob / Men icke Guds Bierg /
 Biergene skal vel vige oc Høyene
 beveges / Men min Misskundhed
 skal icke vige fra dig / oc min Freds
 forbund skal icke beveges. Biergene
 glemme deres Liggendesæ i Mørket / oc lige-
 som fiæle dem for os / derfor siges deres Erz
 Job. 28. v. 3. ad vore Mørckheds Stee-
 ne / thi mand maa glore en Sti dertil /
 som ingen Fugl har kiendt / oc in-
 gen Gris Dye har seet. Paa Bierget

Luc. 16. v.
11. 12.

Es. 14. v. 4.

Es. 54. v.
10.

Job. 28. v. 3.
v. 7.

er Lusere end i Dalen/dog hore vi/ad Skrif-
ten taler om de Mørcke Bierge. Det
Mørck:ste Hjørne aff Himmelen/(om jeg saa
maa sige om saadan Klarhed) er Lusere end
den største Klarhed aff Solen skinnendes i sin
fulde Glantz. Gud giffve os vor Forstands
oplyste Dyne/ ad vi kunde kiende/
hvilket det haab er/ som hand kal-
dede os til/ oc hvilken hans herlige
Arffves Rigdom er udi de hellige!

Dette Himmelbjerg 3 er det sikker-
ste/ Som der er intet indfald paa.
Kommer der et Hellsvede med Ild oc Svoffi-
ned af Himlen offver Sodaniam/ Voth skal
redde sig paa Bierget. Naar det fiende-
lig indfald steer i Landet til Jerusalems Vdes-
leggelse/ da er det Christit raad/ Hvo som
er i Judæa/ fly sig op paa Biergene.
Men hvad Borg oc Bierg er saa trngt/ ad
det er frit for indfald? Det store Bierg

B

Zach.

Jer. 32.16.

Eph. 1.18.

Gen. 19.17

Matt. 24.
v. 16.

Psal. 144.
v. 14.
Zach. 4.7

Zach. 4. kand jo bliffve til en sket Marek /
 oc har Guds Vland icke sagt os / ad der er
 intet skul oc fielestæd paa Bredens Dag
 t Bierge oc Klipper ? Guds Bierg er
 vorttruggeste behold / hvortil David opløs-
 ter sine Dyne / En Klippe baade her
 oc hisset / Som alle Hellsvoedes Porte
 icke kand bestorme. Hvo skulle icke betages
 med Lyft til dette Bierg / oc sige som Peter /
 H^Errer / her er os got ad være ?
 Imidlertid skal vi Vandre Varligen oc Bind-
 skibeltgen. Varligen / thi den sund vi ere
 i Dalen / skal vi intet andet glære / end den
 maa se / som er paa Bierget / oc tæncke ad
 Gud er saavel Dalenes som Biergenes
 Gud. Vi skal Vandre Bindskibeltgen /
 thi saa got som det er ad være paa dette
 Bierg / Saa Besværligt er det ad sige
 op paa Bierget. Med Hænder oc Fødder
 maatte Jonathan oc hans Vaabendragere
 Urbende

Obad. v. 3.
 seq.
 Apoc. 6tes 15
 seq.

Psal. 127. 1.

Matth. 16.
 v. 18.
 Eph. 5tes 15.

α κ ε ι β ω 5

1 Reg. 20. v.
 23.

Rom. 12. v. 11
 τ η α ρ θ η

Arbende sig op paa den spitze Klippe. Himmelen er et Klenodie / der hænger høyt / Bi
maa frecke os derefter med udraekt Hals oc
Hoffuet / opinde oc ophøye vore Hjer-
ter med Josaphat i H Errens Bene / Vi
dendes ad den Bey er trang / som fører
til Liffuet / oc de ere faa / som
den finde.

II Beskrives vor Himmelsland / ad
den er paa Guds Bierg. Naar Bierget
Skriften kaldes Guds Bierge / Det er
enten for deres stoorhed / eller Guds
Sær Obenbarelse paa dem. Sinai var
H Errens Bierg / fordi H Erren obens-
barede sig der i Lovens giffvelse. Er det Rit-
dens 2 Ere / medens den er i Strid / da langt
meere / naar den er sat i fuldkommen Fred oc
Triumph / ad den er Guds Bierg / hvor Gud
boer / oc i sin herlighed obenbarer sig for sine /
Hønest paa Bierget skal det Aller-
Vij helligste

1 Sam. 14.
v. 3.

Phil. 3 v 14.
Rom. 8 v 19

2 Chron
17 v. 6.
Matth. 7.
v. 14.

Psal. 36 v 6

1 Reg. 19 v 8

Num. 10 v
23.

Ezech. 43
v. 12.

helligste være/Ezech. 43. Hvad skal Sta-
 dens Naffn være? **H**Erren Samesteds.
 Der boer Gud / oc der boe de som ere
 Guds effter Apostelens Vidnesbyrd Heb. 12.
 I ere komne til Zions Bierg / til
 den Leffuende Guds Stad / til det
 Himmelske Jerusalem / til Engle-
 nes mange 1000 / oc til de første-
 fødtes / forsamling / oc Meenighed /
 Som ere opskreffne i Himmelen /
 oc til en Dommere / som er Gud
 offver alle / oc til de fuldkomne Ret-
 ferdiges Aander / oc til det ny Te-
 stamentes midlere **J**Esu. Johannes
 faae ingen Tempel i Staden / thi Gud vil sielff
 være vor Tempel / i hvilcken vt skal boe /
 oc vt skal være Guds Tempel / i hvilcken
 hand vil boe. Os er vederfarre Naade offver
 Naade

Heb. 12. v.
 22. seq.

Apoc. 21v.
 21.

2 Cor. 6v16

Naade / ad Christus boede iblant os /
ad hand boer i os / (thi formedelst Troen
boer hand tvore Hjerter) oc Lammet vill i sin
Eidslaa Telt / oc boe offver os.

Job. 17. 14.

*Ephes. 3. v. 17
Apoc. 7. v. 13.*

III Kaldes det Guds hellige Bierg.
Helligt er det / thi der skal Endeel. Intet van
helligt begaaes / som her paa Biergene /
hvor det største Affguderi bleff bedreffvet /
Men hellighed er dit Huuses prydel-
se / Herre / Evindeligh / hvor vi skal om-
gaaes med Christo i hvide Klæder /
oc ingen skal der sætte nogen Smitte paa disse
hvide Klæde. Endeel fordi Ingen Van-
hellig skal komme derind. Slangen
kunde komme i Paradiis / Ureene Diur /
oc den som jeg holder verre end dem / Cham,
der bleff en bespottere / kunde komme i Arcken /
Judas i Apostelernes Collegium, Bilde
Diur oc Bildbasser i vor Herres Have.
Nær Himmelens Port er tilluekt for alle Van-
hellige

*Jer. 3. v. 5.
Hos. 4. v. 13.*

Psal. 93. vs.

Apoc. 3. v. 4.

Psal. 80.

Num. 14 v.
22. 23.

Heb. 12 v. 4

1 Job. 3 v. 2. 3

Es. 4 v. 3.

Exod. 15 v.

17.

Psal. 3 v. 4

2 Pet. 1 v. 8.

hellige Stæle. Thi som de Ulydige forðum skul-
le icke see det forjette Land / Saalader
Apostelen os vider / ad ingen uden hel-
lighed skal see Herren. De Johaanes
Lærer / ad den der har det Haab / ad
vorde hannem lig / oc ad see han-
nem som hand er / hand skal Keen-
se sig som hand er Keen. Det kand
ikke andet være / Hand skal kaldes hel-
lig / hver som er opskreffvet til Liff-
vet i Jerusalem. De offver alt er dette
Bierg helliget ved Guds nærværelse.
Hvor Gud satte sit Naavn / der var hans
helligheds Bierg / Hvor Christus For-
klares / kalder Petrus et helligt Bierg /
Hvad icke / hvor hand sidder oc sætter sin Mant
i sin fulde Guddommelig Glans? En hver /
Som aetter Engang ad opkomme paa Guds
hellige Bierg / forholde sig som en god
Pilgrim

Pilegrim i hans Paulun oc Herberg/
 oc Vandre Ketstaffen i hans Forgaard/ ad
 Gud skal icke lides oc vannes ved hans Tien-
 ste. En Bagvendt handeler det/ ad mand vil lefve
 de Vanhelliges Liff/ oc begierer dog ad
 Døe de Ketferdiges Død. Det var
 Bileams Ben oc Religion. Alle vil haffve
 Enden/ Men de vil icke bruge Midlerne/
 der føre til Enden/ De det er dog icke ander-
 lides lavet i Guds Huus/ end ad mand fra
 det nederste skal gaa til det Øffverste/
 ved det middelste.

IV Vor boe oc Boltig skal være
 paa dette Blerg/ Hvo skal boe paa dit hellige
 Blerg? Stger Davtd. Da haffver vor Færd
 oc omflytten i Verden en ende/ oc vi Huuses icke
 længre i Pilgrims Hytter/ Men i Evigheds
 Huse/ icke mere i Krigs Felter/ Men i Freds
 Boltger. Den Værelse maa ættes for en
 Boltig/

Esa. 17. 14.
 seq.

Num. 23.
 v. 10.

Ezech. 419
 9.

Eccles. 12.
 v. 5.

1 For den Lyst oc Længsel /
 Vi skal hafve derefter. En hver er jo heldst
 htemme i sit eget Huus; Saa sunde oc Guds
 Børn till deres rette htem. Vi sucke forlæn-
 gendes / ad bliffve offverflædde
 med vor Bolig aff Himmelen. Vi
 hafve meere behagelighed til ad
 Vandre fra Legemet / oc ad komme
 hiem til Hæren.

2 For den faste stand oc stadig-
 hed / Vi der skal hafve / derfor kaldes Boll-
 gernet i Kaderens Huus / De Ewige Boli-
 ger / Et Ewigt Liff / En Ewig Vic-
 tig herlighed. Vi vilde / ad dersom vort
 Tabernackels Jordiske Huus blif-
 ver nedbrødt / da hafve vi en Byg-
 ning aff Gud / et Huus / som er
 giort udē Hænder / Ewigt i Himlene.

3 For

1 Cor. 5. v.
 2. l.

Luc. 16. v.
 19.

Joh. 10. 28
 1 Cor. 4. 7

3 For den søde hvile oc Koo /
 vi der skal niude. Hvo haffver det saa magel-
 ligt paa sin Kense / som i sit eget Huus? De
 hvo haffver det saa mageligt i sit eget / som i
 Guds Huus? Naomi ynster hendes Sonnes
 qvinder ad de maa finde Rolighed hver
 i sin Mands Huus. Men hvo blisver
 saa sat i Boo oc Koo / ad hand icke iblant
 maa sidde som Zsachar? Hand saae ad
 Hvilen var god / oc Landet var dey-
 ligt / Men hand har bøyet sine
 Skuldre til ad bæere / oc er bleffven
 en Skatkyldig Tienere. Heller ville
 David boe for sig sielf / hvor hand kunde
 haffve sin frihed / end hos Achis i det Kongelig
 Hoff / Hvad skal din Tienere boe i
 den Konglige Stad hos dig? Det er
 vor rette oc uforanderllge Rølligheds oc fris-
 heds Stand / ad boe i Guds Stad /

Ruth. 17. 9.

Gen. 49 v.
15.

1 Sam. 27.
2. 5.

Heb. 4. v.
10.

i hvilcken Ewige Sabbas hvile vi skal hvile aff alle vore Gierninger oc Arbende.

Apoc. 147.

13.

Paa dette hellige Guds Bierg er denne Velb. S. Mand oc hans Unge Daatter bleffne Boosatt. Deres Stæle ere forflyttede aff denne Jammerdal oppaa Bierget/ i de Enslige Bærekker hos Guds hønre haand i hvilcke de land foracte all Verdens Uroo forandring oc Forsengellighed. Det er det hellige Bierg/ Som er befriet fra all Synd oc Sorg / der besvæter os her neden til/ hvor intet fald land forkaste deres høyhed / Intet tilfald forspilde deres Rïgdom / Intet indfald forrolige deres tryghed. Men hvordant de skal være sticte / hvilcke den Naade oc Ære skal times / derom vtille vi ganske korteligen melde udi Ordnes

An-

Anden Part.

Nor Psalmisten giffver gienfvar til
 Sporsmaalet / Som hvercken er
 Alderaadigt / ad det er uret /
 eller Twiffraadigt / ad det er us-
 vift / eller Sielffraadigt / ad det icke er uvil-
 digt oc upartift / hvilcke feyl saa ofte befindes
 i Menniskens Ordeel oc Afsted; Men hand
 Lærer aff Guds egen Aand oc Mund / ad de
 der ville være Borgere i det hellige oc Him-
 melste Jerusalem / maa tilforne være Guds
 Skatte-Borgere / Som giffve Gud oc
 deres Næste hvad dem bør / oc er Ingen in-
 tet skyldige uden Kierlighed. Icke ad
 nogen derved kand vinde oc tilkiøbe sig den-
 ne Borgerret / Som Hoffvetsmanden
 ved en stor Sum Penge haffde tilkiøbt sig den
 i Rom / Men det er Guds Stadsret /
 Xij hand

Rom. 13. v.
7. s.

Act 22 v 28

hand vil haffve holden aff alle dem / Som vil
 le være delecttige i dens Friheder / Den som
 Vandrer i retviished / oc taler op-
 rictighed / den som intet acter be-
 gierlighed etc. Skal omgaaes med Her-
 ren / oc boe i de høye Steder. Oc her er det
 vel ad acte i Davids svar / ad hand icke mer-
 cker de rette Indbyggere i Guds Huus oc Him-
 mel / emen aff Troen / (Som dog tilleg-
 ges Retferdighed oc Salighed i Skrifften)
 thi det er en Indvortes Naade skult for Men-
 nisten / oc alleene obenbare for Gud; Men
 aff Troens Fructer oc Gierninger / der
 ere Proffuesteenpaa Troen / af deres fruc-
 ter skulle i kiende dem. Icke heller teg-
 ner hand dem aff en hver Gierning /
 thi meget aff det Udortes / (Som ad høre
 Ordet / bruge Sacramentet, Bede / Faste / etc)
 kand være glesst oc gyldigt for Mennisten / oc
 det Indvortes befindes dog falskt oc forskude
 for

Esā. 33 v. 14.
 seq.

Matth. v. 16

for Gud; Men hand beskriber dem aff
Kierlighed / som den Leffvende Troes
Bevilfning.

Gal. 5.6.
1 Joh. 4. v.
20.

3 Særdeellighed / Siger David / For det
første / Den som Vandrer fuldkommen /
Der hør I En Vey til Vandring /
II En Vandring til Veyen /
III En fuldkommenhed til
dem begge.

I Udreffoes her en Vey til Van-
dring. Hvor der er ingen Vey / der kand
ingen Vandring være. Herrens Engel stood
for Bilempaaen sneffr stæd / der som in-
gen Vey var ad vlge aff / enten til høyre
eller Venstre side / oc Afeninden falder paa
Knæ under ham. Sin gang oc Vey sætter
Christus sammen / Hvort jeg gaar hen / det
vide I / oc Veyen vide I. Her haffde vi os
vel ad foresee / ad vi komme paa den
rette Adel Vey / om hvilcken der siges

Num. 22. v.
26. 27.

Joh. 14. v. 4.

Gal. 6v16.

Lev. 11v44
1Pet. 1v16.

Matt. 5v48

Eph. 5v1.

Esa. 30. Denne er Beyen / gaar paa den. Den har Gud banet for os baade effter sit Raad oc Regel / thi vi skal gaa frem effter Regelen / Gal. 6 / oc effter sit Exempel / Som hand har budet os ad efftersølge / Vorder hellig / thi jeg er hellig. Derhen gaar Frelserens underviisning Matth, 5. I skulle være fuldkomne / ligesom Eders Faders Himle-
neer fuldkommen / Derhen siet v Apo-
stelens Formaning Eph. 5 / Værer Guds Efftersølgere som Elskelige Børn. Gaa vi fra denne Bey / da gaa vi fra Liffvet / thi den er Liffsens Bey / fra Saligheden / thi den er Salighedens Bey / Oc i allden Bey vi gaa / maa vi actes meere Bildfarendes / end Beyfarendes.

II Der hør Vandring til Beyen / thi hvad kunde det gaffne os / ad vi visse en god Bey

Ben, oc vilte enen icke Vandre derpaa / Eller
 vor Vandring var icke Retf. dt. ? Vi maa vor-
 te os baade for en Ufructbarstilstand /
 (thi den der lader aff ad bliffve bedre / hand
 begynder ad bliffve verre / oc det er de gam-
 les Regel / Hoo der staar stille paa Guds
 Ben / hand gaar tilbage) De for en ufor-
 svarlig gang / thi de affvide gange brøve
 me icke Guds Vandringsmænd. Oprictig-
 hed er den Retvises Sti / du skalt
 Bene en Retvises gang ret / passe
 oc affricke den effter maaletraaden oc rette
 snooren /

Esa. 26. 17

En Ufructbar oc Drekeløs
 Stilstand maa der icke være paa Guds
 Ben. Hand haffver icke sat os derpaa / som
 nogle Uvordige Billeder oc Stillstaaendes Stø-
 ter oc Statuer / der komme icke videre. Man-
 æn kand være gangen vilt / Men ingen for
 lange i Gudeligheds B-n. De Retferdi-
 ges Sti er som et skinnendes Lius /

Prov. 4. 18

Der,

ROM. I.
2 Cor. 3.

Ephes. 3. 19

CANT. 4. 12.

CANT. 7. 11.

2 Pet. 1. 17. 18

1 Thef. 4. 11.

Hob. 6. 11.

der gaar fremt de Luser indtil høy
 Dag. De Leffveaff Troen til Troen/
 de forvandles fra herlighed til herlig-
 hed / de opfyldes til all Guds fylde.
 Under gaa ved Par tilfammen / thi de Tro-
 endes ere som Horden / der haffve allesammen
 Tvillinge / oc der er ingen Ufructsom-
 melig iblant dem. Deres gang er
 Deylig i Skoene / oc deres Hoffter
 ere som Kiæder / en Kunstners haand
 haffver glort. 3 Kiæder søyes et Led i det an-
 det / Saa hænger Onders Guldene Kiæde /
 2 Pet. 1. ved viffe Led tilfammen. De som vi
 skal gaa fra en Dybt ilen anden / Saa
 oc fra en Grad i Dyden til en høy-
 re / ad vi bliffve Dag fra Dag meere bestry-
 ckede / oc offverflødigere i det gode / oc saa
 fare frem til fuldkommenhed / Keen-
 sendes os stelff fra all Kiødsens oc
 Aan-

Mandens Besmittelse / til ad fulden-
 de hellighed i Guds Fryct. Det er
 efter Apostelens Ord Eph. 4. ad Bore til
 en fuldkommen Mand / oc til Chri-
 sti fuldkomne Alders Maade. Det
 staar saavel / ad de Beene / der ere som
 Marmorstøtter / Grundfestes paa
 Jodder / som ere aff det beste Guld.
 Saa maa vor gang anstillis / ad det sidste er
 bedre oc fuldkommeligere end det første / Jeg
 veed dine Gierninger / oc de sidste
 fleere end de første.

Fra en Ufructbar stillstand maa vi icke
 heller falde hen i en Uforsvarlig gang
 paa Guds Bey. Thi det er jo fast lige got / enten
 nogle omkomme / fordi de Vandre paa en ond
 Bey / oc deres gang er som Natte oc
 Tyffvegang i Mørcket; Eller andre /
 fordi de icke tilbørligen Vandrepaa den gode /

U

Oc

2 Cor. 7. 1.

Eph. 4. v. 13

Cant. 5. v. 15

Apoc. 2. v. 19

Job. 2. 4 v. 16

Rom. 13 v. 12

seq.

1 Theff. 5.

v. 4. seq.

oc deres gang er som Dage-gangi Blind-
hed / eller Blind-mands-gang om
Dagen. Hine gaa icke den rette Vey /
De der skulle gaa gjenstie / ginge ad krogede St-
er; Disse gaa icke den rette Vey retteli-
gen. Heraff lader det sig slute / ad de Chris-
nes Vandring skal icke være /

1 En Skibs-oc Slangegang /
der lader intet spor efter sig. Kand mand icke
see oc sige / ad saadane har gjort meget ont /
Saa icke heller / ad de har gjort noget got /
I det eene skiule de deres Ondskab /
ad den icke findes / I det andet forgraffve
de deres Pund / ad det icke renter. Af all
deres Alter-oc Kirkegang vinder Gud ingen
Ere / oc Onden ingen offvælse.

2 Icke en Snegle-gang / ad mand
kryber icke en stavn / hvor mand skulle strecke
Been oc løbe / Spende Seener oc Taae /
Læffe Binger oc flue. Været icke Lade /

hvor

Psal. 125. 5.
Jud. 5. v. 6.

Gal. 2. v. 14.

Prov. 30. v.
19.
Sap. 5. v. 10

Matth. 25.

Psal. 58. v. 9.

Psal. 119. v. 7.

32.
1 Cor. 9. v.
24.

hvor flittighed udfresves / Rom. ⁷vi.

3 Det maa oc icke være en Planete-
gang / Som conjungere sig / ocholdemoode
nu mid en / nu mid en anden Stierne paa Him-
melen. Saa var Folkets gang / der haltede paa
begge Beene / oc vilde gaa imellem HERREN
oc Baal / imellem Gud oc Malchom /
oc saa er den Eteriges Bey imellem Gud oc
Mammon. Herudi vil Sathan siuntis heel
beleffvoen / ad hand har paafunden en modera-
tion oc / Middel / Bey imellem Gud oc Ver-
den. Hvercken vil hand tage dem ganske
fra Gud / icke heller vil hand lade dem
ganske til Gud. Verden skal de hafveret
til Ven / Gud skal de icke hafve slet til
Siende / Men hand vil deele oc skifte dem
imellem dem begge. I saadan fordrag er intet
andet end id 1 bedrag. Denne Viand var aldrig
god Meglere / enten paa Guds eller Men-
niskens side / thi Gud vil hand Megle sin 2E-

211

re

Heb. 12vi.

Phil. 3v. 12.

Esā. 40v. 31

Juda. v. 13.

1 Reg. 18. v.

22.

Zoph. 1v. 5.

Matth. 6.

re / **pe** Menniskan deres Salighed fra. Hand
 veed vel / ad naar Gud har ic kun halfft oc
 icke alt i Menniskan / oc naar Mennis-
 kan har ic kun halfft oc icke alt i Gud /
 Saa har de begge intet / thi det er Guds
 ret oc Regel / Enten heelt eller intet.
 En Ubesmit: t Guds Tiensje: tillader ic en nogen
 blanding i Hjertet aff Guds oc Verdens Kier-
 lighed / hvilcket betyngedes ved disse anordnin-
 ger / Du skal icke saae din Agger med
 Blandkorn / oc en bære Klæder paa
 dig / som ere Bessvede aff Uldet oc
 Linnet. Du skal icke saae din Vin-
 gaard med to slags Sæd / du skal
 icke Pløye med en Dre oc Afsen
 tillige.

Joh. 27. 15.

*Jac. 4. v. 4.
 Lev. 9. v. 19*

*Deut. 22. v.
 9. 10.*

Ikke heller 4. Skal det være En Krab-
 begang / ad vi gaa tilbage / som Eknig-
 gen paa Achas Soelstiffoc / Men for-
 glem:

glemme de ting / som ere tilbage /
 oc recke os til det / som er fore.
 Modgang bliffver for mange / som mod-
 bør for Skibet / der driffver det undertiden
 længre tilbage / end det er kommen frem Act. 27.
 Skibet bliff forført aff det hastige Nordøst-
 Veyr / oc det det kunde icke epholde sig imod
 Veyret / tagaffve de det offver / oc dresse
 saa / hvor Vandet Veyret oc Etrommen
 ville henføre dem. Saadane vare hine Veyrs
 haner oc Vendi kaaber i Christil egen Schole /
 Mange aff hans Disciple ginge til-
 bage / oc Vandrede icke meere om-
 fring med hannem. Paulus forelegger
 os en anden Lectie, ad vi skal icke være
 Børn / der lade sig vøres som Bol-
 ger / oc omføres afhvert Lærdoms
 Veyr / Job vilser os i sig sielff et andet Exem-
 pel / Jeg vil holde fast ved min Ret-
 ferdighed / oc icke forlade den.

Phil. 3714.

Act. 27214
15.

Job. 6766.

Eph. 4714

Job. 2726

5 Sommer det sig icke / ad den er som
Folckes Bygang / der gaar til en / oc icke
 til en anden / de besøge deres Ven / oc gaar dens
 Huus forbi / Som de icke vel under. Saa
 vil mangen være Lydig i eet Bud / Men icke
 i et andet / Saul var Lydig i noget / Men
 icke i alt. Herodes holt Johannem i act /
 oc lydte hannem i mange sager / oc
 hørde hannem gierne ; Men i den sag
 med Herodiade bleff hand icke hørt. Oc det er
 dog den rette præssel paa en retsindig Vand-
 ring / Eendeel om vi ere Lydige til alle-
 ting / Som Lucas Vidner om Zacharia oc
 Elisabeth / De Vandrede Ustraffelig i
 alle Hærræs Bud oc skickelser ; Eendeel
 om vi ere Lydige i alle tider / ad Hellig-
 hed er os icke som vor Høytids oc hel-
 ligdags Klæder / vi drage sielden paa /
 Men vor Daglig Dract. Thi underti-
 den alleene ad vilte Frygte Gud / er intet andet
 end

1 Sam. 15.

Marc. 6. v.
20. seq.

2 Cor. 2. 79

2 Cor. 7. 16

Luc. 1. 6

end ad mand ville flieke oc lappe en Klud
aff nyt Klæde paa et gammel Klæ-
debond. Det er / med en times andact oc et nyt
Zeffnet til fiune / ad forfeyre oc befmycke en
daglig oc Gammel Ugudelighed.

Luc. 5736.

Derimod bør vor Vandring ad være som
En Zeffnlig Scholegang / i hvilcken
vi tid efter anden forbedris oc forfremmes i
Kundskab oc Lærdom / Bøxer i vor Hæ-
res Jesu Christi Naade oc kund-
skab.

2Pet. 3718.

III Det bør En fuldkommenhed
til dem begge / baade til vor Vey oc Vandring /
Den som Vandrer fuldkommen / Siger
Psalmisten. Ere vi paa Guds Vey / da ere vi
paa en fuldkommen Vey / Vandre
vi Retfærdigt paa denne Vey / da Van-
dre vi fuldkommen. Hvad meener
David ved denne fuldkommen Vandring?
Den fuldkommenhed / hvormed vi bestaa os
for

Pfal. 1928.

Pfal. 10176

for Guds Dom / har vi i Christo / oc det er
 Evangelij Retfærdighed; Men den fuldkom-
 men Vandring / der anstaar os som Christne /
 er en hellig adfærd oc omgiengelse uden skrymt
 oc Hyeckeri / med en oprættig Billie / Gudelige
 attraa oc Bindstibellighed ad behages Gud /
 oc ad Arbejdepaa fuldkommenhed. Oprættig-
 heder en Traad oc Kending / der skal løbe iglen-
 nem vort gandske Liff oc Læffnet / oc hvormed
 all vor Gjerning oc forsæt skal være igiennem-
 Vireket oc Bessvet. Icke kand vor Vandring
 i alle maader bliffve Regel-ret uden
 Synd / thi hvo vil gifve os saadan en paa
 Jorden? Vi falde alle i mange stycker /
 Men saa skal den være Ret-reguleret
 uden Hyeckeries Synd / ad en hvoer ved
 Guds Vands Bisiand oc saa vite dette Liffes
 Ufuldkomenhed bevillæer / findes en Nathanael /
 See det er Sandelig en Israelit /
 I hvilcken er icke Suig / oc vi vide af
 Davids Ord / ad Gud er Israel god /
 dem

Jac. 3. v20.

Joh. xv48.

den som ere reen af Hiertet. Det som er
 giort med et reent oc oprictigt Hiertē
 te staar antegnet i Guds Bog / ad det er
 giort med et fuldkommen Hierte /
 Tænk dog fiere Herre (siger Ezechias)
 ad jeg har Vandret for dig i Sand-
 hed / oc med et fuldkommet Hiertē
 te / oc gjorde got for dine Dyne.
 Det falske Hierte er et dobbelt eller deelt
 Hierte / ad mand har Hierte oc Hierte Psal.
 12 / Oc de der ere saa Tvesindede oc tve-
 sickelede / ad de har ligesom to Hierter i eet
 Bryst / ere oc Tvetungede / ad de har to
 Tunger i een Mund. Men det oprictige Hiertē
 er et fuldkommen oc foreenet Hiertē
 te / hvorom David beder Psal. 86. Koreene
 mit Hierte / ad Frycte dit Nassn.
 oc dermed følger een reen Læbe / oc en
 Tunge / der icke dicter Ewig. Saa
 3
 længe

Psal. 73 vi.

Esā. 38. v3

Psal. 12. v3.

Hos 10 v2.

Jac. 1. v. 8.

Jac 4 v8.

διψυχοι

i Tim 3 v8.

διλογοι

Psal 86 vii

Zoph. 3 v9

Psal. 50 v

19.

2 Reg. 27.19
seq.

Matth. 23.
v. 25. 26
Prov. 21.28

Matth. 7. v
26.

Matth. 7. v.
16. seq.

2 Chron. 31
v. 18.

længe veldet oc Kilden er forgiffelig / Land Be-
cken / som deraff flyder icke være Sund. Er
det reenset som er inden i / det bliffver oc
reent / som er uden til. Naar en Mand er
reen / da er hans Gierning oprictig.
Vil nogen sige / ad hand kand haffve et got
Hierte uden gode Gierninger / Det
var som hand ville haffve en Grundvold u-
den Bgning ; Formeener hand ad kunde gøre
gode Gierninger uden et got Hierte /
Det var som hand ville haffve en Bgning
paa Sand uden Grundvold Et got Træ
uden god Fruct / oc god Fruct uden aff et
got Træ har icke Gud til Podemestere / oc fin-
des vel ingensteds uden i et Paradis / den for-
ste Paradiises Kiende Planter til sine. Hæn-
ger der end Skrøbelighed ved Guds Børn /
Gud vil bære offver med dem / Naar hand
ickun seer oprictighed / Herren som er god /
skal gøre forligelse offver den / som haffver
skicket alt sit Hierte til ad søge Her-
ren

ren sine Fædris Gud/ enddog icke eff-
 ter Hellighedens reenhed. Giernin-
 gen har hand icke ville tage uden en god
 villie / thi Zwungen Belgierninger fortiene
 ingen tack hos Mennifken / langt mindre hos
 Gud / En god villie har hand vel taget for
 Gierningen / Som hos Eucken Luc:21.
 der lagde de tu fterffue i Guds Kifte / oc hos
 de Macedonier / der vare villige effter for-
 mue oc offver formue. Abraham var
 villig ad Offre sin Søn / det er for Gud / som
 hand hafde Offret hannem / hvorfor Apo-
 stelen Heb. 11. siger / ad hand Offrede
 Ifaac. Møde vi for ham med Læbers
 Tienifte / adhand ernær tilfæde i vor Mund /
 oc langt fra vor Nyre / eller med Dyens
 Tienifte / ad hand dyrckes alleene for Dnye /
 oc icke aff Hiertet / Hvad er det andet end ad
 mand vil Blinde oc bedrage ham? Det er

1Pet. 5v. 2.

2Cor 9v. 7.

2Cor. 8 v 3

Heb. 11. v 17

Matth. 15.

Jer. 12. v. 2.

Col. 3v 23.

1Theff. 2v 4

Esa. 58.

Jac. 1v. 22.

2Sam. 15v7
seq.Gen 34. v.
14. seq.1Reg. 21. v8
seq.

Matth. 2.

Matth. 23.
v 14.

Hyckleres Religion, ad de helde oc hænge med Hoffvedet offver et Stolt oc Krighaarlig sind. De glore Løfter / Som de aldrig tæncke till ad holde / de bede med Læberne / det de icke beglere med Hiertet. Hvad er det andet end ad de bedrage sig sielff / oc det videndes? Thi deres Samvittighed vidner imod dem / ad de omgaaes med Falshed. Demeene eet / oc forregiffve et andet. Absolons forsæt er Stempling oc Oprør / hans foregiffvende er et Løfte i Hebron. Simeon oc Levi har Mord i sindet / Men Svogerskab oc Kierlig forening ved omstærtsen paa Tungen. Indgangen paa Jesabels Bressve til de Eldstet Naboths Stad er Faste / Men Slutningen er Naboths Død. Herodes tog den affsked med de vise ad hand ville komme oc tilbede Barnet / Men en anden med sig sielff / ad hand ville komme oc dræbe Barnet. Saadane skunhellige faa dobbelt dom / Vee Eder i Dnen.

Dyenskalkē / ad i under et Skin bede
 længe / derfor skulle i faa dis ydermee-
 re Dom. Det er billigt / thi Dyenskalkhed er
 en dobbelt Ugudelighed / Den eenē / ad
 mand er Ond / Den anden / ad mand er Ond
 under et got skin / Synder skules under
 Onders Malqve , De da ere de verst / Naar
 mand breder Guds egen flig offver dem / Som
 Josephs egen brogede Kiortel bleff en Kaabe
 offver hans Brodres begangne Ondskab / oc
 Buckens Blod derpaa maatte tiene til ad Co-
 lorere Bæret / oc ad hvidgiøre dem fra all
 Mistancke hos deres Fader. Er dette icke en
 stor Forblindelse ? Hvad behag kand Gud
 haffvet denne Sodomeæ Fruct / om hvil-
 cken Bismanden siger / ad den bæres med
 Usuldkommen Deylighed ? Den er
 Urdelig uden til / oc Kaaden uden til. De ere
 regnede for Daarlige Tomfruer / der haffde
 Lamper / oc ingen Olie deri. Om
 Ziij en

Gen 37. v. .
 31. seq.

Sap. 10. 77

Matth. 25.
 v 3.

Apost. 30. 1.

en Død haffver det Naffn / ad hand
 Leffver / Monne hand derfor være Leffven-
 des? Herimod maa vi billigen med en aff de
 gamle føre os denne Slutning til effertandke;
 Det er bedre ad være god / end ad siunes
 saa / Det er verre ad være Dnd / end ad
 siunes saa. Er det got ad være god / hvor-
 for vilt du siunes det som du icke vilt
 være? Er det Dnt ad være Dnd / hvorfor
 vilt du være det / sø du icke vilt siunes
 ad være? Er det got ad siunes god / Det er
 bedre ad være / Er det Dnt ad siunes
 Dnd / det er verre ad være. Enten
 siunes det du er / eller vær det / du vilt
 siunes. Hør Apostielens undervisning En-
 den paa Budet er Återlighed aff et
 reent Herte / oc en god Samvittig-
 hed / oc en Troo / som er uden
 skrymt. See Apostielens Exempel / denne

1 Tim. 10. 5.

2 Cor. 10. 2.

er

er vor Roos / som er vor Samvittigheds
 Vidnisbyrd / ad vi haffve Vandret i
 Verden i eenfoldighed / oc Guds
 Ketsindighed. Saa Vandrede hand i
 sin Christendom / Saa Vandrede hand i sit
 Embede / Vi tale i Christo / som aff
 Ketsindighed / Ja som aff Gud /
 for Guds Nafum. Den Ugudelige
 har Lyst til Ondskab i skiul / (Deres
 Lyst var som til ad Rede en Elendig i skiul
 Hab. 3) Gud har Lyst til Sandhed i
 skiul / Plal. 51. Derfor lader os gaa frem
 med et Sand Hierte.

Saa skal vor Vandring være baade
 imod Gud oc Mennifken / Vi see os
 fore / ad handle redeligen icke alleentfie
 for Herren / Men oc for Menni-
 skene 2Cor. 8.

Imod Gud / Det er Pauli For-
 skriffte

2Cor. 2717

Hab. 37. 14.

Pfal. 51. 7. 8

Heb. 10. 7.

22.

1Cor. 57. 8.

2Cor. 3721

2 Tim. 2 v 15

1 Chron. 28
v. 8.2 Chron.
34.Joet. 2 v 13.
Thren. 3 v.
41.

Psal. 25. v 1.

Joh. 4.

Epb. 6 v. 18.

Psal. 145 v.
18.

1 Cor. 11 v 28

Act. 23 v. 3.

Ezech. 13 v
14.Lev. 14 v 24
seq.

Esa. 57 v 15.

skriffe til Timotheum, Vær flittig til /
 ad bevise dig sielf Ketsksaffen for
 Gud. Det er Davids Testamentes Ord
 til Salomon / Kiend din Faders Gud /
 oc tien hannem i ganske Hierte / oc i
 en villig Stuel. Tag Hiertet bort fra
 ombvendelsen / ad det er icke blødgjort oc
 Sønderreffvet / fra Bønner / ad det er
 icke opløffet til Gud / (Som vil paakaldes i
 Anden oc Sandhed) fra Ordets hø-
 relse / Ad det icke beholdes i det smuckt oc get
 Hierte Luc. 8. v. 15. fra Sacramentets
 brug / ad det icke annammes med et prøsvet
 Hierte / Saadan en skal i alt sit Gudeligheds
 skien høre denne skarpe Text / H Erren skal
 slaa dig du Kalckede Væg. En Kal-
 ket Væg uden paa / oc en uhumsk oc Spedalsk
 værelse inden i / er ingen Bollig for Gud / Ja
 vil boe / siger H Erren / hos en Con-
 der.

derknuset oc ydmyg Aand. Kortteligen/
 De fuldkomne Vandring er en Vandring
 med H Erren / Gen. 5 Saa fortroltig / som
 en Vens med sin Ven oc Eigemand / der om-
 gaaes i hver andres Aasiun / Den er en Van-
 dring effter H Erren i Reg. 14. (David
 holt mine bud / oc Vandrede effter mig
 i sit ganske Hierte) Saa forsiuntlig / som
 en Venfarendes effter sin forglengere oc For-
 mand / hvilcken hand paa sin Reyse tager til
 efftersiun; Den er en Vandring for Her-
 ren / Luc. 1. Saa forsiettig oc undseentlig /
 Som en Mands for sin Herre oc offvermand /
 Naar hand Vandrer i hans paasiun. Lad en
 Synder indbilde sig / ad Gud icke seer hanem /
 fordi hand icke seer Gud / En Troendes er aff en
 anden tancke med Mose / Hand holt hart
 ved den Usiuntlige / som den der saae
 hannem / oc med David Psal. 16. Jeg
 har sat H Erren altid for mig. Det

Da

er

Gen. 5024

Exod. 33. v

11.

Amos. 303.

Mich. 608.

i Reg. 1408

Luc. xv. 75.

2 Cor. 120.

19.

Heb. 11027

Psal. 1608.

Gen. 17v1.

er den glenniste Bey til fuldkommenhed i vore
 Vene / effter Hærens Ord til Abraham / Jeg
 er den Allmæchtigste Gud / Vandre
 for mit Ansigt / oc vær fuldkommen.

2Reg. 10v.
15.

Imod Menniffen skal vi oc fin-
 des uden Falst / Som Jehu spurde Jonadab /
 Er dit Hierte retsindigt / som mit
 Hierte med dit Hierte? Den Berømmel-

1Chron. 12
v. 33-38.

se giffves Hæren / der kom til David 1Chron.
 12. ad den kom uden Ewig (uden Hierte oc
 Hierte) wert imod deres Vanart / Der har eet
 i Munden / oc et andet i Hiertet. De glorde
 deres Mund linnere end Smør / oc

Psal. 55v 22

der var Krig i deres Hierte / deres Ord
 vare smidigere end Olie / oc de ere
 dog dragne Sverd. Det har oc Salo-

Prov. 26v
24 seq.

mon forfaret i sin tid Prov. 26. En Fiende
 kand holde sig fremmed ved sine Læ-
 ber / Men inden i sig døller hand
 Ewig

Swig. Naar hand gjør sin Nøst yndelig/
 Saa Troe icke paa hannem/ thi der
 ere siu vederfyngeligheder i hans
 Hierte. Her er fridighed oc Usamtyndighed
 in allem Hiertet oc Tungen. Hiertens oprigtig-
 hed oc Eenfoldighed er nu actet for taabeltighed/
 Swig oc Underfundighed for Klogskab oc Vit-
 tighed / ad mand kand forfordeele andre/ baade
 oc berige sig sielff. Det meeste i Verden glores
 icke un under et stein. Der er Vittighed ill ad sø-
 ge sit eget/ Men icke Samvittighed ill ad
 søge sin Næstes. Skibsmændene Act. 27 søgte
 effter ad fly aff Skibet / oc sætte Baaden ned i
 Haffvet / oc lode som de ville udføre
 Anckere aff forstaffnen. De lode saa/
 Men det var icke deres forset ad gjøre saa/
 Kunde de hente oc bierge sig sielff / de skotte icke
 om / ad alle de andre lidde Skibbrud oc om-
 komme. De Trofaste ere saa iblant
 Menniskens Børn / de tale Løgn
 A a j den

Act. 27. 46.
 Gen. 20. 15

1 Thef. 4. 16

Jer. 17. 27.

Act. 27. 30.

Psal. 127. 2. 3.

den eene til den anden med Smigrende Læbe. De har sig alt noget forbeholden / hvormed de ligge i baghold imod deres Næste. Herimod strider Guds Lands regeler oc erindringer / Saa afflegger nu all Ondskab oc all Svig / oc Huetleri /

De i Pet. 1. Gjører Eders Siæle Kyske i Sandheds Indighed formedelst Nanden til Broderlig Kierlighed uden skrymt / oc Elsker hverandre af et reent Hierte hefftige. Herimod strider Guds Lands trusel / Falske Mænd skulle icke naa halff deres Dage. Herimod er hans Forjættelse / Den oprigtige skal boe for dit Ansigt.

i Pet. 2. v. 1.

i Pet. 1. v. 22.

Psal. 55. v. 24.

Psal. 140. v. 13.

For det andet / Siger David / Den som gjør Ketsferdighed. Hver den som skal boe paa Guds hellige Bierg / Ketsferdig-gjøres / oc den Ketsferdig-gjorde maa

gjøre

giøre Retferdighed / Icke fordi had Retferdiggiøres af Gud ved den Retferdighed/der gøres af ham; Men det er hans Troes oc Retferdiggiørelses Fruct oc Vidnißbyrd. I den meening er Johannis Ord ad forstaa / Hver som giør Retferdighed / den er Retferdig. I vor omvendelse ere vi bleffne til Retferdigheds Træer / der skal bære Retferdigheds Fructer / Vi ere bleffne til Guds Tienere / Der skal Tiene Retferdighed til Helliggiørelse / Vi ere antagne til Christi Stridsmænd / om skal beruste sig formedelst Retferdigheds Baaben paa den høyre oc Venstre side. Vi see hvorledes Naturen oc Kunsten nder hver sit tiludvortes deylighed / Det netudarbejdede Billed / Oc Belaffskildret Contrasen paa det Stoff vi bære / som Guds oc Naturens Mesterstykke / Præder mand endda meere ved Kunsten / Hoffvedet
 Halli
 Emm;

1 Tim. 6 vii
 Apoc. 22.
 v. 11.
 Cant 7 vii.
 1 Job. 307.

El. 61. v. 3.

Phil. 1. vii.
 Esa. 32 vii.
 17.
 Rom. 6 vii
 22.
 2 Tim. 2 vii
 2 Cor. 6 vii.

Cant. 3 v 11

Cant. 4 v 9

Cant. 1 v 10

Cant. 5 v 14

Luc. 15 v 22

Exod. 32 v 3

Eph 5 v. 9.

2 Chron. 31 v

3. 6. v. 20.

seq.

Mal. 3. v. 9

Mal. 1. v 7.

seq.

Gen. 30 v 38

1 Reg. 3. v 6

Prov. 20.

v. 6.

Matth. 23.

v. 3.

Rom. 2. 13.

Jac. 1 v. 22.

Smyckes med Krone/ Cant. 3. Halsen med
Klæder Cant. 4. Kinbeenene med Spænger/
Cant. 1. Fingernene med Ringe / Dret med Dre-
ringe Exod. 32. Naaden har og sine Smycker/
hvormed vi udprydes for Gud 1 Pet. 5. v. 5. De
iblant dem er Retferdighed Eph. 5. v. 9.
Andens Fruct er i all godhed og
Retferdighed. Den giffver Gud sit/
Saa ad det hannen hvorekenslet berøves/
eller i nogen maade forringes og formind-
stes. Den giffver Menniskan sit / lige-
som mand ville sielff hændene og haffve Matth.
7. v. 12. Mand affverger hans skade og besø-
dret hans Gaffn. Alle vore idrette skal væ-
re merckede med det Moods / ad vi gjøre
ret og Retferdighed. Psalmtisen vil ad
vi skal gjøre den / Thi der er stor for-
skiel imellem Egen og gøren/ De siige og
gjøre icke/ Det var Pharisæernes lyde; I
mellem høren og gøren / ad mand alleene er
Ordets

Ordets hørere og icke gjørere. De paa den-
ne Retferdigheds bane vil Gud haffve et sta-
digt og bestandigt løb / ad hand finder os
saa gjøre / Naar hand kommer. Hvilket
som det er til vor Næsses Tjeniste / Vor egen stad-
festelse og Guds Æres udbredelse / Saa kand
det icke andet end tæckis hannem / Ad gjøre
Retferdighed og ret / er H Erren tie-
rere end Offer.

Det Tredie og Sidste mercke og Egens-
skab er denne / ad hand taler Sand-
hed i sit Hierte. En Vilis Mand siger
icke alt det hand meener / En Falsk Mand
meener icke alt det hand siger. Det eenes
skulle tit bliffve Ugastligt / Det andet er altid
Ugudeligt. Mand har offte gjort lidet Gaffu
og stor Skade dermed / ad mand sagde alt
det mand meente og viste. Om Himmellighed
er som dit Blod / lader du det alt / da er
det aarsag til din Død; Den er din Fange
om

1 Joh. 2929

Luc. 1774.

75.

Luc. 12743

2 Theff. 3. 4

Matth. 50

16.

Joh. 150. 8.

Act. 10735

Prov. 2173

1 Sam. 220

9. 10.

Prov. 20.

2. 19.

Prov. 25.

v. 9. 10.

Cant. 4v3

v. 11.

1 Reg. 2v23

seq.

Prov 5. v.

3. 4.

Prov. 10. v.

20.

Prov. 25v11

Gen. 44v2

seq.

Jos. 7v21.

2 Cor. 13v8.

om du bevarer den / Du est dens Fan-
ge / om du giffver den løs / oc obenbarer den.
Brudens Læber (i Bonnen oc Tæcksigelse)
er som en Purpurfarffve Snoor /
hvormed hun drager Christum til sig / oc
de dryppe Hunnig. Rager. Mangens
Læber ere bleffne hannan en Snare (Pur-
purfarffvet med hans eget Blod / som Adonia)
hvorudi hand er bleffvet Fangen oc hen-
draget i soor ulempe / oc i sæden for Hun-
niglage haffve de dryppet den Beeste Ma-
lurt til ham oc andre. Den Ketsferdiges Tun-
ge er udvald Sølf / oc som et Guld-
æble i Huus aff Sølf / er et Ord
som tales i sin Tid ; Men Daarens Tunge er li-
gesom Josephs Sølf- Skaale i Benja-
mins Sæct / oc Achans Guld- Tunge
i Paulunet / Der Køber oc forraader dem.

det

det / end det som mand meener / enten det er i det mand **Vidner** med eller **knod** / eller i det mand **Loffver** oc **tillfiger**. **Talen** er **Hiertets Tolck** / Det er en **Ueroo Tolck** / der fortolcker sin Principals **Ord** anderledes endhand har sagt dem; **Talen** er **Hiertets Billede** / oc det **Billedeattes best** / som kommer meest **offvereens** med **Originalen**, eller er **Effactigst** efter den **Person** / som det er gjort efter. Der bør ad være en **harmoni** imellem vort **Hierte** oc vor **Tunge**. **Tit** er **Sandhed** paa **Tungen** / oc **icke** i **Hiertet** / Som hos **Calpham**; **Tit** er den i **Hiertet** / oc **icke** paa **Tungen** / Som hos dem / der imellem **Gud** oc deres **Samvittighed** vide bedre end det de **fige**. En **slct Berømmelse** er det / **aldrig** ad **Tale** som mand **tænder** / oc **aldrig** ad **fuldkome** det som mand **taler**. **Guds** **Åand** **udkresser** en anden **adsærd** aff os / oc **vill** / **ad vi skal tale Sandhed** i **Hier-**

Lev. 19. 11.

*Exod 23.
v. 7.*

Joh. 11. 50

Jer. 9. 5. 6.

B

tet

Zach 8v16
17.

Esa. 59v13.

Psal. 58v3

Psal. 66v.
18.

Zoph. 3v13.

Jer. 9.v. 8.

Dan. 11.v.
27.

tet. Een skal Tales i Hiertet / ad vi icke undfange / oc udsige Falske Ord af Hiertet. De Falske Ord har først deres undfangelse oc sammenløb i Hiertet / førend de fødes oc udsiges. Derfor staar der om den Uguddelige Plal. 58 / De gjøre uret i Hiertet / Paa den maade tør David icke komme frem til Gud med sine Bønner / Dersom jeg saae uret i mit Hierte / da ville Herren icke Bønhøre mig.

2 Sandhed skal tales af Hiertet / ad vor Tunge bliffver icke løyter oc Hemmeligen imod sagt aff vor Samvittighed. Deres Tunge er en uddragen Pil / den taleder bedrægeri. Med sin Mund taler en hver vel Fred med sin Ben / Men i hans Hierte ligger hand paa Luur. Saa dan var de tvende Herrers moode oc samqvem Dan. 11. Begges Hiertes skulke være
ad

ad gjøre hverandre skade / oc de skulle tale
 falskt ofver et Bord. Men et Guds Barn
 Ktobflaar efter Salomons regel / Kjøb
 Sandhed oc Selg den ickē. Der bliff
 ver i Længden intet Vunden paa Løgn /
 omstiont den i forsten siunes ad kunde gaae os /
 Der blifver i længdē intet tabt paa sandhed /
 omstiont den i forsten siunes ad kunde skade os.
 Sandhed er Guds egenffab / Hans
 Søver Sandhed / Hans Vnder Sandheds
 Vand / Hans Ord er Sandheds Ord. Gud
 vil. ickē cengang / ad vi skal Lygde i hans sag /
 oc ad hans Sandhed skal Vres formedelst
 vor Løgn. Derimod er Løgn Diefflens
 Synd / Hans bleff ickē Bestandig i sand
 heden / oc Sandheden er ickē i han
 nem / Men hand er en Løgnere oc Løg
 nens Fader. Derude er hver den som
 Elsker oc gjør Løgn. Men den skal op
 gaa paa Herrens Bierg / oc staa i hans helligē
 stæd

Prov. 23v.

23.

Psal. 5. v. 7

Prov. 21v 6

Alt. 5v. 4.

seq

Prov. 12. v.

19.

Joh. 14v 6.

Apo. 19v 11

Joh. 14v. 17

Jac. 1. 18.

1 Cor. 15. v.

23.

Rom. 3v 7.

Joh 8v 44

Apo 22. v.

15.

Pfal. 24 v. 3.
seq.

stæd / Som har uskyldige Hænder /
oc er reen aff Hiertet / Som icke har
taget sin Siæl forfengelig / oc en
Sooret Sutelig /

Pfal. 125. v.
4.

Disse Egenskaber begynte her i Guds
Børn / Oc denne Salig Velb. Mand i
Usuldkommenhed / skal hiffet Suldkommis /
hvor Suldkommenhed eengang begynt aldrig
skal tage ende. Herren vor GUD der haaff
ver Loffvet ad giøre vel imod de from-
me oc oprictige i deres Hiertet /
oc vil giffve dem Naade oc Fre / oc
intet got Begre dem / som Væn-
dre Frommeligen / Lade her alt sit
gode gaa frem for vort Ansiet / indtil

Pfal. 84 v.
11.

hand lader os niude alt sit gode for sit
Ansiet / oc det for hans skyld / i hvilcken
alle Guds Forjettelser ere Ja

Exod. 33.
v. 19.

1 Cor. 13. v.

12.

2 Cor. 7.

201.

OC
AMEN.

